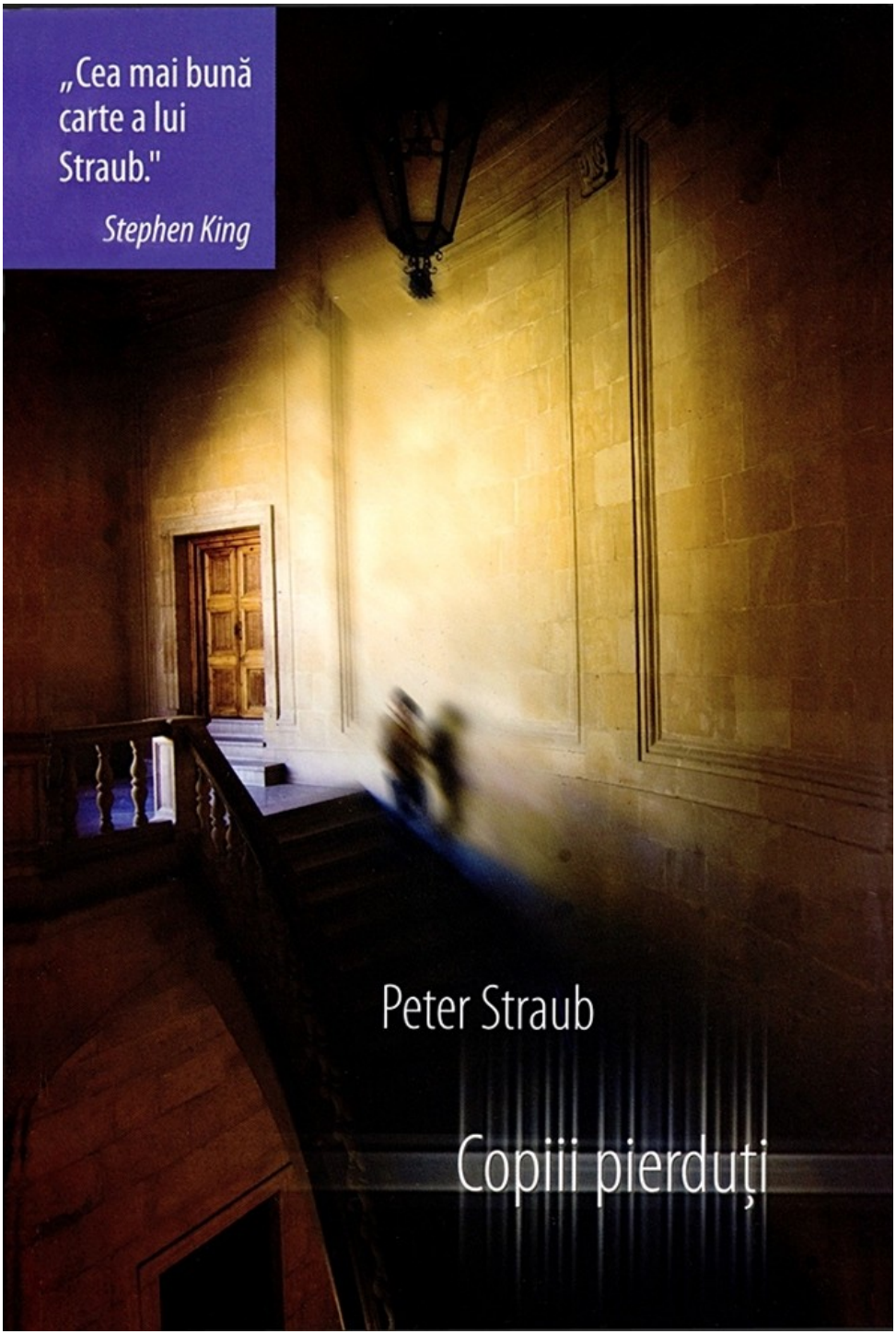
„Cea mai bună carte a lui Straub."
Stephen King
Peter Straub
Copiii pierduți

Peter Straub

Copiii pierduți

Lost boy, lost girl

Traducere din limba engleză
de ALEXANDRA DĂNILĂ

Peter Straub, scriitor și poet american, s-a născut pe 2 martie 1943 în Milwaukee, Wiscosin. S-a remarcat prin scriitura sa horror, gen pentru care a primit numeroase premii literare precum Bram Stoker, World Fantasy Aword și International Horror Guild Award, care l-au plasat printre cei mai de seamă autori horror din ultima vreme. În timp ce tatăl său spera ca Peter să aleagă o carieră în sportul de performanță, iar mama îi prevedea o carieră ca preot lutheran, acesta urmează cursurile Școlii Milwaukee Country Day, perioadă în care începe să și scrie.

Primele sale scrieri au fost *Marriages* și *Under Venus,* ultima publicată abia după câștigarea renumelui de mare scriitor horror. În anul 1979 publică romanul *Ghost Story* (Poveste cu stafii) care în anul 1981 este ecranizat avându-l ca protagonist pe Fred Astaire. Urmează apoi romanele *Talisman* și *Black House,* două scrieri fantasy-horror realizate în colaborare cu Stephen King.

Lost boy, lost girl a fost publicat pentru prima dată în 2003, în același an câștigând premiul Bram Stoker, iar în 2004 fiind nominalizat de British Fantasy Society pentru cel mai bun roman.

Pentru Charles Bernstein și Susan Bee

Înaintea-mi se înălța o semeață colină
Și multe zile am tot urcat
Prin tărâmuri de gheață.
Iar când locul de-ntâlnire am zărit
Părea că întreagă cazna mea
Fusese să privesc grădini la distanțe imposibile.

— Stephen Crane

Ceea ce era în joc aici era chiar soliditatea lumii.

— Timothy Underhill, *Omul descompus*

Mama moartă
PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Moartea lui Nancy Underhill lovise pe neașteptate, năprasnic – o moarte ca o palmă peste față. Atât știa Tim, fratele mai mare al soțului ei. Se putea spune că de-abia o cunoscuse pe Nancy. Scrutându-și amintirile, Timothy Underhill nu reușea să adune decât o serie de instantanee ale cumnatei lui. Iată-i zâmbetul adumbrit și fragil, în timp ce îngenunchează lângă fiul ei de doi ani, Mark, în 1990; iat-o din nou, într-un alt moment din aceeași vizită, trăgându-l deodată din scăunelul lui de la masă, amândoi cu lacrimi în ochi, și părăsind repede sufrageria austeră și slab luminată. Philip, a cărui dispoziție de cârcotaș ursuz o gonise pe nevasta lui din încăpere, se uita urât la friptura prea prăjită, ignorând cu bună știință prezența fratelui său. Când în sfârșit ridică privirea, se burzului:

— Ce-i?

Ah, Philip, mereu ai fost o ciudățenie. „Băiatul nu se poate abține să nu fie un rahat cu ochi, spusese Babacu' odată. Pare a fi unul dintre puținele lucruri care-l fac să se simtă bine."

Un alt instantaneu de amintire nemiloasă, dintr-o vizită ciudată și plină de evenimente, pe care o făcuse la Millhaven în 1993, când a zburat cele două ore jumătate din La Guardia cu aceeași companie și, după cât se pare, cu același avion ca astăzi. Nancy zâmbind, dincolo de ușa cu plasă a căsuței din Superior Street, în vreme ce se îndrepta spre el pe holul întunecat, cu fața luminată de surpriza și plăcerea iscate de apariția neașteptată a cumnatului ei (faimosul cumnat, ar fi spus). Îl plăcuse pur și simplu, dar înțelesese doar atunci cât de mult.

Femeia copleșită de stres, adesea (credea Tom) chinuită de

soț și cu viața întreținută în căsnicie mai mult din hotărâre decât din dragoste – de parcă prepararea a mii de mese și succesiunea „proiectelor" gospodărești îi ofereau o satisfacție destul de mare pentru a o ține pe loc. Bineînțeles, existența lui Mark trebuie să fi fost esențială și poate avusese o căsnicie mai fericită decât își imaginase Tom. Așa spera, pentru binele amândurora.

Comportamentul lui Philip din următoarele zile îi va oferi toate răspunsurile pe care le dorea. Cu el, *interpretarea* era întotdeauna necesară. Philip Underhill cultivase o atitudine de nemulțumire de când ajunsese la concluzia că fratele său mai mare, ale cărui defecte străluceau nefiresc, a pus mâna, de la naștere, pe toate avantajele disponibile unui membru al clanului Underhill. De timpuriu, nimic din ce ar fi putut Philip să obțină sau să înfăptuiască nu era atât de bun pe cât ar fi fost posibil, din cauza prezenței superioare și batjocoritoare a fratelui său. (Ca să fie sincer, Tim nu se îndoia că avusese tendința să pară mai deștept decât frățiorul său. Dar exista vreun frate mai mare care nu se purta la fel?) De-a lungul vieții sale adulte, pentru Philip, nemulțumirea încărcată de invidie fusese ca un rol perfect, interpretat de un actor înzestrat pentru așa ceva. Dar în adâncul inimii Tim îndrăznea să creadă că adevăratul Philip, cel capabil de bucurie, căldură, generozitate, sacrificiu, continua să existe. Acest sine ascuns și autentic va fi necesar după misterioasa moarte a lui Nancy. Philip se va folosi de el – spre binele lui – dacă va alege să înfrunte durerea, căci trebuia luată de coarne. Dar, în primul rând, va avea nevoie de el pentru fiul său. Ar fi groaznic pentru Mark dacă tatăl lui ar încerca să trateze moartea mamei ca pe o inconvenientă oarecare, diferită de restul doar prin gravitate.

Din ce văzuse Tim în rarele vizite la Millhaven, Mark părea un pic tulburat, deși nu voia să se gândească la nepotul lui

în sensurile sugerate de cuvântul „tulburat”. Nefericit, da, agitat, dezorientat, chinuit de o aroganță care tocmai încolțea, dar și înzestrat cu ceva ce Tim percepuse ca suflet bun. O combinație atât de contradictorie ducea în mod firesc la neliniște și derută. După cum își amintea Tim, așa se întâmpla oricum la cincisprezece ani. Atletic și bine făcut, băiatul îi semăna fizic mai mult mamei decât tatălui: brunet cu ochii negri – deși părul îi era tăiat atât de scurt, încât despre culoare se putea spune doar că era o nuanță închisă, nedeslușită –, cu o frunte largă și o bărbie ascuțită și îngustă. Două inele de oțel încălecau marginea urechii drepte. Purta tricouri largi și blugi cu câteva numere mai mari, strâmbându-se și rânjind ca reacție la sunetele care ajungeau în căști dintr-un obiect ireal de mic, un iPod sau un MP3 player. Mark era devotat unui melanj ciudat de muzică contemporană: Wilco, The Magnetic Fields, The White Stripes, The Strokes, Yo La Tengo, Spiritualized și The Shins, dar și Bruce Springsteen, Jimmy LaFave, Eminem, pe care se pare că îi aprecia, dar cu un spirit ironic. Își informase unchiul într-un e-mail că fata visurilor lui era Karen O de la Yeah Yeah Yeahs.

În ultimele șaisprezece luni, Mark îi scrisese de patru ori, și nu atât de scurt pentru a putea ascunde un ton pe care Tim îl găsea reconfortant prin caracterul său independent, proaspăt și neatins de vreo retorică distrugătoare. În primul și cel mai lung e-mail ceruse un sfat ca pretext pentru a deschide o cale de comunicare între ei, gândise Tim.

From: munderhill697@aol.com
To: tunderhill@nyc.rr.com
Sent: duminica, 3 februarie 2002, 4:06 PM
Subject: vorbeste, batrane intelept

salutare

sunt nepotul tau mark în cazu'n care nu ai descifrat, am avut o impartzeala cu tata și am vrut sa-tzi cer parerea. Doar ai reushit sa scapi de aci & sa calatoreshti & scrii cartzi & traieshti în nyc & shi asta inseamna ca ar trebui sa ai mintea deschisa, sper sa fie asha.

ca tu & doar tu decizi ce fac mai departe, tata zice ca o sa fie asha cum spui tu. Poate nu vrea sa decidă, habar n-am. (mama zice, ghilimele, nu ma-ntreba, nu vreau sa aud de chestii d-astea, ghilimele, asta zice ea.)

fac 14 luna viitoare shi ca sa sarbatoresc vreau sa-mi fac un piercing în limba. 1 dintre prietenii mei are pierce in limba shi zice ca nu e tare dureros shi-l faci instant, tare vreau sa fac asta. Nu crezi ca la 14 ani e numa' bine sa fac ceva prostesc, in cazu' in care ai impresia ca e ceva prostesc, eu, evident, nu cred? Peste vreun an doi o sa-l dau jos și o sa fiu iara anost shi comun, sau, ce zici, poate upgradez la un tatuaj cool?

ashtept răspuns de la faimosu' unchi.

m

From: tunderhill@nyc.rr.com
To: munderhill697@aol.com
Sent: duminica, 3 februarie 2002, 6:32 PM
Subject: Re: vorbeste, batrane intelept

Draga Mark,

Intai, ma bucur sa am vesti de la tine! Hai sa ne scriem mai des. Imi place ideea de a pastra legatura.

M-am gandit la intrebarea ta. Pentru inceput, trebuie sa-ti

spun cat sunt de flatat ca ti-a trecut prin minte sa imi ceri mie parerea intr-o chestiune atat de personala. Dar și ca tatal tau a ales sa imi lase mie decizia. Sincer, nu cred ca voia sa se gandeasca *deloc* la fiul lui cu limba intepata! Daca as avea un fiu, nici eu nu as vrea sa ma gandesc.

pt mine, ideea de limba intepata e cauzatoare de probleme la stomac, imi plac cerceii tai și cred ca îți stau bine, dar de cate ori vad tineri cu o bila de metal in limba, incep sa imi fac mari griji in legătură cu disconfortul provocat de un asemenea obicei. Nu complica toata treaba cu mancatul? Aproape imi pare rau sa recunosc in fata ta, dar pentru mine inteparea limbii pare un fel ciudat de auto-mutilare. Deci esti cu mult inaintea mea în problema asta.

Nu e raspunsul pe care-l asteptai, sunt convins. Imi pare rau ca stau in calea dorintei tale, dar ai intrebat, si m-am vazut nevoit sa fiu sincer. Prefer sa ma gandesc la tine fara o bila de metal in gura. Imi pare rau, baiete, dar sa stii ca tin la tine.

Vrei sa iti iau ceva anume de ziua ta? Poate ma revansez pentru ca sunt așa de plicticos și burghez.
Unchiu Tim

Ziua următoare, două mesaje de la familie apărură în *inbox*-ul lui.

From: munderhill697@aol.com
To: tunderhill@nyc.rr.com
Sent: luni, 4 februarie 2002, 7:32 AM
Subject: Re: vorbeste, batrane intelept

Tyim, sunt eu Philip de la compuiterul lui Mark. Mi-a aratat ce i-ai scris. Am acvut eu o banuiala ca vei face ce trebuie, macar o data in viata. Asa ca mulțam. Și io urasc rahaturile alea.

From: tunderhill@nyc.rr.com
To: munderhill697@aol.com
Sent: duminica, 3 februarie 2002, 5:31 PM
Subject: Re: vorbeste, batrane intelept

> Vrei sa iti iau ceva anume de ziua ta?
daca tot ai pomenit, da. artilerie:)
m

Măcar o dată în viață, vorba fratelui său, Tim era recunoscător pentru presupunerea internetului că utilizatorii erau incapabili să recunoască o glumă fără să li se bage emoticoane sub nas. Mesajul plin de greșeli al lui Philip îl liniștea însă în alt fel – fusese trimis.

Câtă vreme Babacu' fusese în viață, frații se întâlniseră – adică Tim lua avionul din New York spre Millhaven – o dată sau de două ori pe an. În cei cinci ani de la moartea lui de-abia dacă-și vorbiseră. Babacu' venise la New York o singură dată, pe când era trecut bine de șaptezeci de ani și deja văduv de doi ani. Spusese că vrea să vadă după ce se dă lumea atât de mult în vânt și stătuse în apartamentul lui Tim, din Grand Street, numărul 55, care i se păruse incomod și zăpăcitor. Genunchii lui făceau față cu greu urcatului și coborâtului celor trei rânduri de scări și Tim îl auzise plângându-se dragului Michael Poole, care locuia cu un etaj mai sus, alături de la fel de îndrăgita Maggie Lah, cum trăise el cu impresia că fiul lui era destul de bogat să pună un lift.

— Am fost liftier, îi spusese lui Michael. La faimosul hotel

St. Alwyn, chiar în Pigtown. Toți muzicienii importanți stăteau acolo. Și negroteii.

A doua zi, la o întâlnire amicală organizată de Tim cu Maggie Lah, Michael Poole și Vinh Tran, care deținea și conducea împreună cu Maggie *Saigonul,* restaurantul vietnamez de la parterul clădirii lor, Babacu' se întoarse spre Michael:

— Știi ceva, doctore? Din partea mea, să se ducă de râpă toată lumea după ce mor și n-aș da doi bani. De ce aș face-o?

— Fratele lui Tim nu are cumva un fiu? întrebase Michael. Nu-ți pasă ce se întâmplă cu nepotul?

— Nu cine știe ce.

— Ești un babalâc tare dat naibii, nu-i așa? replicase Maggie.

Babacu' zâmbise cu gura până la urechi. Vodca îl îmblânzise până în punctul în care avea impresia că superba chinezoaică putea vedea, dincolo de pânza groasă a bătrâneții, ce golan seducător se ascundea în inima lui.

— Mă bucur că cineva din New York e destul de deștept să mă înțeleagă.

Tim își dădu seama că citise din noul roman al lui George Pelecanos fără să priceapă altceva în afara unor cuvinte disparate. Ridică ochii spre culoar și le descoperi, la doar două locuri mai în față, pe stewardesele care împărțeau prânzul ambalat. La Midwest Air, o companie cu o singură clasă, cunoscută pentru scaunele încăpătoare și serviciul impecabil, apropierea mesei încă putea stârni oarece interes.

O blondă cu accent desăvârșit de Millhaven îi oferi o salată Caesar cu bucăți de carne de pui, mai mult decât acceptabilă, după standardele companiilor aeriene, iar o clipă mai târziu sora ei geamănă îi umplu paharul de vin Midwest Air cu un cabernet onorabil, cu aproape un centimetru peste linie și după ce luă o înghițitură și o lăsă să-i alunece pe gât,

Tim Underhill își dădu seama că în ultimele douăzeci de minute, când ar fi trebuit să se bucure de George Pelecanos ca de un aperitiv, înainte de a se apuca de notițele pentru proiectul cel nou și atât de neobișnuit, se pierduse în gânduri despre fratele său.

Dacă voia să muncească în călătoria asta, ceea ce spera, în ciuda tuturor aparențelor, trebuia să înceteze cu speculațiile legate de Philip și să își concentreze măcar o parte a atenției asupra unui personaj american surprinzător de necunoscut, Dr. Herman Mudgett, alias H.H. Holmes. Probabil primul criminal în serie și, fără îndoială, cu cele mai multe victime, Mudgett luase numele de familie al unui detectiv celebru și construise în Chicago un monstruos palat al crimei, sub înfățișarea unui hotel, la timp pentru a aduna tinerele care veniseră pentru Expoziția Universală Columbiană din 1893. În vastul hotel, ucisese aproape toate femeile care interacționaseră cu el mai mult decât servindu-i micul dejun sau oferindu-i cravate și gulere în mercerie. LD Bechtel, un tânăr muzician, cunoscut de-al lui Tim, sugerase o colaborare pentru o operă despre Holmes, iar în ultimele două luni proiectul îi ocupase constant o parte din gânduri.

Își amintea de momentul când înțelesese cum l-ar putea aborda. Fusese rezultatul mai multor piese fără legătură între ele, care produseseră un mic impuls electric vital când ajunseseră întâmplător în contact. Plecase spre librăria St. Mark's să mai răsfoiască una, alta și să își ia o cafea de la Starbucks, iar primul element care îi trezise inspirația fusese un slogan bizar, scris cu șablonul pe un capac rotund de canal din Spring Street, pe lângă care trecuse în plimbarea lui spre est. Vopseaua tocmai fusese aplicată și strălucea. Era format din patru cuvinte, scrise cu litere mici: *el pierdut ea pierdută.* Trupele de indie-rock din zonă își făceau uneori reclamă astfel, punându-și numele pe trotuar, iar Tim

cunoștea câteva edituri mici care foloseau procedeul cu titlurile unor cărți pentru care nu aveau bani de publicitate. Se gândea că undeva se întrebuințase metoda și pentru titlul vreunui film. Orice era, sintagma îi plăcuse și spera să o observe dacă mai apărea.

În St. Mark's se plimbase pe lângă mesele cu cărți ale autorilor contemporani și scoase un exemplar din *Telefonul fără fir* al lui John Ashbery de pe un raft cu poezie. Orice carte nouă a lui Ashbery însemna achiziție automată. De pe o masă mare, doldora de cărți de artă de mărimi considerabile, luase un album enorm cu picturi de Magritte, îl deschisese la întâmplare și se trezi, poate pentru a suta oară, nimerind un tablou numit *Reproducerea interzisă,* în care un tânăr cu o tunsoare îngrijită, cu spatele la pictor și privitor, se uită într-o oglindă care îi arată ceafa în locul chipului. Își privește eul care și-a întors fața de la el. Pentru că fața nu îi este vizibilă, tânărul nu are față.

Atunci s-a întâmplat: Tim simțise furnicătura inconfundabilă a micului impuls electric și își spuse că privește un portret al lui H.H. Holmes. Înțelegerea, deslușirea țelor, a fost ca o emoție, o tonalitate – sentimentul născut în el de un tablou de Magritte. Ca pictură, era un adevărat telefon fără fir sau putea fi interpretat așa, arătând mereu o altă formă a neînțelegerii. Era unul dintre cele mai *stranii* tablouri suprarealiste, iar senzațiile pe care i le trezea se apropiau mult de groază. Tim putea să și-l imagineze pe H.H. Holmes al lui și al lui LD în fața cuptorului unde își incinerase victimele, cu spatele la public, cântând cât îl țineau plămânii, apărând mai mult în ipostază de simbol decât de om. Imaginea avea o splendoare atât de puternică, încât aproape exploda în sunetul muzicii. Cu urechea interioară Tim auzea mica orchestră ținând isonul și i se păru fantastic. „Așa o să facem", își spuse.

Când trecuse prin Spring Street în drum spre casă, privi pe jos, să revadă enigmaticul slogan, *el pierdut ea pierdută,* dar nu mai era, de parcă vopseaua proaspătă se topise în asfaltul neted al trotuarului. „Imposibil, se gândise, poate sunt la alt colț.“ Știa că se află unde trebuie, dar următoarele trei sau patru străzi se tot uitase la trotuar, abandonând căutarea doar când începuse să simtă că se poartă prostește.

Acum își dădu seama că se întorcea într-un oraș în ton cu proiectul său. Millhaven i se păruse frapant de suprarealist de când îl părăsise pentru prima oară. Nancy Underhill nu avusese ochi pentru așa ceva. Trebuise să-i țină piept lui Philip o decadă și jumătate, cât s-au furișat dintr-un cartier în altul, până s-au întors în final la două străzi de casa de pe Auer Avenue, unde bătrânii Underhill i-au avut pe Timothy și Philip. Să-i fi luat viața nostimei, mignonei Nancy Underhill ceva din părăginitul cartier vechi, cu locuințele lui cu două caturi, împovărate de pridvoare întunecoase și ciudate, cu micile peluze în pantă și aleile înguste, cu șirurile urâte de dughene de băutură, restaurante și prăvălii cu haine ieftine? Să o fi omorât cineva de aici?

De următorul gând se rușină chiar în timp ce i se forma în minte: nevasta fratelui său a părut mereu prea retrasă, prea neimportantă, pentru a fi ucisă.

●

Cu patruzeci de minute înainte de aterizare, mirosul îmbătător și savuros al fursecurilor cu ciocolată arămindu-se la cuptor umplu cabina. Midwest Air servea fursecuri proaspăt scoase din cuptor la fiecare zbor destul de lung să includă și o masă. Zece minute mai târziu, stewardesa se aplecă spre el și, făcându-i cu ochiul, îi oferi un șervețel cu trei prăjiturele, una în plus față de porția normală. Femeia îi zâmbi.

— Știți cine a stat în scaunul dumneavoastră în zborul de

ieri?

El clătină din cap.

— Actorul din *Family Ties.*

— Michael J. Fox?

— Nu, cel care-l juca pe tată lui, îi răspunse, apoi privi o secundă în altă parte. Trebuie să fie foarte bătrân. Deși arată foarte bine.

Tim duse primul fursec la gură. Aroma minunată păru să-i ajungă direct în creier, intensificându-i excesiv pofta. „Totuși, cum îl chema pe actor? Michael nu-știu-cum: avea ceva special, ca Alan Alda, dar fără lingușeală." Fraza încriptată, scrisă cu șablon pe trotuarul din Spring Street îi reveni în minte: *el pierdut ea pierdută.*

„Cum Dumnezeu murise Nancy?" se întrebă.

Capitolul 2

Necrologul din ziarul local de dimineață, Ledger, nu îi spuse nimic în afară de vârsta lui Nancy, detalii familiale și informații despre înmormântare. Nu era nicio fotografie. Tim se bucură, de dragul ei. Își cunoscuse cumnata într-atât încât să fie convins că i-ar fi displăcut să-și vadă unica fotografie apărută în ziar, imediat după moarte. Privi din nou articolașul și își dădu seama că fusese publicat la patru zile de la moartea ei. Nu era mai târziu decât se obișnuia? Poate că nu. Nu spunea nimic despre cauza morții, în afară de cuvintele „pe neașteptate". Pe neașteptate, Nancy Kalendar Underhill, soția lui Philip, mama lui Mark, din North Superior Street, numărul 3324, cartierul Sherman Park, Millhaven, a plecat de lângă familia devotată și prietenii dragi. Pe neașteptate, a lăsat deoparte spatula și castronul, și-a scos șorțul drăguț, a întins mâinile pe lângă trup și a dispărut de pe pământ într-un unghi perfect, ascuțit, de patruzeci și cinci de grade.

Tim simți un freamăt neobișnuit în regiunea inimii. Da, Nancy chiar asta făcuse. Din cauza șocului, simți nevoia să se așeze repede pe marginea patului. Părăsise lumea din proprie voință, cu viteza unei rachete. Soția lui Philip și mama lui Mark își luase viața. Acum Tim înțelese că nu ar fi avut cum să-și dea seama de la început. Vocea lui Philip, vorbele lui îl derutaseră. Sunetul vocii se auzise înfundat, fusese mascat pentru a acoperi orice emoție care ar fi putut ieși la lumină: parcă Philip era strâns de gât de cineva. De fapt, el însuși se strângea de gât. Ar fi cel mai fericit dacă Tim nu ar afla niciodată că Nancy nu murise în somn. I s-ar părea că fărâma de cunoaștere ar fi o pierdere prea intimă, că o oarecare doză de putere fusese transferată în mâinile

fratelui său. Astfel că vocea aceea gâtuită dezvăluise cât mai puțin posibil.

— M-am gândit că ar trebui să știi că Nancy a murit brusc, ieri după-masă. S-a întâmplat foarte repede și se poate spune că sunt șocat. Șocat. O să fiu probabil așa o vreme, nu? Nu trebuie să-mi spui chiar acum, dar anunță-mă dacă vrei să vii la priveghi vineri și la înmormântare și restul sâmbătă după-amiază.

Philip părea să vorbească robotului.

— Nu cred că vrei să stai aici, nu? De parcă ai fi vrut tu vreodată.

Tim simți cum i se strânge inima gândindu-se prin ce trebuie să treacă Mark.

Se trezi că își ținea mâinile pe creștetul capului, cu degetele împreunate, de parcă ar încerca să împiedice informația să salte prin camera de hotel, împroșcând cu sânge. Își coborî mâinile și se concentră un minut să respire, în vreme ce încerca să se pună în pielea lui Philip. Oare ce i-ar putea spune fratelui său?

Odată cu întrebarea veni și un val imens de nefericire și disperare, în centrul căruia pulsa un junghi pentru Nancy Underhill, pentru starea sufletului ei în săptămânile și zilele dinainte. Era de-a dreptul monstruos și obscen. Tim se hotărî pe loc: nu va pleca din Millhaven fără să afle de ce și-a luat Nancy viața. Parcă ea însăși i-ar fi încredințat misiunea.

●

Din jurnalul lui Timothy Underhill, 12 iunie 2003

Sunt cazat la Pforzheimer și, ca să nu uit că m-am întors în orașul natal, în Millhaven, felurite voci mi se întrețes în minte. Vocea nepotului meu Mark recunoscută în e-mailurile sale dubioase. Cea hodorogită și ursuză a lui Philip. Chiar și hârâitul cu miros de țigară al Babacului. Dar în vâltoarea de

voci de ce nu aș asculta-o și pe a lui Nancy.

Glasul ei era moale, pufos ca o minge de tenis. Odată, m-a întrebat:

— Și cum scrii o carte, de fapt?

„Cu sufletul la gură", i-am răspuns. M-a răsplătit cu un hohot de râs fermecător, cu ochii pe jumătate închiși. Se ocupa de plângerile clienților la compania de gaz din Millhaven; Philip, director adjunct la liceul și școala generală John Quincy Adams (pe scurt, Quincy), ar fi vrut ca ea să renunțe. Avea impresia că oamenii care îi agresau toată ziua soția știrbeau din demnitatea lui deși, dacă voiai să despici firul în patru, funcția lui presupunea cam același lucru. Nancy vorbea cu umor despre serviciul ei, ceea ce îl enerva. Dacă tot insista să meargă în fiecare zi la birou, putea să aibă decența de a fi măcar afectată. Era felul în care Philip vedea lucrurile.

— *Toată ziua, cretinii ăia de negri ignoranți o înjură de mamă,* i-a șoptit Philip odată. *Ai putea suporta așa ceva în fiecare zi?*

— *Philip, nu sunt ignoranți, nici dobitoci și în niciun caz nu sunt toți negri. Sunt doar speriați că vor îngheța dacă nu mai sunt aprovizionați cu gaz. Facem o mică înțelegere, asta e tot,* i-a explicat ea.

— *Cu albii se fac vreodată înțelegeri d-astea?* a dorit Philip să știe.

Serviciul de la compania de gaz trebuie să fi fost atunci mai greu ca niciodată, dar ea continua să se ducă în fiecare zi. Seara gătea pentru Philip și Mark. Evident, se ocupa singură și de toate celelalte treburi casnice. Era o femeie cu două locuri de muncă, dar pun pariu că se plângea foarte rar. Pentru o fată din Pigtown, Philip a părut o partidă bună. Un cadru didactic în devenire care purta deja sacou și cravată în fiecare zi. Probabil fusese o fire mai deschisă în

vremea aceea, poate a lăsat-o să întrezărească ceva, o fărâmă de suflet, destul cât să o convingă că va rămâne neschimbat și după ani de conviețuire. Nu trebuie să te gândești decât la mariajul lung care a urmat și cum și-a îndurat ea bărbatul ajuns altul. Îmi amintesc lumina din ochii ei în vreme ce se apropia de mine cu repeziciune pe hol, o strălucire întrezărită prin ușa cu plasă. O mare parte din sentimentele ei s-au uscat, nefolosite pentru nimeni cu excepția fiului ei.

Vreau să știu de ce te-ai sinucis.

O boală mortală? Philip mi-ar fi spus. O aventură sentimentală terminată prost? Nancy nu era atât de romantică, nici atât de naivă. Vreo rușine copleșitoare? Dacă nu rușine, atunci o vinovăție adâncă? Dar pentru ce? Ceva neterminat, vreo faptă neîmplinită – ar fi felul de vinovăție care ar afecta-o.

Curajoasă, neînduplecată, resemnată, dezamăgită, sinceră, Nancy le întruchipa pe toate. Otrăvită de o veche vină – într-un moment când ar fi putut interveni, când ar fi fost nevoie de ea, a întors spatele și dezastrul s-a întâmplat. Ar putea fi vorba de altceva? Cred că undeva în sufletul ei se ascundea multă teamă, bine înrădăcinată. Vinovăția o înfricoșa, se temea de ceea ce ar fi făcut-o să simtă nevoia asta. O persoană, vreun bărbat s-a strecurat înapoi în viața ei. Și o îngrozea.

În tiparul acesta s-ar încadra povestea lui Nancy, dar simt cum lucrurile se tulbură.

Îmi aduc aminte de ceea ce mi s-a întâmplat odată în Bangkok, la sfârșitul anilor șaptezeci – am simțit moartea, o Moarte palpabilă, dănțuind după mine pe străzile aglomerate, trimițând înaintea ei ca semn sau sol o tânără vietnameză goală alergând prin circul Patpong, o fată ce-și arăta lumii palmele însângerate.

E așa de tentant să îi creez lui Nancy un trecut

asemănător cu al meu. O creatură întunecată scrutând din culise, alături de care e acel cineva pe care nu l-a putut salva din fața hidoasei Morți… Pentru mine, vietnameza goală a reprezentat un fel de mântuire, redeșteptarea imaginației, pentru ea, doar groază.

Nu știu exact ce să cred. Pare să se potrivească, dar dacă analizez obiectiv seamănă mai mult cu un fir secundar al propriei mele povești. Ca să nu mai pomenesc imaginația.

Istorisirea lui Nancy – mă întreb dacă voi reuși vreodată să îi pătrund secretele, să văd dihania care i s-a așezat pe umăr. Dar acesta poate fi un început.

De la fereastra aflată la etajul patru al clădirii care aparținuse inițial lui Pforzheimer, Tim Underhill și Michael Poole priviseră odată spre Jefferson Street, cotropită de iarnă, la un șofer înfuriat, cu o mașină înzăpezită, care izbea repetat cu levierul un autobuz ce se mișca încet spre Cathedral Square. La vremea aceea urmăreau o scenă tipică pentru Millhaven.

Puținele automobile de pe Jefferson Street înotau prin aerul fierbinte și lânced. Chiar sub fereastră, un valet al hotelului, într-o uniformă maro cu mânecă scurtă, se rezema de un aparat de taxat din parcare. Peste drum, un bătrân gârbovit, într-un costum de crep, cu papion și pălărie de paie, imaginea conservatorismului prosper de modă veche din Vestul Mijlociu, cobora treptele de piatră roșie ale Clubului sportiv din Millhaven. Vreun judecător la pensie sau un doctor care se întorcea acasă după o porție de supă de roșii și un sandviș cu curcan. În spatele lui, fațada de cărămidă roșie a clubului, spălată de vreme, era robustă, calmă, tradițională. Deși mai puțin robust, bătrânul arăta cam la fel. Tim îl privi cum lasă în urmă și ultima treaptă și pășește pe trotuar. Se întrebă unde-și parcase doctorul mașina. Toate

locurile din fața clubului erau goale.

Dând din coate de parcă s-ar grăbi, moșul ferches cu pălărie și papion traversă trotuarul. Privi repede când într-o parte când în cealaltă, își împinse umerii înainte și își continuă drumul spre Jefferson Street. Lui Tim nu i se mai păru așa de calm. Pentru un tip în vârstă care tocmai luase prânzul, umbla cu o grabă ciudată, aproape brutală.

Asemenea unui dric hidos, o mașină lungă și neagră, cu design vetust apăru gonind pe mijlocul străzii, îndreptându-se direct spre bătrân. Tim înlemni la fereastră, dar doctorul pensionar avu mai multă prezență de spirit. După o ezitare de moment, păși cu spatele spre trotuar, uitându-se la mașina care se îndrepta spre el. Vehiculul schimbă direcția spre poziția bătrânului.

— Pleacă de acolo, moșule! strigă Tim, încă nevenindu-i să creadă că era martorul unei tentative criminale.

— Pleacă! *Mișcă-te!*

În vreme ce mașina neagră făcu stânga spre trotuar, bătrânul sări cam un metru pe drum, aterizâ pe vârfuri și începu să alerge. Valetul de la Pforzheimer dispăruse. Automobilul alunecă înainte și în lateral cu viteza unei manguste atacând o cobră, și o pălărie de paie zbură în sus.

— *Nu!* urlă Underhill și lovi cu fruntea geamul rece.

Un umăr de crep și un cap încărunțit dispărură sub mașină.

Respirația lui Tim aburi geamul.

Implacabil, mașina se opri pe carosabil. După o secundă sau două, oribil de lungi, porni cu viteză spre Grand Avenue. Bătrânul stătea nemișcat pe asfalt, întins cât era de lung și cu o mână îndepărtată de corp. Tim încercă fără rezultat să vadă numărul de înmatriculare al mașinii.

Nu mai văzuse nimeni crima? Tim se năpusti spre telefonul din cameră, apoi se întoarse să mai vadă o dată scena.

Acum, strada era plină de oameni. Doi bărbați cu jachete lejere, una de un roșu prăfos, cealaltă bleumarin, stăteau lângă portiera șoferului. Cel cu bluzonul albastru purta o șapcă, iar cozorocul îi acoperea fața. Un alt bărbat și o femeie fugiră spre bătrânul în costum reiat și, în vreme ce Tim privea, întinseră mâinile, iar victima, nicidecum moartă sau rănită măcar, se ridică. O tânără purtând căști își făcu loc prin mulțime cu pălăria de paie în mână. Un tip cu pălărie fedora și un costum cu dungi a ieșit din mașină, a arătat spre partea cealaltă a străzii și a aprobat ceva spus de cel cu șapcă. Și el purta căști.

Tim deschise fereastra și se întinse în afară. Bărbatul în costum de crep nu mai păru așa de bătrân. Își puse pălăria pe cap și râse la ceva spus de tânără. Majoritatea celor de pe stradă începură să se retragă la locurile lor. Mașina neagră dădea înapoi pe stradă, spre locul unde un bărbat cu pieptul gol și în pantaloni scurți era cocoțat pe o cameră enormă, așezată pe șine miniaturale.

O companie cinematografică transformase Jefferson Street în platou de filmare.

Tim îl privi pe actorul în costum de crep urcând în salturi scările roșii ale clubului și ascunzându-se lângă intrare pentru a aștepta următoarea dublă. Strada părea goală din nou. În câteva minute, bătrânul va reveni pe scări, mașina neagră va porni, apoi se vor intersecta și ceea ce părea crimă se va repeta și totul va fi reluat până când se va schimba lumina.

Tim închise fereastra și se îndreptă spre telefon, aflat lângă jurnal, toate înghesuite pe o măsuță încărcată. Când funcționarul de la recepție răspunse, îl întrebă ce se întâmplă afară:

— Vreau să zic, e un film sau un episod de serial?

— Un film. Unul cu buget mare. Regizorul e de talia lui

Scorsese sau Coppola, cineva ca ei. Echipa mai filmează aici două zile, apoi se mută să tragă niște cadre în cartierul halelor.

Tim își aminti cartierul de când mai erau depozite pe acolo și nimeni nu-l numea așa. Era cu câteva străzi mai la sud de Grand Avenue. Își mai aduse aminte că fusese o vreme când pentru recepționerii de la Pforzheimer „a trage" ar fi însemnat cu totul altceva.

— Aha. Lămpi cu gaz și alei pietruite. E vreo poveste despre perioada de glorie a mafiei?

— Gangsteri și arme automate. De câte ori vor să facă un film despre Chicago-ul de altădată, vin în Millhaven.

Tim se întoarse la fereastră. Iată-l pe actor îmbrăcat ca un doctor pensionar, dând din umeri și coate în timp ce cobora de pe trotuar; avu din nou senzația că se grăbește. Acum, mașina visurilor, neagră, cu praguri laterale și o roată de rezervă pe portbagaj, prinse viteză, îndreptându-se spre sud pe Jefferson Street, care este acum de fapt altă stradă din Chicago, South Dearborn sau South Clark. Actorul încremeni, se mișcă înapoi, făcu un salt în față, automobilul întoarse de parcă ar fi fost viu și pălăria zbură iar în sus. Actorul dispăru sub roțile mașinii de epocă. De această dată Tim văzu și a doua cameră apropiindu-se, însoțită de bărbatul cu șapcă neagră. Tot așa se întâmplase și prima dată, dar el nu observase.

Fără țintă, privirea i se îndreptă spre nord, către parcul îngrijit de dincolo de parcarea clubului. Aleile se intersectau într-un cerc de beton cu o bancă de lemn și cu o fântână fără apă. Fagii aruncau pe iarbă umbre ascuțite. O bătrână împrăștia firimituri de pâine câtorva familii de vrăbii bătăioase. În partea cealaltă a pieței, clopotele digitale din turnul catedralei sunară de trei ori, răspândind un monoton dang dang dang, care păru să plutească în aerul luminos ca

un fum arămiu. Apoi o discuție aprinsă între doi adolescenți în drum spre ieșirea din piață îi atrase atenția. Aspectul șleampăt al hainelor era atât de asemănător, de parcă ar fi fost îmbrăcați de părinții care aveau gemeni – blugi largi, tricouri cu câteva numere mai mari (albastru pal și bleumarin), purtate peste bluze cu mâneci lungi, la fel de largi (galben pastel și alb murdar) –, încât le făcea și mai sugestivă vehemența gesturilor. După ce părăsiră piața o luară la dreapta, îndreptându-se spre Pforzheimer, în capătul străzii Jefferson.

Cel mai înalt avea păr negru, tuns foarte scurt și umerii atât de lați, că mâinile i se bălăbăneau la o distanță mai puțin obișnuită de corpul zvelt. Mergea cu spatele și gesticula. Băiatul mai scund, mai rotunjor, cu plete roșcate, părea resemnat, cu fața imobilă a unui comedian, dar Tim observă că nepăsarea lui instinctivă era aproape de a ceda. Tot încetinea pasul, îndesând mâinile și mai adânc în buzunarele joase ale pantalonilor încăpători, apoi le scotea, ridicându-le într-un gest de: „Ce pot să fac? Îmi pare rău, nu te pot ajuta.” Dansând în fața lui, brunetul părea să insiste: „Hai, omule, că am nevoie de tine. Nu mă lăsa acum!” O pereche de mimi nu ar fi putut să schițeze discuția mai clar de atât sau să transmită pasiunea unuia și rezistența celuilalt. Tânărul înalt se opri și se luă de cap. Tim știa că înjură și spera că nu încearcă să își convingă prietenul roșcovan să facă ceva ilegal. Deși nu părea chiar genul acela de dispută. Ceva esențial era în balanță, probabil o năzbâtie riscantă mai degrabă decât vreo infracțiune. „Haide, o să ne distrăm, o să fie mega” întâlnea un „Las-o baltă, în niciun caz nu fac așa ceva și nu cred că ar trebui să faci nici tu“.

Tim avu impresia că aude un vaiet de frustrare și furie.

Roșcatul îl driblă pe prietenul lui și înaintă. Celălalt îl ajunse din urmă și îi trase una în umăr. Părând extrem de

grațios în bluza albastru pal și șortul galben pastel, întinse brusc mâna spre locul unde se afla geamul lui Tim Underhill. Instinctiv, Tim se dădu înapoi. Aproape în aceeași secundă reveni, atras de o recunoaștere neașteptată. Băiatul mai înalt era frumos, deosebit de arătos, cu figura lui brunetă și trăsăturile armonioase. O clipă mai târziu, sistemul de identificare al minții îi transmise informația că se uită la nepotul său, Mark. Printr-un fel de îmbunătățire a generațiilor, linii care la mama lui erau plăcute, dar obișnuite, apăruseră aproape neschimbate, dar părând foarte frumoase, la fiu. După toate probabilitățile, Mark habar nu avea cât e de atrăgător.

Următorul mesaj care i se rostogoli în conștient fu că poate Mark îi vorbește prietenului roșcovan, chiar în clipa aceea, de el. Să-i fi pomenit Philip că va fi în oraș pentru înmormântare? Ar fi fost tipic pentru el să arunce o remarcă disprețuitoare despre Pforzheimer. Cum Mark vorbea probabil de el, însemna că avea un rol în disputa dintre cei doi băieți. Dar ce rol, se întrebă: sfat, indicație, decizie?

Orice voia să susțină Mark – căci, după cum vedea Tim, era chiar el –, hotărâse să-și păstreze puterile pentru o altă zi. Că era vorba doar de un armistițiu, nu de renunțare, se vedea din mersul relaxat, din fluența mișcărilor, din grimasa gurii. Roșcovanul îi vorbi, iar el ridică din umeri cu o indiferență simulată.

Era aproape dureros tocmai pentru că Mark devenise atât de frumos – lumea întreagă începuse deja să încurce țițele drepte ale destinului de care ar fi avut altfel parte. Te-ai rezuma doar la a-l privi stând acolo pe trotuar? Se preface că e mult prea dârz ca să fie rănit de moartea mamei sale.

Băieții se opriră să-l privească pe bărbatul în costum de crep și pălărie de paie cum se bălăngăne coborând scările roșii ale clubului. E întotdeauna ceva oribil în a descoperi un

actor muncind, devii dintr-o dată conștient că până la urmă nu face decât să joace un rol.

Din jurnalul lui Timothy Underhill, 20 iunie 2003

Au trecut doar opt zile de la ultima însemnare și trebuie să mă întorc în Millhaven. Philip mi-a spus că Mark lipsește de vreo două zile și *m-a sunat cu gândul că poate îl ascund la mine în apartament!* Pe cuvânt, era furios, de-abia putea să se controleze. Și, deși îmi displace atitudinea lui, sincer să fiu nu pot să mă enervez pe el sau să-l învinuiesc prea tare pentru ce gândea.

Din ce am reușit să pun cap la cap din frenezia lui verbală, se pare că Mark a dispărut în seara de 18. L-a așteptat până la două noaptea, apoi s-a culcat, având certitudinea că nu peste mult timp băiatul va fi în pat. Dimineața patul lui era tot gol. Philip a sunat la poliție, unde l-au informat de ceea ce știa deja, că doi băieți au dispărut recent din aceeași parte a orașului, dar au continuat spunând că nu ar fi bine să tragă concluzii pripite. Au adăugat că majoritatea adolescenților fugari se întorc în douăzeci și patru de ore și au recomandat răbdare. Philip a recurs la toate rezervele lui de răbdare și a descoperit că erau foarte puține. La prânz sună iar la poliție, cu același rezultat. Evident că făcuse o plimbare câteva case mai departe să-l ia la întrebări pe Jimbo Monaghan, cel mai bun prieten al lui Mark, dar el ori nu știa nimic despre dispariție, ori se prefăcea că nu știe. Crezând că toată treaba miroase a complicitate, Philip l-a acuzat pe băiat că minte. Mama lui Jimbo, Margo, l-a condus afară – l-a dat afară, de fapt. Vreo câteva ore a condus prin Millhaven, uitându-se după fiul lui oriunde credea că ar putea fi, în toate locurile pe care le pomenise Mark vreodată. Știa că e un efort inutil, dar nu se putea abține să nu treacă încet pe lângă locurile de

joacă pe care fiul său nu le mai vizitase de ani de zile, holbându-se prin geamul fast-food-urilor și învârtindu-se în jurul parcului Sherman iar și iar. Era atât de disperat, că începu să plângă. În zece zile își pierduse și soția, și fiul.

Deznădăjduit, Philip oscila între două variante la fel de înfricoșătoare: că Mark fusese răpit de „ucigașul din parcul Sherman“, care revendicase deja doi băieți de vârsta lui, ori că se sinucisese, imitându-și poate mama sau mai degrabă din cauza amestecului de oroare și disperare trezit în el de ceea ce fusese obligat să vadă. Poliția, fiind poliție, se concentra pe prima dintre cele două variante. Umblau prin parc și cercetau zonele împădurite din Millhaven, fără însă să fi descoperit vreun cadavru. Au verificat registrele aeroporturilor, ale gărilor și ale autogărilor, l-au chestionat și ei pe Jimbo Monaghan, pe părinții lui și pe alți adolescenți și părinți pe care i-a cunoscut Mark. Când nimic din toate acestea nu a sugerat nici măcar o idee despre locul unde ar putea fi, poliția a făcut publice informațiile despre el și a cerut ajutorul localnicilor. O fotografie nu prea recentă a fost trimisă FBI-ului și departamentelor de poliție din toată țara. Apoi toate acțiunile s-au oprit.

Exceptându-le pe cele întreprinse de Philip, care în stadiul acesta pre-Dewey Dell nu putea accepta niciuna dintre posibilitățile care ar explica dispariția fiului său: că un psihopat îl răpise și foarte probabil îl și omorâse, că-și luase viața în vreun loc care rămânea să fie descoperit sau că pur și simplu fugise de acasă fără o vorbă.

Când s-a aflat față în față cu seria de probabilități, s-a gândit la încă una și a sunat la fratele lui super-privilegiat din New York, în care nu puteai avea niciodată încredere deplină.

— Gata, poți să îmi spui acum. Nu te credeam capabil să-i faci așa ceva propriului tău frate, dar sunt sigur că ai avut

motivele tale. Trebuie că ți-a spus o poveste formidabilă.

— Philip, poate ar trebui să o iei de la început. Ce îți pot spune și ce crezi că ți-am făcut?

— Ce *ți-a* spus mai exact? Cât e de rău? L-am bătut de i-au zburat fulgii în fiecare seară? Am fost agresiv psihic?

— Vorbești de Mark?

— Uau, așa crezi? Oare de ce te-aș întreba de Mark? Dacă fiul meu e pe acolo cu tine, Tim, te rog să îl lași să vină la telefon. De fapt nu te rog, te implor.

— Pentru Dumnezeu, Philip, Mark a plecat de acasă? Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Fiul meu nu e de găsit de trei zile. Așa că dacă e în circul ăla împuțit al tău din Grand Street, naiba să te ia, cad în genunchi în fața ta. Dă-mi-l la telefon. Fă orice trebuie, bine?

A durat ceva, dar am reușit să-l conving că fiul lui nu se ascundea în apartamentul meu și că nu aveam nicio legătură cu dispariția. Eram fără cuvinte, șocat, bulversat.

— De ce nu m-ai sunat până acum?

— Pentru că mi-a trecut prin minte că ar putea fi în New York doar acum o oră.

Dintr-o anumită perspectivă, Philip și cu mine eram singuri pe lume. Nu aveam alți frați, nici veri primari sau de gradul doi, nu aveam bunici, unchi, mătuși sau părinți în viață.

L-am întrebat dacă îl pot ajuta cu ceva.

— Nu-i Tom Pasmore prieten cu tine? Aș vrea să vorbești cu el – să-l convingi să mă ajute.

Adaug, de dragul posterității, că Tom Pasmore e un vechi prieten de-al meu din Millhaven, care trăiește din rezolvarea cazurilor dificile, deși banii nu îi lipsesc. E un fel de Sherlock Holmes sau Nero Wolfe, doar că e o persoană reală, nu un personaj. Tatăl lui (biologic) era la fel. Dezlega mistere oraș

după oraș, folosindu-se îndeosebi de toate registrele și documentele existente și făcând legături care doar unei minți geniale i-ar fi cu putință. Tom i-a moștenit metodele odată cu talentele și garderoba. În ceea ce mă privește, este cel mai bun detectiv particular din lume, deși lucrează numai la cazuri alese cu grijă. Prin 1994 m-a ajutat să ordonez ițele unei afaceri încurcate, pe care am transformat-o apoi, împreună cu colaboratorul meu, în roman.

I-am spus lui Philip că ajung în Millhaven cât se poate de repede și am adăugat că voi face tot posibilul să-l conving pe Tom Pasmore să se gândească la dispariția băiatului.

— Să se gândească? Doar atât?

— În cele mai multe cazuri chiar asta face. Se gândește.

— Bine, vorbești cu omul din partea mea, te rog?

— Cât mai repede posibil, am spus, nevrând să-i explic programul lui Tom fratelui meu, care e suspicios – așa cum se cuvine directorului unei școli de modă veche – pe oricine nu se trezește la șapte și nu bagă nasul în pernă înainte de miezul nopții. Tom Pasmore stinge de obicei lumina pe la ora patru dimineața și rar se trezește înainte de ora două după-amiaza. Îi place whisky-ul din malț de orz distilat într-un singur loc, un alt detaliu care nu este cazul să ajungă în atenția lui Philip, care reacționase la plăcerea Babacului de a le trage la măsea devenind un abstinent moralist și obtuz.

După ce am rezolvat cu biletele, am mai așteptat o oră înainte de a-l suna pe Tom. A răspuns de cum mi-a auzit vocea pe robot. I-am povestit ce se întâmplase și m-a întrebat dacă vreau să arunce o privire, să verifice bazele de date, poate apare ceva interesant. Toată metoda lui consta în „a verifica bazele de date“, rareori ieșea din casă, iar micile lui miracole le făcea răsfoind ziarele, arhivele publice, online sau nu, și toate tipurile de informații. În ultimul deceniu a devenit periculos de priceput la folosirea calculatorului

pentru a ajunge în locuri unde cetățenii obișnuiți nu au acces.

Tom spunea că nu știi niciodată ce poți afla după câteva ore de muncă, însă dacă băiatul nu apare într-o zi, două am putea face ceva împreună. Între timp își va „băga nasul" pe ici-colo. Totuși – voia să fiu conștient –, după toate aparențele, oricât îi displăcea să recunoască, nepotul meu căzuse victimă monstrului care mai înainte probabil răpise și ucisese doi băieți din aceeași parte a orașului.

— Nu mă pot gândi la așa ceva și nici fratele meu. (Aveam să aflu mai târziu că mă înșelasem în privința ultimei afirmații.)

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Tom m-a sunat să-mi dea niște vești surprinzătoare. Știam că soția fratelui meu fusese rudă cu primul criminal în serie din Millhaven?

— Care criminal?

— Un drăgălaș pe nume Joseph Kalendar.

Numele mi s-a părut cunoscut, dar nu puteam să-mi dau seama de unde.

— În 1979 și 1980 statul a încheiat socotelile cu el. Când te prosteai tu prin Samarkand sau pe unde o fi fost.

Știa exact unde fusesem în 1979 și 1980.

— Bangkok, i-am răspuns. Iar în 1980 deja nu mă mai prosteam. Ce-a făcut individul?

Joseph Kalendar, un tâmplar priceput, a început prin a intra în locuințele femeilor pentru a le viola. După al treilea atac l-a luat și pe băiatul lui de paisprezece ani. La scurtă vreme a decis că ar fi prudent să omoare femeile după ce le violau. Peste câteva luni a luat-o razna de tot. În ante-penultima agresiune, urmând ordinele unei divinități foarte convingătoare, și-a omorât și apoi decapitat fiul, lăsându-i corpul lungit lângă patul victimei lor. Dumnezeu i-a mulțumit pentru o asemenea ascultare și cu voce

impresionantă i-a intonat că de acum înainte lui, umilului Joseph Kalendar, tată și soț, meșter tâmplar și preaiubit ales al Domnului, i-a fost încredințată ștergerea de pe fața pământului a întregului neam femeiesc, sau cât de mult va putea până când poliția va pune capăt acestui plan divin. În 1979 Kalendar a fost în sfârșit arestat. În 1980 a avut loc procesul, a fost găsit nevinovat pe motiv de boală mentală și condamnat să-și petreacă restul vieții la Spitalul Downstate pentru criminali, unde trei ani mai târziu a fost strangulat de un coleg care a obiectat cu patos la încercarea lui Kalendar de a-l spăla în sângele Mielului și a-l trimite grabnic în brațele Mântuitorului.

— Și dementul ăsta fantasmagoric era rudă cu Nancy Underhill?

— Erau veri primari.

— Asta explică ceva ce mi-a spus Philip la înmormântare.

— Există vreun motiv ca nepotul tău să o ia la picior?

— Păi, îmi vine în minte cel puțin unul.

Capitolul 3

Nu la mult timp după ce citise necrologul lui Nancy în ziar și-l văzuse pe Mark de la fereastra hotelului, Tim se urcă în mașina închiriată de la *Town Car* și porni pe o rută ocolitoare spre casa fratelui său. Chiar luând în considerare că se va rătăci o dată sau de două ori și va trebui să se întoarcă, drumul de la Pforzheimer până la Philip nu ar fi trebuit să fie mai lung de douăzeci, douăzeci și cinci de minute. Dacă ar fi luat-o pe strada principală, ar fi ajuns cu cinci minute mai repede, dar, pentru că nu mai fusese în orașul natal de aproape cinci ani, se hotărî să se îndrepte spre nord plecând din centru, apoi să întoarcă spre vest pe Capital Drive și să meargă tot înainte până ajunge la cele șase benzi late de pe Teutonia Avenue, să țină direcția sud în diagonală, până va vedea parcul Sherman, Sherman Boulevard, Burleigh sau oricare dintre străduțele încâlcite ale cartierului, așa cum și-o amintea din primii ani ai vieții. Știa unde locuiește fratele său. Presupunând că înfățișarea locului nu se schimbase în mod dramatic, în afara unei mici creșteri a nivelului de trai, Philip se mutase în cartierul copilăriei lor. În mare, bănuielile lui se adeveriseră: adaptat la inflație, venitul mediu al unei gospodării din zona delimitată de străzile Superior, Michigan, Townsend, Auer și Fourty-fourth se mărise probabil de patru ori din zilele când Tim și Philip nu erau decât niște țânci. Totuși, alte detalii, pe care Philip nu le luase în considerare, se schimbaseră și ele odată cu venitul.

Tim ajunse fără nicio problemă pe Capital Drive și se îndreptă spre vest către Teutonia Avenue, care se deschidea larg într-un peisaj de centre comerciale și clădiri de birouri cu trei etaje, despărțite de taverne. Totul părea a întruchipa o versiune mai curată, mai prosperă a vechiului Millhaven,

exact cum îi sugerase ultima vizită. Văzu indicatorul cu Burleigh de departe. Se transformase în zonă rezidențială. Clădiri identice, cu patru etaje, de cărămidă crem, se aliniau una lângă alta, iar fâșiile de trotuar de la intrare ieșeau în evidență de parcă ar fi fost un șir de cravate.

La aproape un kilometru mai în față văzu un indicator pe care scria Sherman Drive, așa că făcu stânga. Nu era nici parcul Sherman, nici Sherman Boulevard, dar pe acolo pe undeva trebuia să le găsească. Sherman Drive se sfârși însă în fața unui buncăr fără geamuri, de beton aparent, numit Anexa Municipală a Registrelor. Tim dădu înapoi și făcu din nou stânga pe o străduță cu sens unic, Sherman Annex Way, iar acesta se termină chiar la capătul sudic al parcului Sherman, unde Babacu' îi dusese din când în când pe micul Tim și micul Philip la magnifica baltă cu păsări, la balansoarul care se zdruncina, la leagănul care sălta foarte sus și la micul tărâm al tigrilor adormiți și al elefanților mătăhăloși din splendida grădină zoologică, acum de mult dispărută.

Înconjură parcul în întregime fără să își dea seama exact pe unde ar trebui să o ia. La a doua tură, observă un indicator arătând spre Sherman Boulevard, o luă într-acolo și fu răsplătit imediat de apariția pe stânga, ca o imagine a amintirii sau o umbră luând forma unui măreț simbol al copilăriei, a clădirii teatrului Beldam Oriental, în prezent casă de rugăciune a unei secte protestante.

Dar când ajunse în sfârșit în vechea rețea de străduțe și intersecții, Tim conduse de două ori pe lângă casa fratelui său, fără să fie absolut convins că o găsise. Prima dată își spuse „Nu cred că e asta", iar a doua oară, „Doar nu poate să fie asta". Evident că aceea era casa lui Philip, o combinație de cărămidă și piatră cu acoperiș ascuțit și o verandă mică și urâtă, doar un pic mai lată decât ușa de la intrare. De cadrul

de lemn al ușii înconjurate cu plasă erau agățate numerele 3324. Fără alte scuze pentru a prelungi plimbarea, Tim parcă mașina lui pompoasă, dar confortabilă ceva mai încolo pe stradă și se întoarse pe jos prin căldura saturată de umezeală. Acolo unde altă dată ulmi enormi își arcuiau coroanele deasupra străzii, acum frunzele uscate ale platanilor se țineau încă de ramuri la o distanță modestă de trunchiurile albicioase și pestrițe. Tim ajunse la aleea din fața casei fratelui său și se uită la ceas: drumul de douăzeci și cinci de minute devenise de patruzeci și cinci.

Apăsă soneria. Undeva în partea cealaltă a casei sună un clopoțel. Pași greoi se îndreptară spre ușă. Un chip pătat apăru și dispăru din fâșiile de geam încastrate sus în lemnul întunecat. Ușa se deschise și Philip apăru în fața lui, încruntându-se prin plasa cenușie a ușii de la intrare.

— Văd că ai hotărât să vii până la urmă.

— Și eu mă bucur să te revăd. Cum te mai simți, Philip?

Cu aerul omului care oferă milostenie, fratele lui se dădu la o parte lăsându-l să intre. Părea cu zece ani mai bătrân decât ultima dată când Tim îl văzuse. Părul lui tot mai rar era pieptănat pe spate, lăsându-i fruntea liberă și dezvăluind porțiunile de scalp de același rozaliu pământos ca și fața lui puternic brăzdată. Ochelarii fără ramă cu brațe subțiri de metal stăteau pe nasul lui foarte cârn. Deasupra burții moi și late, o cravată bordo, strălucitoare era ancorată de cămașa albă, ieftină cu un ac simplu. Se străduia, se gândi Tim, să arate exact așa cum era, un administrator de nivel mediu al unei instituții pline de birocrație. Postul de director adjunct era tipul de poziție pe care Philip se străduise toată viața să o obțină: o respectabilitate incontestabilă, plictisitoare până la stupefacție, impenetrabilă la capriciile economiei, legată de un mic, dar sigur grad de putere, hrănită cu nesfârșite plângeri.

— Sunt încă în convalescență. Cum naiba crezi că ar trebui să mă simt?

Câțiva pași îl duseră din micul antreu în sufragerie, iar Tim îl urmă. Se părea că Nancy nu trebuia pomenită până Philip nu-și satisfăcea nevoia de ritual.

— Îmi cer scuze. A fost o întrebare prostească.

— Oricum, frumos din partea ta să vii până aici. Ia loc, odihnește-te. După viața din New York, apreciezi probabil faimoasa liniște și pace de prin părțile noastre.

După ce primise singura mulțumire la care putea spera, Tim străbătu sufrageria și se așeză într-un fotoliu tapițat care ajunsese în gospodăria lui Philip după venirea lui Nancy. El rămase în picioare, urmărindu-l ca un detectiv de hotel. Costumul lui gri era prea gros pentru sezon și își scotea din buzunar o batistă mototolită cu care-și tampona fruntea. De deasupra se auzea pulsul ritmat, neobosit al unui bas.

— E multă activitate pe lângă Pforzheimer. Un regizor important turnează un film pe Jefferson Street, spuse Tim.

— Să nu-i spui lui Mark. O să vrea să meargă.

— A și fost pe acolo. L-am văzut pe geam. El și un puștan roșcat au venit dinspre Cathedral Square să privească cum se filmează scena. Erau chiar sub mine.

— Era Jimbo Monaghan, prietenul lui cel mai bun. De fapt singurul lui amărât de prieten. Îl vezi pe unu și sigur apare și celălalt. Jimbo nu e un băiat rău, pentru un nătâng. A terminat generala doar cu vreo șase note proaste. Cei mai mulți reușesc dublu.

— I s-a întâmplat lui Mark asta?

— A trebuit să fiu mult mai dur cu el. Copiii i-ar fi făcut viața un iad dacă arătam cea mai mică urmă de favoritism. Îți amintești cum sunt? De găsesc o cât de mică slăbiciune devin rechini la vânătoare. Micii nenorociți de-abia dacă sunt umani.

Philip credea că dând fiului său note proaste demonstra că era un tată ferm și responsabil, dar adevărul era că îi făcuse plăcere.

— Am Coca-Cola, bere de rădăcini și suc de ghimbir. Dacă vrei bere sau ceva mai tare îți aduci singur.

— Un suc de ghimbir ar fi bun, dacă bei și tu ceva.

Philip dispăru în bucătărie, iar Tim își continuă inspecția rapidă a camerei. Ca întotdeauna, conținea aceeași amestecătură pitorească de mobilă pe care Philip o mutase din casă în casă înainte de a se stabili în vechiul cartier. Totul părea ceva mai uzat decât la ultima vizită: canapeaua lungă, verde, de catifea reiată, fotoliul extensibil, negru și măsuța de cafea octogonală de la Mămica și Babacu' împărțeau spațiul cu mobila de lemn deschis la culoare din vreun magazin de mobilă „scandinavă", falimentat de mult. Tim și-o amintea pe Mămica stând în balansoar lângă canapeaua Babacului, iar acul de croșetat pus la muncă prindea noduri mari, împletite la covorul ce acoperea acum trei sferturi din sufrageria lui Philip. În urmă cu cincizeci de ani, culorile erau mult mai vii, acum devenise doar o cârpă împiedicând pantofii să atingă pardoseala.

Philip se întoarse cu două pahare aburite. Îi dădu unul lui Tim și se prăbuși la capătul celălalt al canapelei, iar sacoul i se strânse în jurul coapselor și umerilor.

— Philip, cu scuzele de rigoare pentru întrebarea de mai devreme, ce mai faci? Cum te descurci?

Philip trase o dușcă zdravănă din sucul de ghimbir și se afundă și mai tare între pernele uzate. Părea că studiază ceva asemănător unei insecte mișcându-se în sus pe peretele dintre bucătărie și sufragerie.

— Cu scuzele de rigoare, zici? Frumos. Nancy ar trebui să își ceară scuze, nu tu.

Îl fixă pe Tim cu o privire rece, maro. Ochelarii fără ramă îi

măreau ușor ochii.

— Intrăm într-un subiect tare, tare straniu. E *de-a dreptul* straniu. Trebuie să spun, trece dincolo de puterea de înțelegere. Înțelegi sau e nevoie să-ți explic?

— Cred că înțeleg. Am citit necrologul din ziarul de azi. Când am văzut cuvintele „fără avertisment" m-am gândit…

— Te-ai gândit?

— Mi-a trecut prin minte că probabil Nancy s-a sinucis.

— Asta ai crezut? Ca să vezi! Fratelui mai mare i s-a aprins beculețul.

— Ai fi preferat să nu înțeleg?

— Nu știu ce *aș* fi preferat, spuse Philip cu fața contorsionată, iar partea de sub nas păru că își dă drumul ca o pungă de hârtie perforată. Nimeni nu mi-a cerut părerea despre nimic.

Își smulse ochelarii și își trecu mâna peste ochi.

— Fiecare face ce vrea, spuse cu un oftat slab.

— Crezi că ar fi trebuit să-ți ceară părerea înainte să se sinucidă?

Philip îndreptă arătătorul spre el.

— Exact, asta-i o întrebare foarte bună, pe cuvânt. O întrebare al naibii de bună.

Tim înghiți suc rece de ghimbir și se forță să nu spună nimic.

— Da, așa cred, și i-aș fi spus: *Târfă egoistă ce ești, nu te poți omorî. Ai bărbat și copil. Ești nebună?*

— A fost egoist… un gest egoist.

— Toate sinuciderile sunt egoiste, remarcă Philip. Exceptând dățile când persoana are dureri insuportabile, sau e pe moarte sau vreo altă situație asemănătoare.

— Era deprimată în ultima vreme?

— Da' ce, ești doctor de cap acum? Nu știu. Nancy părea mereu un pic deprimată din punctul meu de vedere, rosti

aruncându-i lui Tim o privire precaută. Mă întrebi dacă *am observat* să fie deprimată în ultima vreme?

— Nu te acuz de nimic, Philip.

— Așa să rămână. N-am nicio vină pentru ce s-a întâmplat. Mă înțelegeam bine cu Nancy. De ce o fi făcut așa ceva e un mister pentru mine. Poate avea vreo viață secretă, poate habar nu aveam ce se petrece în lumea ei. Dar dacă nu mi-a spus, cum să fi știut?

— Și Mark, cum suportă situația?

Philip dădu din cap.

— Puștanul ține totul în el. Dar a trăit un șoc imens. Stă singur, exceptând timpul când e cu Jimbo, găgăuță ăsta pe care l-ai văzut azi. Vom avea grijă să treacă peste diseară, ziua de mâine și următoarele câteva săptămâni. Dacă pare să aibă nevoie, o să-l trimit la un psiholog sau să facă vreo terapie.

Tim spuse că pare o idee bună.

— Evident că pare pentru tine. Dar tu trăiești în New York, unde toată lumea merge la doctori de cap. Pentru oamenii ca voi, unul de ăsta are statut de simbol. Aici, în lumea reală, e altfel. Oamenii o văd ca pe recunoașterea faptului că ceva e în neregulă.

— Nu va fi nevoie să spui nimănui nici tu, nici Mark.

— Vorbele zboară. Nevasta directorului adjunct se sinucide și fi-su face terapie. Cum crezi că dă asta? Cum îmi va afecta cariera? Pe deasupra, ședințele astea nu sunt ieftine. Îmi cer scuze în fața ta, dar sunt un simplu pedagog în sistemul public de învățământ, nu un milionar.

— Philip, dacă Mark are nevoie de terapie și depășește posibilitățile tale, aș plăti eu fără probleme.

— Situația nu e chiar așa de neagră. Dar mulțumesc de ofertă.

— Chiar crezi că slujba ta va fi afectată de ce a făcut

Nancy?

— Într-un fel sau altul tot va fi. Subtil și în multe feluri. Care crezi că sunt șansele să mă instalez în biroul directorului? Eram pe calea cea bună. Acum, cine știe… Ar putea să mă țină pe loc ani de zile. Dar vrei să știi care-i partea cea mai rea?

— Care?

— De câte ori se va uita cineva la mine, își va spune: „Uite-l pe Underhill. Nevastă-sa și-a luat viața.“ Și două treimi, trei sferturi dintre ei se vor gândi că am avut vreo legătură. Că a ajuns să facă așa ceva din cauza mea. Fir-ar să fie, nu credeam că voi *ajunge* să o urăsc vreodată, dar sunt foarte aproape. Naiba s-o ia. Naiba s-o ia.

Tim hotărî să nu spună nimic și să îl lase să se descarce. Philip se încruntă la el.

— Am un rol în comunitate. Am o anumită *poziție.* Poate nu știi ce înseamnă. Poate nu îți pasă. Dar e de o importanță foarte, foarte mare pentru mine. Și când mă gândesc că femeia aia proastă a făcut tot posibilul, fără niciun motiv, în afară de nefericirea ei personală, să dărâme toate lucrurile pentru care am muncit o viață întreagă – da, sunt furios, chiar sunt. Nu avea niciun drept să-mi facă una ca asta.

Cel puțin un lucru îi era clar lui Tim Underhill în timp ce își privea fratele mestecând un cub de gheață de pe fundul paharului: Philip nu va fi de niciun ajutor.

— Care e programul?

— Pentru diseară?

— Pentru tot.

— Mergem la casa funerară Trott Brothers de la șase la șapte pentru veghere sau priveghi sau cum i s-o mai zice. Înmormântarea e la unu mâine după-masă, la Sunnyside.

Sunnyside, un cimitir mare, situat la extremitatea de vest a orașului, era încă împărțit în zone pentru protestanți,

catolici și ortodocși. Afro-americanii nu locuiau în partea aceea. Când treceai pe drumul principal, pe lângă el se vedea kilometru după kilometru de pământ acoperit de iarbă și pietre funerare pe rânduri lungi.

— Philip, nici nu știu cum a murit Nancy. Dacă nu e prea dureros pentru tine, poți să-mi povestești și mie?

— Of, of. Îmi imaginez că nu ai cum să știi, nu? Nu e chiar o informație publică, mulțumesc lui Dumnezeu. Ah, ah. Da. Poți să-ți spun cum a reușit. Doar meriți, nu? Ai venit din New York până aici. Bun, vrei să știi ce face o femeie care plănuiește să se omoare și vrea să fie sigură că nu există cale de întoarcere? Cum face să pună punctul pe i? Foarte simplu, se omoară în trei feluri diferite în același timp.

Încercă să râdă, dar fu un eșec hidos.

— Aveam o sticlă cu somnifere rămase de acum doi ani. La scurtă vreme după ce am plecat la lucru, Nancy le-a luat aproape pe toate – aproximativ douăzeci. Apoi a umplut vana cu apă fierbinte. Și-a pus o pungă de plastic pe cap și a legat-o bine în jurul gâtului. După aceea s-a băgat în cadă cu un cuțit și și-a tăiat venele de la amândouă mâinile. Pe lung, nu tăieturile alea transversale, în joacă, ale celor care doar se prefac. Era foarte serioasă, trebuie să recunosc.

Sunetele basului, bubuind prin tavan, tremurau în aer ca niște fluturi.

Pe fereastră intra cântec de greieri, deși Superior Street nu văzuse niciodată unul. Altceva – se gândi Tim – dar ce?

Deasupra capetelor lor se trânti o ușă. Două perechi de pași se îndreptară spre marginea scărilor.

— Intră fiul moștenitor, acompaniat de cavalerul loial.

Tim privi spre scări și văzu o pereche de blugi largi coborând treptele, urmată de o alta, identică. O mână

alunecă încet pe balustradă, o altă mână o urmă asemeni unei umbre. Mâneci largi, galbene, apoi aceleași mâneci, bleumarin. Apoi apăru chipul lui Mark Underhill, parcă numai sprâncene, pometi și gură hotărâtă, deasupra, iar în spatele lui plutea chipul rotund al lui Jimbo Monaghan, încercând să pară neutru.

Mark își ținu capul în jos până la ultima treaptă și apoi încă doi pași. Își ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui Tim. În ochii aceia unchiul văzu un amestec de curiozitate, furie și tăinuire. Băiatul ascundea ceva de tatăl lui și nu avea de gând să renunțe la secret. Tim se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar reuși să aibă cu el o discuție între patru ochi.

Din partea lui Jimbo nu venea nicio umbră de viclenie – îl privi pe Tim din momentul în care îi apăru chipul.

— Uite, a venit unchiul. Tim, îl știi pe Mark și pe fratele lui de cruce, Jimbo Monaghan.

Regresând la o etapă mai timpurie a adolescenței, băieții își târșâiră picioarele mai aproape și mormăiră niște saluturi. Tim îl înjură în gând pe fratele său, acum amândoi tinerii se simțeau insultați și batjocoriți și nepotul lui va avea nevoie de și mai mult timp să se deschidă.

„Știe mai mult decât Philip despre sinuciderea maică-sii“, se gândi Tim. Mark îi aruncă o privire și văzu în ea secrete ieșind la suprafață și ascunzându-se repede înapoi.

— Îl mai recunoști, Tim?

— Sigur că da. Mark, te-am văzut de la fereastra mea din Pforzheimer mai devreme. Tu și prietenul tău vă plimbați spre platoul de filmare de pe Jefferson Street. Ai stat mult pe acolo?

O căutătură speriată și precaută apăru pe chipul nepotului, iar Jimbo deschise și închise gura.

— Doar un pic. Repetau același lucru. Camera ta era pe partea aceea a hotelului?

— Doar te-am văzut, nu?

Fața lui Mark încercă să schițeze un zâmbet, care dispăru prea repede pentru a putea fi deslușit cu adevărat. Se întoarse într-o parte și-l trase pe Jimbo de mânecă.

— Nu stai? întrebă Philip.

Mark dădu din cap, înghiți în sec legănându-se pe călcâie în vreme ce își privea tenișii uzați.

— Ne întoarcem repede.

— Unde mergi? În vreo oră trebuie să fim la casa funerară.

— Da, da, nu-ți face griji, spuse cu ochi plimbându-se între ușa de la intrare și tatăl său. Doar ieșim puțin.

Tim văzu că era foarte nervos. Motorul impulsului era la viteză maximă și făcea tot ce îi stătea în putere să îl ascundă. Trupul lui Mark voia să se manifeste exact ca pe Jefferson Street: voia să gesticuleze și să salte. În fața tatălui său astfel de gesturi extravagante trebuiau comprimate în versiunea lor cea mai minimalistă. Energia nefericirii era ca un drog. Tim văzuse oameni riscându-și viața cu nepăsare sub influența ei, de parcă la o anumită viteză nu se mai puteau opri. Băiatul de-abia aștepta să iasă pe ușă, iar Jimbo va trebui să suporte curând alte rugăminți insistente. Tim spera să le poată face față. Orice plănuia băiatul, trebuie să fi fost ceva necugetat, aproape nebunesc.

— Urăsc lucrurile astea deliberat vagi, se răsti Philip. Ce înseamnă că ieșiți? Unde ieșiți?

— Ieșim înseamnă că ieșim, tată, oftă Mark. Ne-am săturat să stăm la mine în cameră și mergem să ne plimbăm prin zonă.

— Hei, doar atât, spuse Jimbo, concentrându-și privirea asupra unui punct din aerul de deasupra capului lui Philip. Ne plimbăm prin zonă.

— Bine, plimbați-vă prin zonă. Dar să fiți înapoi la șapte fără un sfert. Sau înainte. Sunt foarte serios, Mark.

— Și eu sunt serios! strigă Mark. Doar ies puțin, nu fug de acasă!

Fața i se făcuse de un roz aprins. Philip o lăsă mai moale, ridicând mâinile.

Băiatul îi aruncă o privire scurtă lui Tim, cu chipul strâns într-o expresie de frustrare și dispreț. Unchiului i se umplu inima de durere pentru el.

Mark se întoarse pe călcâie, bocăni spre ușă și dispăru luându-l pe Jimbo cu el. Ușa cu plasă se trânti în urma lor.

— Sfinte Dumnezeule, spuse Philip uitându-se spre ușă. Chiar mă învinuiește, ingrat mic ce e.

— Trebuie să dea vina pe cineva.

— Știu eu pe cine ar trebui. Doar s-a omorât de trei ori, nu?

Dând din cap fără un sens anume, Tim se îndreptă spre fereastra mare din față. Băieții se îndreptau spre nord, pe trotuar, cam în același fel ca pe Jefferson Street. Mark se apleca spre Jimbo, vorbind repede și fluturând din mâini. Chipul îi era încă de un roz febril.

— Îi vezi?

— Mda.

— Ce fac?

— Philip, cred că se plimbă prin zonă.

— Nu ți s-a părut că Mark e foarte tensionat?

— Parcă. Da.

— E din cauza priveghiului și a înmormântării. Odată ce se termină, va putea să reintre în normal.

Tim nu spuse nimic. Se îndoia că noțiunea lui Philip despre „normal” are vreo semnificație pentru fiul său.

Pe motiv că spațiul compensa din plin prețul ridicat, de câte ori putea, Tim Underhill închiria mașini de la Lincoln Town Cars. Băieții fiind acasă deja, la șapte fără un sfert s-a

oferit să îi ducă pe toți pe Highland Avenue. Stăteau pe trotuar în căldură. Philip privi cu dispreț mașina lungă, neagră.

— Nu ai reușit să treci peste nevoia de a te da mare?

— Philip, în mașina asta nu simt că sunt presat într-o conservă.

— Haide, tată, interveni Mark, care o privea de parcă ar fi vrut să o mângâie.

— Nici să nu te gândești. Aș avea impresia că mă dau drept cine nu sunt. Tim, ești binevenit cu noi în Volvo-ul meu, dacă nu crezi că vei fi prea îngrădit.

Camioneta Volvo pe care Philip o avea de doisprezece ani, de culoare unei frunze ruginite, era la trei metri mai înainte pe trotuar, umilă și răbdătoarea asemeni unui catâr.

— După tine, Alphonse, spuse Tim și fu bucuros să audă chicotitul lui Mark.

●

Casa funerară Trott Brothers ocupa culmea unui deal pe Highland Avenue, iar pentru cei care o priveau din stradă după ce lăsaseră automobilele în parcare – așa cum făcuseră cei patru bărbați tineri și mai în vârstă ce ieșiseră din Volvo-ul de culoarea frunzei – părea la fel de maiestuoasă și impunătoare ca o reședință de țară englezească. Piatră de carieră, ferestre cu șprosuri, un foișor rotund – s-ar putea spune că era un loc unde cele mai zgomotoase sunete erau șoaptele angajaților, foșnetul pliantelor funerare și plânsetele încete. În timp ce grupul înainta spre grandioasa clădire, Mark și Jimbo rămăseseră în urmă.

Un bărbat apatic, cu părul de pe o parte pieptănat peste chelie, le indică un coridor mut și o ușă pe care scria SALONUL LINIȘTII. Pe un suport de lângă ușă era o pancartă mare, albă.

Dna Nancy K. Underhill
Priveghere: 6:00-7:00 p.m.
Soție și mamă iubitoare

Acolo, în Salonul Liniștii, erau rămășițele lui Nancy K. Underhill, într-un sicriu strălucitor de culoarea bronzului, cu partea de sus a capacului deschisă larg ca o ușă de taxi. Interiorul moale, capitonat al sicriului era alb-crem. Fața liniștită, fără expresie, și mâinile împreunate ale lui Nancy Underhill fuseseră machiate și pudrate până la o nuanță de roz ușor suprarealistă. Niciuna dintre cele patru persoane care intrară în încăperea mică și slab luminată nu se apropiaseră de sicriu.

Philip și Tim se îndreptară fiecare pe alt drum spre capătul sălii și luară cartonașele laminate pregătite de casa funerară. Pe o parte era înfățișat un apus de soare învăpăiat deasupra unei ape unduite și o plajă fără cusur, pe cealaltă, rugăciunea domnească era tipărită sub numele și datele lui Nancy. Philip a luat încă una și i-o dădu lui Mark, care se strecurase pe un scaun lângă Jimbo, pe ultimul rând.

Mark o smulse din mâna tatălui său fără o vorbă.

Când Jimbo se uită în jur să ia și el, Tim îi întinse una. Amândoi băieții contemplau grav apusul de la Pacific, când o femeie mică, rotundă și energică dădu buzna în încăpere. Joyce Brophy era fiica ultimului dintre frații Trott, acum decedat.

— Iată-ne aici, domnule Underhill, nu-i așa? Îmi face mare plăcere să vă văd și să vă urez bun venit în micul nostru locaș, în ciuda circumstanțelor foarte triste. Putem spune, totuși, că facem tot ce se poate, nu sunteți de acord, domnule Underhill?

— Îhâm, spuse Philip.

Femeia zâmbi brusc și fals înspre Tim.

— Un bun venit călduros și dumneavoastră, domnule. Faceți parte din familie?

— E fratele meu, din New York, răspunse Philip.

— Chiar din New York? Oh, păi e minunat.

Tim se temu că îl va lua de mână, dar nu făcu decât să-l bată încet pe braț.

— Soțul meu și cu mine am petrecut un weekend încântător în New York, acum, ăă, nouă-zece ani. Am văzut *Les Mis* și a doua zi *Cats.* Voi, newyorkezii, nu rămâneți niciodată fără program și sunt mereu locuri unde se poate merge, nu-i așa? Trebuie să fie ca viața într-un mușuroi, furnici, furnici, furnici, toate alergând, alergând, alergând.

După ce termină cu Tim, își trecu mâna pe brațul lui Philip.

— Suntem un pic ezitanți? Ați fi surprinși câți oameni simt la fel, dar în momentul în care mergeți să fiți cu răposata doamnă veți înțelege că nu e nevoie de asemenea sentimente.

Își puse mâna liberă pe cotul lui și îl conduse înainte pe culoar, printre rândurile de scaune goale. Tim îl urmă, loial, pe fratele său.

— Vedeți, domnule Underhill? Soția dumneavoastră arată la fel de senină și frumoasă cum v-o amintiți.

Philip se holbă la efigia din sicriu. Tim făcu la fel. Nancy părea să fi fost moartă dintotdeauna.

— Vă mulțumesc pentru tot, rosti Philip cu o voce strangulată.

— Și dacă vreți un sfat de la cineva care e aproape expert în domeniu, șopti Joyce Brophy aproape de urechea lui, ar trebui să vă asigurați că arătosul dumneavoastră băiat vine să petreacă un moment cu mama lui, pentru că, trebuie să mă credeți, dacă ratează șansa asta, nu va mai avea alta și va regreta tot restul vieții.

— E un sfat excelent.

Cu o strângere ușoară și familiară a încheieturii mâinii lui, femeia țâșni afară.

— Mark, asta e ultima ta șansă să îți vezi mama, spuse Philip, vorbind spre umărul stâng.

Băiatul mormăi ceva într-un fel neplăcut.

— De asta am venit aici, băiete.

Se întoarse de tot și vorbi încet, calm.

— Jimbo, tu poți veni sau nu, cum dorești, dar Mark trebuie să-și ia rămas bun de la mama lui.

Amândoi băieții se ridicară, îndreptându-și ochii oriunde numai la sicriu nu, apoi se mișcară ciudat spre mijlocul culoarului. Tim se îndepărtă. La jumătatea drumului, Mark se uită direct spre mama lui, se opri numaidecât, înghiți în sec și privi înapoi. Jimbo îi șopti ceva și se așeză pe un scaun de lângă culoar. Când băiatul, cu o expresie înghețată pe chip, ajunse lângă sicriu, Philip dădu din cap într-un gest asemănător cu aprobarea unui dascăl adresată unui elev cooperant. Doar pentru o clipă tatăl și fiul rămaseră împreună, Philip puse cu blândețe un braț în jurul umerilor băiatului, apoi îl retrase și fără niciun alt gest se întoarse pe călcâie și i se alătură lui Tim în partea cealaltă a încăperii. Având parcă o înțelegere, cei doi bărbați se întoarseră, fără o vorbă, în partea din spate a camerei, la locurile lor de mai devreme, lângă masa lăcuită cu teancul de cartonașe laminate.

Alți oameni intraseră în încăpere.

Încet, Jimbo se ridică și înaintă spre culoar, alăturându-i-se prietenului său.

— Nu se poate să nu-ți fie milă de sărmanul copil, a suferit un șoc teribil, spuse Philip încet.

— Și tu ai suferit un șoc teribil, răspunse Tim și la privirea întrebătoare a fratelui său adăugă: Când ai găsit corpul. Când ai găsit-o pe Nancy.

— Prima dată când am văzut-o, era deja împachetată și o scoteau din casă.

— Atunci cine…

O clipă de teribilă înțelegere îi puse un nod în gât.

— Mark a găsit-o în după-amiaza aia – s-a întors acasă de cine știe unde, a intrat în baie și a dat de ea. M-a sunat și i-am spus să dea un telefon la urgențe și să iasă din casă. Până am ajuns, o duceau spre ambulanță.

— Oh, Dumnezeule! dădu Tim drumul aerului.

Se uită spre capătul culoarului la băiatul prins în emoții indescifrabile în fața sicriului mamei sale.

●

După-amiaza următoare, după scurta și trista înmormântare, un număr mare de vecini, mult mai mulți decât anticipase Tim, erau așezați sau stăteau în picioare cu suc în mână în casa fratelui său. (Oricum, cei mai mulți aveau suc. De la sosire, tatălui lui Jimbo – Jackie Monaghan, a cărui față rumenă și binedispusă era model pentru cea a fiului – îi apăruse o strălucire tâmpă în ochi și o linie roșie pe pomeți. Detalii ce erau mai puțin rezultatul durerii, cât al conținutului ploștii, al cărei contur se deslușea clar în buzunarul de la spate. Tim mai văzu doi dintre ceilalți musafiri ieșind tiptil din cameră cu bunul Jackie.)

Mama lui Jimbo, Margo Monaghan, îl șocă pe Tim dezvăluindu-i că-i citise una dintre cărți. Dar și mai șocantă era frumusețea ei. Fără urmă de machiaj Margo aducea cu două sau trei actrițe cunoscute, dar nu semăna cu niciuna. Arăta așa cum ar arăta o actriță dacă ai suna la ușă și ai găsi-o nepregătită, la ora trei, într-o după-amiază obișnuită. Surprinzător, ceilalți bărbați din încăpere nu păreau să observe. Chiar mai mult, se purtau de parcă era desfigurată într-un fel neînțeles și le era milă de ea.

O mare parte din motivul pentru care Tim nu se așteptase

să vină acasă la Philip mai mult de trei, patru oameni, era chiar personalitatea fratelui său, iar restul fusese o presupunere bazată pe numărul mic de persoane de la cimitir. Apusul jalnic coborâse peste soțul, fratele și cumnatul decedatei, peste preotul angajat, peste Jimbo, Jackie, Margo, peste Florence, Shirley și Mack, colegele lui Nancy de la compania de gaz, peste Laura și Ted Shillington, vecinii din dreapta, Linda și Hank Taft, vecinii din stânga. Preotul închiriat a așteptat sosirea altor persoane până întârzierea a devenit stânjenitoare. Un gest ursuz al lui Philip pornise, în sfârșit, totul, iar observațiile sale despre rolul unei mame, moartea neașteptată și speranța mântuirii durară aproape opt minute interminabile și fură urmate de o rugăciune scurtă și de coborârea sicriului în groapă. Philip, Tim și Mark luară fiecare câte un pumn de bulgări lutoși de lângă mormântul deschis și le dădură drumul pe capacul sicriului. După o secundă Jimbo Monaghan făcu la fel, inspirându-i și pe ceilalți, care îi urmară exemplul.

Înapoi în Superior Street, Laura Shillington și Linda Taft se opriră să ia caserolele cu ton, deserturile cu gelatină, spuma de zahăr, portocale și cocos și tortul de cafea pe care le pregătiseră. Florence, Shirley și Mack luară parte la întâlnire, gustară din suc și plecară repede. Lipsa lor nu a avut aproape niciun efect asupra adunării, care în acel moment număra vreo treizeci de persoane. Tim se întrebă dacă mai fuseseră vreodată atâția oameni în casa lui Philip. Dar oricare ar fi fost experiența lui de gazdă, fratele lui se plimba acum cu ușurință de la un grup la altul, vorbind încet cu vecinii și cu alți oaspeți. Familia Rochenkos, un cuplu de învățători îmbrăcați nepotrivit în tricouri polo și pantaloni kaki apărură și ei, la fel ca un bătrân acrit într-o cămașă în caroruri ce i se prezentă lui Tim drept „Omar Hillyard, pacostea cartierului” și încet se mișcă din colțul de unde

urmărise totul în jur.

Apoi sosiră patru persoane de la John Quincy Adams. După apariția colegilor lui, Philip le-a ținut în mare parte companie. Micul grup se așeză în capătul sufrageriei, la distanță foarte mică de masă.

Tim le fu prezentat Lindei și lui Hank, Laurei și lui Ted, familiei Monaghan și altor vecini. Când Philip încercă să îl prezinte din nou lui Omar Hillyard, bătrânul ridică mâinile și se retrase mai adânc în colțul lui.

— Pacostea cartierului, îi șopti Philip.

În sufragerie Tim dădu mâna cu colegii fratelui său, Fred, Tupper și Chuck (consilierul, secretarul, și secretarul administrativ) și cu domnul Battley, directorul, un om ce se deosebea de restul prin funcția înaltă. Philip părea să se simtă foarte în largul lui în micul grup, în ciuda continuei preocupări pentru confortul domnului Battley. Ca și fratele său, directorul purta un sacou puțin prea mare, o cămașă albă și o cravată cu ac. Ochelarii domnului Battley erau identici cu ai lui Philip și, la fel ca el, Fred, Tupper și Chuck dădeau impresia că dețin o chemare mai înaltă, mai nobilă decât vânzătorul, muncitorul din fabrică, funcționarul și mecanicul.

Aproape în permanență flancat de Jimbo Monaghan, Mark se mișca prin mulțime, oprindu-se din când în când să spună ceva sau să asculte. Bărbații îi puneau o mână pe umăr, femeile îl trăgeau de obraji. Nu păru nicio clipă că s-ar simți în largul lui sau măcar la el acasă. Ce vedeai când îl priveai era un tânăr care dorea cu disperare să fie altundeva. Se ascundea cât putea de bine, adică destul de puțin. Și nu era sigur cât ajungea la el din tot ce i se spunea. Chipul lui nu reușise să scape de tot de expresia înghețată a sentimentelor încătușate care îl acaparase la casa funerară. Dădea din cap, uneori oferea oamenilor și frumosul său

zâmbet, dar în spatele acestor gesturi rămânea neatins și mai ales, se gândi Tim, sub influența valului de energie cu voltaj ridicat, acea nesăbuință exagerată care-l făcuse să salte și să se învârtă când era singur pe trotuar cu prietenul lui roșcovan.

Tim spera ca Philip să găsească resursele pentru a-și ajuta fiul, tocmai din cauza acestui impuls care-l stăpânea. Se temea de ceea ce ar putea face nepotul lui lăsat singur. Băiatul nu putea face față la ceea ce văzuse și fără ajutorul unui adult sensibil greutatea înfricoșătoare îl va distruge.

Dând cu ochii de Mark singur, lângă fereastra de la sufragerie, Tim își făcu loc printre oameni și veni lângă el.

— Cred că ar trebui să vii la New York și să stai cu mine vreo săptămână. Poate în august?

Bucuria lui la auzul ofertei îi dădu speranță.

— Sigur, mi-ar face mare plăcere. I-ai pomenit ceva tatei?

— Mai târziu, răspunse Tim și se întoarse în partea cealaltă a camerei.

În timp ce era prezentat directorului școlii, se mai uită o dată la Mark și-l văzu îndepărtându-se de un cuplu în vârstă cu ochii în lacrimi și făcându-și loc pentru a ajunge la Jimbo. Șoptind vehement îl împinse spre cealaltă cameră.

— Înțeleg că sunteți scriitor, spuse domnul Battley.

— Exact.

— Pentru cine scrieți? întrebă zâmbind politicos.

— Pentru mine, cred.

— Aha, încercă să înțeleagă directorul.

— Scriu romane. Și povestiri, dar în general romane.

Directorul își dădu seama că mai poate să întrebe ceva.

— Ați publicat ceva?

— Totul a fost publicat. Opt romane și două culegeri de povestiri.

Acum interesul directorului fu măcar puțin ațâțat.

— Aș avea de unde să vă cunosc munca?

— Sigur că nu. Nu ar fi pe placul dumneavoastră.

Gura domnului Battley se întinse într-un zâmbet stânjenit și privirea i se îndreptă spre subordonații lui. După o secundă nu mai era. În partea opusă locului pe care-l ocupase, Philip Underhill și Jackie Monaghan discutau aprins, cu spatele la fiii lor. Băieții erau cu jumătate de metru mai aproape de Tim, dar și el auzea fiecare cuvințel.

— Nu era Nancy rudă cu ciudatul ăla care a locuit pe aici? Cineva a pomenit odată, nu-mi aduc aminte cine.

— Trebuia să-și țină gura, oricine ar fi fost, răspunse Philip.

— Parcă un criminal? Asta am auzit. Doar că a fost o vreme când oamenii l-au considerat erou, pentru că și-a riscat viața să salveze niște copii.

Mark își întoarse capul spre ei.

— Am auzit că erau negri, copiii ăia. Probabil printre primele familii de culoare de pe aici. În vremea în care nu erau acceptați ca în ziua de azi.

Tim se așteptă ca fratele lui să spună ceva revoltător despre acceptare. În vremea aceea își vânduse casa din suburbii și cumpărase, aparent cu un preț foarte bun, locuința din Superior Street, iar ceea ce Philip nu știa era că fostul Pigtown era acum locuit pe sfert de negri. Detaliul îi scăpase pur și simplu. Crezuse că locul era la fel ca în amintirile copilăriei – respectabil, ieftin și la fel de alb ca o întâlnire de cercetași din Aberdeen. Când și-a dat seama, a fost șocat. Iar la indignarea lui s-a adăugat existența multor cupluri inter-rasiale, în general bărbați negri cu neveste albe. La vederea unui cuplu pe trotuar era atât de tulburat, încât trecea pe partea cealaltă. Nicio persoană de culoare, nici femei, nici bărbați nu catadicsiseră să participe la „reuniune”, așa cum numise fratele său întâlnirea.

— Cred că mai avem ceva de muncă la partea cu acceptarea. Trebuie să dovedești că meriți să fii acceptat. Nu ești de acord? rosti Philip.

— Absolut.

— Când acționez în calitate de director adjunct sunt foarte corect. Trebuie să fiu. Nu iau nicio decizie bazată pe rasă. Dar aici, în intimitatea casei mele, consider că am dreptul la propriile păreri, oricât de nesuferite le sunt celorlalți.

— Absolut, repetă Jackie. Te susțin sută la sută. Dar să nu-i spui vreo vorbă nevesti-mi.

Fii lor se uitară unul la altul și se îndepărtară.

— Dar orice auzi despre familia nevestei mele – familia *răposatei* mele neveste – fii sceptic. Oamenii ăia erau erau nebuni de legat. Trebuia să mă gândesc mai bine înainte de a intra într-o familie de țicniți ca ei.

Cu fața devenită dintr-o dată foarte albă, Mark se strecură ușor, trecând pe lângă cei doi bărbați, și dispăru în bucătărie. Jimbo îl urmă cu o expresie șocată pe chip. Bărbații observară.

●

Tim se întoarse a doua zi în New York, cu un gust amar și sentimentul neplăcut că poate Philip o adusese pe Nancy la sinucidere.

Cu jumătate de oră înainte de a ateriza pe La Guardia, o aromă delicioasă umplu cabina, și stewardesele înaintară pe culoar împărțind fursecuri cu ciocolată. Se întrebă ce făcea Mark și cum se simțea. Philip era incapabil să se comporte adecvat – băiatul putea la fel de bine să fie singur pe lume. Anxietatea crescândă a lui Tim îl făcu să își dorească să deturneze avionul și să se întoarcă în Millhaven. Își promise să trimită băiatului un e-mail în momentul când va ajunge acasă, apoi își promise să-l aducă grabnic la New York.

Casa din Michigan Street
PARTEA A DOUA

Capitolul 4

Cu o săptămână înaintea primei vizite a unchiului său în Millhaven, Mark începu să își dea seama că ceva era în neregulă cu mama lui. Nu ceva concret sau evident. Doar dacă aerul ei distrat și îngrijorat nu avea vreo cauză fizică, nu părea să fie bolnavă. Mama lui nu fusese niciodată o persoană prea energică, dar nu își amintea să fi fost atât de abătută, și pentru atât de mult timp, până acum. Când pregătea masa și spăla vasele, părea mereu doar pe jumătate prezentă. Jumătatea care se ocupa de toate se prefăcea a fi întreagă, dar cealaltă jumătate din Nancy Underhill părea să fie într-o stranie și angoasantă stare de șoc. Lui Mark i se părea că arată de parcă îi fusese dat să rezolve o problemă foarte gravă și de fiecare dată când își permitea să se gândească la ea, o speria de moarte.

Cu câteva seri înainte venise acasă puțin mai devreme de ora unsprezece, după ce fusese afară cu Jimbo Monaghan – „a fi afară“ era un eufemism pentru singura activitate care îl interesase în ultima vreme –, sperând să nu fie pedepsit pentru că întârziase vreo douăzeci de minute. Zece și jumătate era ridicol de devreme pentru a ajunge acasă dacă ești un adolescent de cincisprezece ani. Deci ajunsese cu douăzeci de minute după ora stabilită, așteptând să fie interogat mai mult decât dacă ar fi fost absent nemotivat la școală și trimis la culcare. Totuși, nu s-a descălțat, ca apoi să se strecoare pe scări spre camera lui. O parte inconștientă a lui regreta că în sufragerie nu e aprins becul și că singura lumină slabă se scurgea din bucătărie și că niciunul dintre părinți nu stătea pe canapea, bătând cu degetul în ceasul de mână.

Când se întorcea, din antreu putea vedea de obicei lumina

din capătul scărilor. Un amănunt atât pentru binele lui, cât și pentru liniștea părinților: dacă se trezeau și pe hol era întuneric, știau că e acasă și puteau să se gândească până dimineața cum să-l certe mai eficient.

Aburul galben dinspre sufragerie însemna probabil că ori mama, ori tatăl său se săturaseră să stea în pat și coborâseră să-și aștepte fiul hoinar.

Intră în sufragerie și se uită spre bucătărie. Din ce în ce mai intrigat. Sursa luminii nu părea să fie acolo. Gresia și chiuveta aveau o aură venind dintr-o parte, ceea ce însemna că becul din baia de la parter era aprins.

Ghicitoare: de vreme ce baia de la etaj e chiar în fața dormitorului părinților lui, de ce ar coborî până aici pentru o nevoie nocturnă?

Răspuns: pentru că era deja aici, prostule, așteptând să te ia pe tine la întrebări.

Dacă lumina ajungea până aici însemna că ușa era ori parțial, ori complet deschisă, deci îl puse în încurcătură. Făcu un pic mai mult zgomot decât era necesar când traversă încăperea de luat masa. Tuși. Când nu auzi niciun zgomot din direcția aceea, spuse:

— Mamă? Ești trează?

Niciun răspuns.

— Îmi pare rău că am întârziat. Nu am fost atenți la ceas, continuă și, încurajat, mai făcu un pas. Oricum, nu înțeleg de ce trebuie să vin acasă așa de devreme. Aproape toți colegii mei…

Liniștea continua. Spera ca mama lui să nu fi adormit în cadă. O posibilitate mai puțin stânjenitoare ar fi fost ca ea să fi plecat lăsând lumina aprinsă.

Mark se pregăti pentru orice ar putea să vadă, intră în bucătărie și privi spre baie. Ușa era doar pe jumătate închisă. Prin deschizătura dintre ușă și cadru putu să vadă o

porțiune verticală din mama sa. Stătea pe marginea căzii în cămașă de noapte și pe chip avea o expresie de șoc și neînțelegere plus ceva ce semăna cu teroarea. Era expresia celui care se trezește dintr-un coșmar și nu poate să își dea încă seama că nimic din ce văzuse nu era real.

— Mamă, spuse el.

Ea nu îl văzu. Un fior înghețat îi străbătu spatele de la baza coloanei până sus.

— Mamă, trezește-te. Ce faci?

Ea continuă să se holbeze cu ochi goi la ceva inexistent din fața ei. Mâinile împreunate strâns erau așezate pe genunchii îndoiți. Umerii îi erau aplecați înainte iar părul îi era ciufulit și fără strălucire. Mark se întrebă dacă vedea într-adevăr ceva, poate venise jos prin somn. Ajunse la treizeci de centimetri de ușă și încet o deschise larg.

— Ai nevoie de ajutor, mamă?

Spre bucuria lui, urme de conștiență reveniră încet pe fața ei. Își desfăcu mâinile și își șterse palmele de pânza pe care o avea întinsă pe genunchi. Clipi, apoi clipi din nou, parcă dinadins. Îndreptă mâna ezitant spre obraz și o strălucire de recunoaștere îi reveni în ochi. Foarte încet își ridică privirea și o întâlni pe a lui.

— Mark.

— E ceva în neregulă, mamă?

Ea înghiți și își mângâie iar obrazul cu delicatețe.

— Nu, sunt bine, îi răspunse.

Capitolul 5

Nu era bine, tocmai își revenea dintr-un șoc profund. Chiar mai înainte, o fetiță de cinci sau șase ani într-o salopetă ruptă și murdară se materializase în fața ei, apăruse pur și simplu ca o stranie hologramă solidă. Copila era de neconsolat, plânsul ei nu se va opri niciodată, atât de adânci, de tulburătoare erau rănile pe care le purta. Speriată și consternată, Nancy se gândi să o mângâie pe păr. Dar înainte de a ridica mâna, copila hohotind își întoarse capul și-i aruncă o privire plină de o ură înverșunată, care veni ca o lovitură. O animozitate răzbunătoare în stare pură emana din ea direct spre Nancy. Se întâmpla cu adevărat. Și îi vorbi despre o vină feroce, asemeni fetei înseși.

Da, sunt aici, da am existat. M-ai respins.

Nancy își dădu seama că tremura violent și era incapabilă să vorbească. Oricum nu avea nimic de spus. Demult, în micuța și modesta casă din Carrollton Gardens, ar fi putut vorbi, dar nu a spus nimic. Teroarea o pironi pe marginea căzii. De ce venise oare aici?

După ce își transmise mesajul, fetița dispăru, lăsând-o pe Nancy în stare de șoc. Nu mai văzuse copilul acela până atunci, dar știa cine este, chiar știa. Îi cunoștea și numele. Până la urmă Lily venise să o caute.

Capitolul 6

— Ești sigură? întrebă Mark.

— Sunt doar… m-ai speriat.

— De ce stai aici?

Nancy ridică mâna stângă și se uită la încheietura goală.

— Ai întârziat.

— Mamă, nu ai ceas pe mână.

— Cât e ora? întrebă coborând mâna.

— Aproape unsprezece. Am fost cu Jimbo. Cred că am uitat de oră.

— Ce faceți tu și Jimbo noaptea, atâtea ore?

— Stăm pe afară. Știi tu. Ce faci aici jos? continuă, încercând să schimbe subiectul.

— Păi, spuse ea, reușind să își revină mai mult, eram îngrijorată că nu ai ajuns acasă. Și am venit jos… Cred că am ațipit.

— Arătai ciudat.

Nancy își șterse ochii cu podul palmei, cu gura ezitând între bucurie și disperare.

— Treci în pat, băiete. Nu-i spun nimic tatălui tău, dar asta e ultima dată, ai înțeles?

Mark înțelesese. Nici el nu trebuia să-i spună nimic tatălui său.

Capitolul 7

Obsesia lui Mark începuse lin, pe nesimțite, ca o simplă curiozitate, fără vreo urmă din nerăbdarea care avea să urmeze.

El și Jimbo fuseseră afară cu skateboardurile, încercând în același timp să devină mai buni, să pară măcar un pic impresionanți și să irite câțiva vecini. Din nou și din nou le-a fost demonstrat că un adult nu poate suporta să vadă adolescenți pe skateboard. Ceva din combinația de blugi largi, genunchi îndoiți, șapcă de baseball întoarsă și o placă de fibră de sticlă fac un bărbat adult să fie lovit de un atac de panică. Cu cât mai lungă pista, cu atât mai mare agitația lui. Când cazi, urlă la tine:

— Te-ai rănit, băiete?

Nu era prin nimic surprinzător că în Millhaven nu existau locuri pentru skateboarding, cu jumătăți de țevi, rampe și adâncituri. Dar avea în schimb parcări, treptele clădirilor municipale, șantierele de construcții și câteva dealuri. Cele mai bune parcări aveau tendința de a fi dominate de cei mai mari, care nu aveau răbdare cu începătorii ca Mark și Jimbo și obișnuiau să le batjocorească echipamentul sau să încerce să-l fure. Și aveau unul nemaipomenit de bun. Mark văzuse un anunț în ziarul local, pus de un hipiot de vreo douăzeci de ani cu dreadlocks, pe nume Jeffie Matusezak, care renunța la sport pentru a se dedica unei vieți spirituale în India și își vindea cele două plăci cu cincizeci de dolari bucata. Apoi intrară pe net și cheltuiră restul banilor pe încălțări DE Manteca. Îmbrăcămintea lor arăta excelent, dar tehnica lăsa mult de dorit. Vrând să evite ridiculizarea și umilințele, se antrenau pe terenul de joacă de la Quincy sau pe treptele muzeului, în centru, dar cel mai mult pe străzile de lângă

casă, mai ales pe Michigan Street, o alee spre vest.

În ziua când a început obsesia lui Mark, ieșise de pe alee și alunecă pe skateboard spre Michigan Street, îi dădu plăcii un impuls puternic, astfel încât să ia colțul cu stil, cu genunchii puțin îndoiți și mâinile întinse. Strada avea o înclinație mult mai mare decât Superior Street și trotuarele ei ridicate dăduseră băieților multe ocazii să se julească la antebrațe și gambe. Cu Jimbo la zece metri în spate, Mark luă colțul într-un mod exemplar. Atunci se întâmplă evenimentul ce îl va schimba. Băiatul văzu ceva ce nu mai remarcase cu adevărat, nu conștientizase până atunci, deși fusese probabil prezent în toți anii de când locuia după colț. Era o căsuță nelocuită de foarte multă vreme, foarte comună, în afară de sentimentul de încremenire pe care îl emana aproape ca un halou.

Știind că se uitase la ea de mii de ori, Mark se întrebă de ce nu o văzuse de fapt până acum. O avusese în fața ochilor de atâtea ori fără să-și oprească vreodată privirea asupra ei. Până acum, clădirea fusese doar un element din peisajul cu nimic deosebit. Găsi descoperirea atât de extraordinară, că păși înapoi de pe placă, apăsă scurt pe coada ei și o ridică de pe asfalt. De data asta, șmecheria funcționă așa cum trebuie și nasul skateboardului se ridică în mâna care-l aștepta. Jimbo hurui lângă el și frână punând un picior pe asfalt.

— Marfă, spuse Jimbo. Da' ce te-ai oprit, mă?

Mark nu răspunse nimic.

— La ce te uiți?

— La casa aia de acolo, arătă băiatul.

— Ce-i cu ea?

— Ai văzut-o până acum? Vreau să spun ai văzut-o *cu adevărat?*

— Dar n-a plecat niciunde, frate.

Înaintă câțiva pași și Mark îl urmă.

— Mda, am văzut-o. Și tu la fel. Trecem pe lângă porcăria aia de câte ori venim aici.

— Jur că nu am mai văzut vreodată casa aia aici. De când mă știu.

— Scutește-mă de tâmpenii, spuse Jimbo, luând-o înainte vreo cinci metri, întorcându-se și afișând o față plictisită și dezgustată.

— De ce-aș zice tâmpenii despre ceva de genul ăsta? Du-te-n mă-ta, Jimbo.

— Și tu Marky-Mark.

— Nu-mi zice așa.

— Atunci lasă idioțeniile. E o stupizenie oricum. Acu' o să spui că nu ai mai văzut nici zidu' ăla de ciment din spatele ei, nu?

— Zid de ciment? spuse el, târșâindu-și picioarele spre prietenul lui.

— Ăla din spatele casei tale. Cel de vizavi de aleea spre care dă gardul tău din spate.

Gardul de lemn pe care Philip Underhill îl ridicase cu ani în urmă de-o parte și de alta unei portițe cu zăvor, la capătul micii lor curți, se lăsase atât de mult, încât aproape atingea pământul.

— Ah, da. Chestia aia ce pare un zid cu sârmă ghimpată deasupra. Ce-i cu el?

— E partea din spate a casei ăsteia, tontule. E în spatele casei tale.

— Chiar că. Ai dreptate, spuse zgâindu-se în sus pe deal. Locul ăla are numere?

Găuri cafenii, ruginite înțepau bucata decolorată din cadrul ușii unde fuseseră cifrele.

— Le-a smuls careva. Da' nu contează. Vezi numerele de lângă. Care-s?

Mark se uită la casa cea mai apropiată.

— Trei mii trei sute douăzeci și unu.

Îi aruncă o privire lui Jimbo, apoi își cără skateboardul pe deal până în fața clădirii abandonate și citi numerele de pe casa de lângă.

— Trei mii trei sute douăzeci și cinci.

— Atunci ce ar trebui să scrie pe asta?

— Trei mii trei sute douăzeci și trei. Pe cuvânt că nu am mai văzut chestia asta până acum, spuse și începu să chicotească la absurditatea vorbelor sale.

Jimbo zâmbi cu gura până la urechi și scuturâ din cap.

— Acu' după ce-am rezolvat…

— A fost un foc aici, uită-te la verandă.

— Hă?

Podeaua de lemn a verandei și un metru din peretele de cărămidă erau înnegrite. Semnele unui incendiu de demult păreau o vânătaie care se vindecă, nu o rană. Locul își însușise urmele focului.

— Parcă ar fi vrut careva să-i dea foc, spuse Jimbo.

Mark văzu cum urma flăcărilor se întinde pe toată veranda și urcă în sus pe cărămizi, apoi devine tot mai neclară și se pierde.

— Dar n-a vrut să ardă. Vezi? Focul s-a stins.

Înaintă, dar nu destul cât să pună piciorul pe prima dală a aleii. Pe chip îi apăru o expresie ciudată de absență, ca o amețeală.

— E goală, nu? Nu stă nimeni aici.

— Claaar!

— Și nu crezi că e puțin ciudat?

— Cre' că tu ești puțin ciudat.

— Serios, gândește-te un pic. Mai vezi vreo altă casă goală prin cartier? Ai mai auzit de vreuna?

— Nu, dar eu am văzut-o pe asta, nu ca tine.

— Dar de ce-o fi goală, trebuie să fie o afacere destul de

bună să cumperi o casă de asta, dacă nu ești rasist până în măduvă, ca taică-miu.

— Nu-l uita pe Jackie, s-ar simți insultat.

Un vechi dușman al skateboardurilor, Skip, câinele uitat de timp și năsos al bătrânului Omar Hillyard se ridică în picioare și scoase un lătrat zgomotos și complet inofensiv.

— Adică, nu din alea cu, cum le zice, frontoane, de are locuința Munsterilor. E ca toate celelalte case din zonă. Mai ales a ta.

Era adevărat, își dădu Mark seama. Exceptând îngustimea verandei și marginile acoperișului, lăsate mult, clădirea semăna foarte tare cu reședința Underhill.

— De când o fi goală?

— De multă vreme, rosti Jimbo.

Țigle zburaseră de pe acoperiș și vopseaua se decojea de pe rama geamurilor. În ciuda soarelui puternic, ferestrele erau foarte întunecate, chiar opace. O ezitare, o percepție fină, îl împiedică pe Mark să înainteze pe alee, să urce pe verandă și să se uite prin geamurile negre. Orice ar fi fost în spatele ferestrelor neprimitoare își câștigase liniștea. Nu voia să pună piciorul pe dale sau să stea pe veranda aceea. Cât de ciudat, și invers era la fel. Dintr-o dată simți cum tocmai părăsirea și golul creaseră un câmp de forță care se întindea până la marginea trotuarului. Parcă aerul însuși i-ar refuza prezența, l-ar împinge înapoi.

Și totuși…

— Nu pricep. Cum de nu am văzut locul ăsta până acum? spuse, gândindu-se că locuința semăna cu un pumn strâns.

Jimbo și Mark petrecură următoarele două ore dându-se pe Michigan Street, luând curbe și sărind de pe drum pe trotuar. Făceau aproape la fel de mult zgomot ca o pereche de motocicliști. Dar nu ieși nimeni să le facă observație. De câte ori arunca o privire casei, Mark se aștepta să se fi dizolvat

înapoi în vechiul cocon de invizibilitate, dar de fiecare dată i se arăta cu aceeași claritate care îi atrăsese atenția când venise de după colț. Casa din North Michigan, numărul 3323, își făcuse simțită prezența și nu avea de gând să dispară. Obsesia lui, care asemenea tuturor obsesiilor, îi va schimba toată viața, puse stăpânire pe el.

●

În seara aceea la cină, Mark observă că mama lui părea și mai absentă ca de obicei. Pregătise friptură umplută, o mâncare pe care și el, și tatăl său o considerau o delicatesă. După ce puse întrebările de formă, obișnuite, despre ce făcuse peste zi și primi aceleași răspunsuri evazive, Philip putu să își vadă de treburi personale. În loc să le spună povești pline de intrigi și eroism despre munca de la biroul de reclamații, mama lui părea să fie absorbită de o conversație din altă parte, auzită doar de ea. Gândurile lui Mark se tot întoarseră la casa de pe Michigan Street.

Acum își dorea să fi înaintat pe alee, să fi urcat pe verandă și să fi privit înăuntru. Ce-și amintea din senzațiile simțite în fața casei se rezuma acum la o politețe stranie, de parcă apropierea ar fi însemnat încălcarea unei reguli. A cărei reguli? A intimității? Clădirile abandonate n-au intimitate. Totuși... își aminti cum simțise că locul voia *să-l țină la distanță* și ridicase un scut pentru a-l împiedica să se apropie. Deci casa nu-l lăsase să înainteze pe aleea de piatră? Era ridicol. Mark nu-l lăsase pe Mark să părăsească trotuarul. Știa și de ce, deși nu voia să recunoască. Locul îl speriase.

— Ești cam tăcut în seara asta, vorbi tatăl lui.

— Lasă-l în pace. Mark e bine, replicase mama cu o voce aproape fără viață.

— Ce, ți se pare că mă iau de el? Mă iau de tine?

— Nu știu. Asta faci?

O privi pe mama lui tăind felii subțiri de friptură și împingându-le la marginea farfuriei.

Tatăl lui era pe punctul de a-l lua la rost. Mark spuse repede scuza pentru plecarea de la masă.

— Mă așteaptă Jimbo.

— Doamne ferește să îl lași pe Jimbo să aștepte. Ce aveți de făcut așa de important?

— Nimic.

— Când se întunecă nu vreau să mai aud zgomotul skateboardului. Ai auzit?

— Da. Bine, răspunse și își duse farfuria la bucătărie înainte ca Philip să-și aducă aminte că iritarea lui nu era cauzată de data asta de motivul obișnuit, adolescența fiului, ci de altceva mai concret.

După ce își pierduse culoarea de gălbenuș din timpul zilei, lumina soarelui se estompase într-o nuanță de galben care-l surprinse pe Mark Underhill cu forța unei arome puternice sau a unei corzi de chitară vibrând intens. Plecarea, dorită în sine, deveni chiar frumoasă, fiind întâmpinat cu iarba proaspăt tăiată și florile de nalbă încovoindu-se înspre propriile petale din curtea familiei Shillington.

Crezu că aude o insectă, dar sunetul încetă imediat. Se grăbi spre destinație.

În spatele gardului învins de vreme, Jimbo remarcase că erau doi metri jumătate de alee prăfuită și dincolo de ea se ridica blocul de ciment, remarcat tot de el. Dacă ar cădea, dar ar rămâne intact, ar acoperi patru metri de alee cu beton și cele trei rânduri de sârmă ghimpată de deasupra ar ajunge până aproape de gardul stricat al lui Philip Underhill.

Înalt de doi metri jumătate, lung de patru – Mark sigur îl observase înainte, dar până acum nu păruse mai deosebit decât cușca goală de câine a familiei Taft și firele de telefon întinse deasupra capului, urâte și comune. Își dădu seamă

că, deși era foarte urât, mai neobișnuit de atât nici nu putea fi. Cineva își pierduse vremea ridicând monstruozitatea asta. Singurul rol pe care ar fi putut să-l aibă era să ascundă spatele casei și să descurajeze hoții sau alți posibili invadatori care ar vrea să se strecoare pe proprietate dinspre alee.

Amândouă capetele zidului dispăreau într-o masă groasă de buruieni și plante agățătoare care puseseră stăpânire pe gardul de lemn de doi metri înălțime, închizând amândouă părțile ca un paravan viu, crescut enorm de mult. Din alee, vegetația părea impenetrabilă. În mijlocul verii emana un miros puternic vegetal, o amestecătură de fertil și putreziciune. Mark simți acum ceva din acel iz fermentând în inima desișului de buruieni. Nu-și putu da seama dacă e cel mai plăcut miros pe care îl simțise vreodată sau cel mai urât.

Pentru că din alee nu putea vedea casa, jindui și mai mult să o vadă. Era o dorință la fel de intensă ca foamea sau setea – de parcă s-ar înfige un ac în trupul lui.

Fugi pe aleea îngustă până ajunse în curtea din spate a familiei Monaghan, sări peste gardul lor de cărămidă de treizeci de centimetri și alergă pe pământul ars de culoarea lutului, îmblânzit pe ici pe colo de insule de iarbă, spre ușa lor din spate, pe care o deschise un pic.

— Hei, Jimbo! strigă prin deschizătură. Poți să vii afară?

— Se pregătește, Marky, se auzi vocea mamei lui Jimbo. De ce ești acolo în spate?

— Am vrut să vin pe alee.

Femeia apăru în arcada bucătăriei, îndreptându-se spre el cu un zâmbet tulburător. Surâsul lui Margo Monaghan nu era singura ei caracteristică amețitoare. Se putea spune cu ușurință că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, în filme și în viața reală. Părul ei roșu ca de acuarelă cădea moale până aproape de gât și îl pieptănă cu

degetele. Vara purta tricouri și pantaloni scurți sau blugi, iar trupul din aceste haine lejere, de casă îl făcea uneori să simtă că leșină. Femeia ce-i zâmbea acum lui Mark în timp ce se îndrepta spre ușa cu plasă părea să nu aibă habar cât de uimitoare era, chiar mai mult, părea să nu fie înzestrată cu niciun pic de vanitate. Era prietenoasă într-un mod pe jumătate matern, așa cum umbla cu hainele acelea vechi și lălâi. Dar, exceptând înfățișarea ei, se potrivea de minune în comunitatea din zonă. Mama lui era singura persoană pe care o auzise vorbind despre frumusețea doamnei Monaghan. Deschise ușa și se rezemă de cadru. Instant, penisul lui Mark începu să se îngroașe și să crească. Își îndesă mâinile în buzunare, recunoscător pentru spațiul generos din pantaloni. Ea îngreună situația infinit de mult, întinzând mâna și mângâindu-l pe creștetul capului.

— Aș vrea să se tundă și Jimbo așa. Arată ca un hipiot prostuț. Tunsoarea ta e mult mai interesantă.

Mark avu nevoie de un moment să își dea seama că se referea la cât de practică e frizura.

— Ce aventuri plănuiesc băieții în seara asta?

— Nimic interesant.

— Îl tot rog pe Jimbo să-mi arate ce șmecherii face cu placa aia, dar nu vrea!

— Mai avem de învățat până să apărem în public, răspunse el.

Femeia avea cea mai albă și minunată piele pe care o văzuse el vreodată, mai translucidă decât a unei fete, i se părea că poate privi prin straturi, apropiindu-se tot mai tare de lumina ei interioară. Albastrul irișilor ei se întinsese în cercuri perfecte în albul ochilor, o altă sugestie de transparență vaporoasă, contrastând cu bogăția luxuriantă a formelor de sub tricoul negru, pe care era scris: 69 LOVE SONGS. Era unul de-al lui, împrumutat de Jimbo cu

săptămâni în urmă. Tricoul lui cuprinzând umerii lui Margo Monaghan, pieptul lui Margo Monaghan. Doamne Dumnezeule!

— Ești un puștan tare arătos. Așteaptă numai să pună strengărițele de la liceu lăbuțele pe tine, spuse ea.

Chipul lui deveni de un roșu aprins, strălucitor aproape.

— Of, dragule, te-am făcut să te rușinezi, continuă ea ducând stânjeneala lui până la capăt. Sunt așa de neîndemânatică, pe bune…

— Maaaamă, urlă Jimbo trecând pe lângă ea și aproape împingând-o. Ți-am spus să nu te mai iei de prietenii mei!

— Dar nu mă luam de Mark iubitule, doar…

Dacă voiai să te aduci singur în pragul nebuniei, puteai să-ți reamintești că în urmă cu cincisprezece ani Jimbo se târâse afară printre picioarele ei lungi, ca niște coloane.

— Bine, mamă, spuse fiul ei și sări de pe trepte în curte.

Mark își duse mâna la obrazul arzând și se uită la mama prietenului.

— Du-te, rosti ea.

Băiatul sări de pe trepte și îl ajunse din urmă pe Jimbo de cealaltă parte a gardului de ciment.

— Urăsc treaba asta.

— Care treabă?

— Când vorbește cu prietenii mei. Îmi dă fiori. Parcă vrea să scoată informații de la ei.

— Nu mă deranjează, serios.

— Pe mine da. Și ce vrei să facem?

— Hai să ne mai uităm la casa aia.

— Da, hai să mergem la groapa cu gunoi să împușcăm șobolani.

Era o aluzie la un film de Woody Allen, văzut cu câțiva ani înainte, în care un chitarist genial, interpretat de Sean Penn, își umplea de fiecare dată timpul liber mergând la groapa de

gunoi să împuște șobolani. Pentru Mark și Jimbo ajunsese să însemne orice activitate stupidă și repetitivă.

Jimbo zâmbi și-i aruncă o privire piezișă.

— Eu mă gândeam că am putea merge în parc să vedem ce-i pe acolo, pricepi?

În serile de vară, elevii de liceu și coate-goale din tot orașul se adunau în parcul Sherman. În funcție de cine era acolo, putea să fie interesant sau puțin înfricoșător, dar nu era niciodată plictisitor. În mod normal băieții ar fi plecat spre parc fără alte discuții, gândindu-se că vor hotărî acolo ce fac mai departe.

— Te rog eu, bine? spuse Mark, speriat de durerea bruscă și puternică din dreptul inimii la gândul că nu o vor lua imediat pe alee. Hai să te uiți la ceva cu mine.

— Asta-i așa o porcărie, dar, na, hai.

Mark se îndrepta deja spre alee.

— Ai văzut-o de mii de ori înainte, dar de data asta vreau să te gândești foarte bine, ok?

— Mi-amintesc vremurile când era interesant să umblu cu tine, mă.

— Și eu îmi amintesc vremurile când erai mai deschis la minte, mă.

— *Du-te-n mă-ta.*

— Du-te *tu.*

Simțindu-se, în mod neînțeles, mai bine după schimbul de replici, se îndreptară spre alee până în locul dintre curtea din spate a lui Mark și zidul de beton.

— Uită-te la chestia asta. *Uită-te* cu atenție la ea.

— E un zid de beton cu sârmă ghimpată deasupra.

— Și mai ce?

Jimbo ridică din umeri. Mark îi arătă încâlceala de plante agățătoare și frunze țâșnind dintr-o parte și alta.

— Plus toată porcăria aia și o grămadă de plante pe

margine.

— Da, marginile. Ce-i pe margini?

— Niște garduri, un fel de garduri vii.

— Ce-i cu toată chestia asta? De ce a fost pusă acolo?

— De ce? Să-i țină pe alții cât mai departe de casă.

— Uită-te la celelalte case de pe stradă. Ce are asta diferit?

— Nu poți intra acolo fără să te chinui foarte tare.

— Nici măcar nu o poți vedea. E singura casă din zonă pe care nu o poți vedea de pe alee. Chestia asta nu-ți spune nimic?

— Nu chiar.

— Tipul care a ridicat zidul, oricine o fi fost, nu voia să-i mai vadă și alții curtea din spate. De aia sunt toate astea aici, să nu poți vedea după ele.

— Te-ai gândit prea mult la chestia asta, concluzionă Jimbo.

— Pe bune că ascundea ceva. Uită-te numai la zidul ăsta enorm! Nu te întrebi care o fi secretul lui?

Jimbo păși înapoi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Parcă ai fi campionul porcăriilor. Din păcate, ție toată chestia asta ți se pare logică. Acu' putem să mergem în parc?

În tăcere, băieții părăsiră partea de nord a aleii și o luară spre est pe Auer Avenue, care nu era chiar un bulevard, ci doar o stradă de cartier rezidențial cu locuințe aliniate de o parte și de alta și mașini parcate în fața lor. Înaintară pe stradă câțiva metri, drum care le oferi privirilor două cupluri inter-rasiale stând pe verandă, o imagine care le aduse foarte clar aminte ce ar spune tații lor despre așa ceva și păstrară astfel tăcerea până o luară pe Sherman Boulevard și mai merseră cei câțiva zeci de metri până trecură de restaurant, dughenele de băutură și prăvălii cu haine ieftine, ale producătorilor din colțul cu West Burleigh. Fără să aștepte schimbarea semaforului, au traversat strada aglomerată

alergând și au intrat în micul parc.

O mulțime considerabilă se plimba haotic în jurul bazinului de șase metri, fără apă, al fântânii. Sunetele în competiție ale muzicii lui Phish și Eminem veneau dinspre două casetofoane așezate față în față. Amândoi băieții au observat ofițerii de poliție rezemați de mașina de patrulare, parcată lângă parc.

Cum văzură polițaiul, își schimbară mersul, devenind mai atenți la mișcări. În încercarea de a arăta cât de indiferent le este, și-au îndoit genunchii, s-au lăsat cu umărul în jos și și-au înclinat capetele.

— Hei, băieți, strigă polițistul.

Se prefăcură că doar acum îl văzuseră pentru prima dată. Zâmbind, omul flutură din mână spre ei.

— Haideți puțin încoace, băieți. Vreau să vă arăt ceva.

Cei doi se îndreptară spre el. Ca printr-un truc magic, ofițerul, care în urmă cu o secundă avusese mâinile goale, ținea acum o fotografie alb negru de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri a unui rocker drogat.

— Îl știți pe tip?

— Cine e? Are probleme, nu? întrebă Jimbo.

— Dar tu? se interesă polițistul privindu-l pe Mark.

— Nu-l știu.

Ofițerul întinse fotografia și mai aproape de chipurile lor.

— L-a văzut vreunul dintre voi pe aici seara? Vi se pare cunoscută figura lui?

Băieții scuturară din cap.

— Cine e? întrebă Jimbo din nou.

— Numele puștiului e Shane Auslander. Are șaișpe ani, răspunse polițistul, lăsând fotografia în jos.

— Unde mergea la școală? se interesă Jimbo.

— La Holy Name, răspunse ofițerul.

Asta explica multe. Pentru Mark și Jimbo băieții care

mergeau la Holy Name se încadrau în trei mari categorii: tocilari super curați, dependenți de distracție pe ascuns, bătăuși sau sportivi infatuați, care aveau tendința de a atrage accidentele de mașină din care ieșeau în general nevătămați, și, la nivelul cel mai de jos, nătărăii chinuiți de întrebări în legătură cu virginitatea Fecioarei Maria. Cei din ultima categorie nu prea reușeau să termine liceul.

— Ce-o făcut, o dat spargere la vreo farmacie să fure toate calmantele? vru să știe Jimbo.

— Nu a făcut nimic în afară de faptul că a dispărut în urmă cu patru zile.

— A dispărut?

— S-a evaporat, s-a volatilizat.

— A fugit d-acas', credeți-mă pe cuvânt. Nu tre' decât să te uiți la el. Părinții i-or dat un șut la școala catolică și n-a mai suportat.

— Shane Auslander, repetă Mark uitându-se la băiatul din fotografie. Ce credeți că i s-a întâmplat, domnule ofițer?

— Mulțumesc pentru răspunsuri, spuse ofițerul, făcând fotografia să dispară în mapa de carton din mâna lui dreaptă.

— Credeți că mai este în viață, domnule ofițer? insistă Mark.

— Suntem recunoscători pentru cooperare, veni răspunsul.

În timp ce se îndepărtau, polițistul făcu semn unor fete care-și șopteau ceva mai în față pe alee. Băieții ajunseră imediat lângă mulțimea de la fântână.

— Uite, încă un poliței! Parcă vin în diade, remarcă Mark.

Al doilea ofițer, înalt, zvelt și blond, arăta fotografia lui Shane Auslander unui grup de patru elevi în an terminal de la Madison High.

— Băga-mi-aș! Ăia-s Raver, Sparkman, Tillinger și Beaney Jacobs. Să nu ne vadă!

— Cineva ar trebui să pună mâna pe idioții ăia și pe stupidele alea de lanțuri de cânepă ale lor, spuse Mark îndreptându-se spre partea cealaltă a fântânii. Chiaaar! Pun pariu că asta s-a întâmplat!

— Ce? bâigui Jimbo, care era tot cu ochii pe Raver, Sparkman, Tillinger și Jacobs.

Fiecare dintre ei era oribil de unul singur, iar când se adunau deveneau un coșmar.

— Cineva l-a prins pe puștiu' ăla chiar aici. Sau l-a întâlnit aici și l-a condus în altă parte, știi tu, la mașină sau acas' sau ceva de genu'.

— N-o să fie prea interesant p-aci în seara asta, remarcă Jimbo.

— Păi, dacă ai chef să plecăm, știu un loc unde putem merge.

Capitolul 8

În următoarele două zile, Mark simți că se află la mijloc între două forțe opuse, casa de pe Michigan Street și mama lui. Amândouă cereau o cantitate enormă de timp și de atenție, casa într-un mod evident și mama în mod pasiv. Părând prinsă în mrejele unei boli perfide, Nancy Underhill se târa la serviciu în fiecare dimineață, se târa înapoi în fiecare seară și între aceste momente făcea uimitor de puține lucruri. Se „odihnea", ceea ce însemna că dispărea ore întregi în spatele ușii închise de la dormitor. După părerea lui Philip Underhill, un expert de înaltă clasă al ciudățeniilor mentale și fizice ale femeii americane, mai ales cea reprezentată de soția sa, mama lui Mark trecea printr-o mult așteptată și foarte întârziată fază de cădere emoțională datorată abuzului pe care trebuia să-l îndure în fiecare zi pentru compania de gaz, ca să nu mai pomenim de simptomele comune femeilor ce treceau printr-o perioadă hormonală inevitabilă. Cu alte cuvinte, se băga în pat și, cu puțin noroc, dormea în timpul puseelor de căldură. Lui Mark nu i se părea că doarme deloc și nici că ar fi în pragul menopauzei. Din ce aflase el la o oră obligatorie de educație sexuală, femeile la menopauză erau un haos emoțional. Mama lui nu era așa, ar fi preferat să fie. Mai bine o ceartă exagerată, decât fantoma unui avertisment.

Tatăl lui părea aproape ușurat de schimbarea în starea nevestei. Acum, că fusese în sfârșit înfrântă de nedreptățile suferite din cauza companiei de gaz, trebuia să se odihnească înainte de a trece la următoarea fază, aceea în care își va da seama că trebuie să renunțe la slujba ei jalnică. Niciodată nu fusese de acord ca ea să lucreze, se obișnuise când avuseseră nevoie de salariul ei să plătească ipoteca și rata la mașină, dar de la urcarea lui în funcția de director adjunct la Quincy,

abia dacă reușise să tolereze situația.

Philip se bucura că Nancy vine de la lucru extenuată și fără putere, îi făceau plăcere chiar lucrurile ce îl îngrijorau pe Mark. Băiatul crezuse întotdeauna că mama lui e recunoscătoare pentru că munca îi oferă o scăpare prin reclamanții săraci și furioși și mai ales prin compania deschisă oricând la bârfă a lui Florence, Shirley și Mack. Nu se întâlnise cu problema la lucru, mai degrabă o căra după ea, de parcă ar duce în spate o boală pe care știa că o are. Problema o înspăimânta. Iar asta îl înfricoșa pe Mark. Nu o considerase niciodată o persoană temătoare, acum însă arăta de parcă o groază anume o oprise în cale.

Și în vreme ce ori nu putea, ori refuza să vorbească despre oroarea aceasta, o exprima în alte feluri, concentrându-se pe fiul ei. Se purta de parcă s-ar îngrijora doar pentru el și pentru nimic altceva, băiatul nu se putea întoarce seara acasă fără să fie interogat. Mare parte din conversație, și așa destul de puțină, avea legătură cu planurile lui. Unde se ducea, cu cine, la ce oră va ajunge acasă? Pentru că adevărul ar fi sunat mult prea bizar, Mark se trezi inventând tot felul de activități, minciuni de care vechea Nancy și-ar fi dat seama imediat. O plimbare până la un prieten al cărui tată se ocupa cu creșterea câinilor, să vadă cățeii, o vizită la muzeul orașului, o plimbare în natură pe lângă râul Kinninnick erau lucruri care-i plăcuseră în clasa primară. La cincisprezece ani deja nu mai era prieten cu băiatul ai cărui părinți aveau crescătorie de collie, iar dioramele cu indieni agitați și domnul și doamna Neanderthal din muzeul Millhaven își pierduseră de mult caracterul iluzoriu de lucru important. Iar părinții lui, aproape miraculos de ignoranți, nu aveau să afle nici într-un milion de ani că poteca de lângă râul Kinninnick dispăruse după ce o reducere de buget lăsase malurile să revină la stadiul de loc părăsit și năpădit

de vegetație, cunoscut acum, dacă bârfa adolescenților era adevărată, ca loc de agățat pentru homosexuali.

Lui Mark nu-i plăcea să-și mintă mama, dar era sigur că adevărul ar ridica o sută de alte întrebări, la care nu ar fi putut răspunde. Nu putea explica de ce devenise așa de fascinat de casa de pe Michigan Street, deși era cu adevărat fermecat. Deja nu mai avea nimic împotriva cuvântului „obsedat". De fapt, chiar îi făcea plăcere să fie așa. Interesul anormal absorbea în sine și o parte dintre grijile pentru mama lui. Când atenția îi era concentrată pe casă, ea putea la fel de bine să fie în cealaltă parte a lumii.

Sau pe lună. Casa părea să-i șteargă orice alt gând obișnuit și apoi să umple golul cu ea însăși. Deși Mark știa că ideea era absurdă, locuința din North Michigan Street, numărul 3323, părea un partener la fel de activ ca el la obsesie. Prezentă din primul moment, i se dezvăluise senzația că avea o voință proprie, chiar capacitatea de a dori, explodase în el când stătuse în fața ei cu Jimbo, amândoi cu skateboardurile în mână. Când s-au întors pe Michigan Street, mai simți doar o urmă a ezitării de mai devreme. Jumătate din el voia să înainteze pe aleea pavată cu lespezi și să cerceteze casa, iar cealaltă jumătate nu voia să facă mai mult decât să stea pe trotuar și să lase privirea să se plimbe de-a lungul acoperișului, a verandei, a ferestrelor din față. Închise până la opacitate în acea după-amiază, ferestrele erau acum, câteva zile mai târziu, de un negru mat. Ar fi trebuit să aprindă o lanternă și să o îndrepte spre geam pentru a putea vedea ceva.

Ce ar dezvălui oare lumina? O încăpere goală. Nu avea niciun rost să se gândească să intre. Pe Mark nu-l interesau niște camere de mult uitate, pline de praf.

Totuși, ceva îl țintuia de asfalt, împotrivindu-se sugestiilor iritante ale lui Jimbo de a se întoarce acasă să se uite la

televizor.

După douăzeci de minute, reuși să-l convingă să plece. Amândoi se întoarseră la el acasă și petrecură câteva ore schimbând programul de la muzică la desene animate vulgare, la vechiul televizor Motorola cu diagonală de treizeci și cinci de centimetri din camera lui Jimbo. La zece și un sfert coborî, se strădui să nu se holbeze la Margo Monaghan când o salută pe ea și pe un Jackie roșu la față, turnând o porție consistentă de Powers Whiskey în pahar, se îndreptă spre casă pe lângă verandele goale și ferestrele luminate, văzând cu ochii minții chipul lui Shane Auslander și sperând că fugise la Chicago sau New Orleans sau vreun alt loc unde iarba era din belșug. Ajunse la aleea ce ducea spre propria lui verandă, intră pe ușa neîncuiată din față și simți un val instantaneu de frică, atribuit în momentul următor urletului neprimitor al tatălui său.

Philip se uită la ceas.

— Desfaceți șampania, a ajuns cu cinci minute întregi înainte de ora stabilită.

— Am fost la Jimbo să ne uităm la televizor.

Mama lui, întinsă pe canapea, se chinui să iasă din adâncimile unde era pierdută.

— Ai fost acolo toată seara?

— Aproape. Înainte am dat o tură prin parc.

— Nu-mi place adunătura aia de la fântână, interveni Philip. Așteaptă acolo să mai facă vreo prostie, să mai creeze vreo problemă.

Sus, Mark dădu drumul la radio. O melodie veche de-a lui Prince umplu aerul cu un parfum toxic. Își desfăcu șireturile tenișilor și-i aruncă spre dulap. Dădu jos straturile de bluze una câte una și le aruncă pe podea. La fel se întâmplă și cu șosetele. La scurtă vreme după, cu dinții spălați și alte câteva părți ale corpului, murdare înainte, cât de cât curate acum,

se întoarse în cameră și își ridică blugii de pe jos și celelalte haine pentru a le pune în coșul de rufe. Pe când era ocupat cu astfel de treburi mărunte, își aminti că fereastra lui dădea direct spre alee și deci spre spatele casei de dincolo de alee. Dădu drumul hainelor, se năpusti la geam și țâșni cu capul și umerii afară în noaptea umedă.

Lumina din camera lui și din bucătărie lăsase urme palide, dreptunghiulare în curtea pestriță. Dincolo de formele luminate nu se vedeau decât niște forme și impresia altor forme. O licărire slabă pe gardul stricat ducea spre întunericul neguros al aleii, căreia lumina lunii îi schițase conturul. În spatele zidului de doi metri jumătate, de abia creionat, se arătau coroanele stufoase ale copacilor. Un moment își aduse aminte de copacii ridicându-se în spatele zidului de ciment, mai mult ca de o frântură văzută în trecere. O clipă dezamăgirea îl arse în mijlocul trupului ca o conștiință a pierderii. Nu va putea să vadă spatele casei de la fereastră, cel puțin până în octombrie, când vor cădea frunzele.

Câte luni de octombrie trecuseră fără…

… fără să se uite măcar *o dată…*

Aprinse lumina de pe noptieră, stinse becul din cameră și se strecură în pat să continue lectura cărții luate cu câteva zile înainte de pe un raft din bucătărie, un volum, nedeschis până atunci, un roman de-al unchiului său dăruit părinților lui. *Lui Philip și Nancy / Pentru orele lungi / Cu drag, / Tim.* Mark era un cititor sporadic, și asta era mult spus. Nu fusese niciodată prea atras de cărțile unchiului, dar își dăduse repede seama că îi place *Omul descompus.* Cartea era îmbibată de un sentiment de groază care îl făcea să vrea să citească mai departe și, judecând după numele străzilor, o mare parte din roman părea să fie plasat în Millhaven. Douăzeci de minute mai târziu, rândurile începură să se

topească în propoziții din vis. Își stinse lumina, se întoarse pe partea cealaltă și se afundă imediat în inconștient.

Așa cum un taximetrist se visează conducând, un brutar făcând pâine, Mark se visă în fața casei abandonate, acum plină de oameni. Bărbați și femei, unii dintre ei cu copii, se adunaseră pe veranda îngustă și circulau intrând sau ieșind pe ușa din față. De câte ori privea spre ferestre, vedea petrecăreți, vizitatori și sărbătoriți mișcându-se în sufrageria plină de lume. Printre cei care veneau erau polițiști, pompieri cu topoare în uniforme cu dungi galbene și marinari în alb, un curier de la UPS, șeful tatălui său, un bărbat în costum de scafandru… și câțiva copii mici, de patru ani, pe care îi cunoscuse la creșă și nu îi mai întâlnise de atunci. De câte ori se deschidea ușa de la casă, o muzică veselă ajungea până la el. Încercă o dorință incredibilă de a urca pe verandă și de a se alătura petrecerii, dar o misterioasă ezitare nu-i dădea voie. Se simțea timid și stânjenit, nelalocul lui: în afară de domnul Battley, care nu conta, singurii pe care îi cunoștea erau copiii de la creșă.

De pe verandă văzu cum un chip cu o faimoasă privire albastră îi face cu ochiul și un zâmbet la fel de faimos îi opri inima în loc: Gwyneth Paltrow! Și cine era lângă ea, dacă nu Matt Damon, râzând cu gura până la urechi și fluturând din mână de parcă ar spune: „Haide, Mark, vino sus!“ Iar lângă Matt Damon era Vince Vaughn, în mod sigur, iar din spatele lui trăgea cu ochiul chiar Steven Spielberg, cu o mână în jurul taliei lui Jennifer Lopez? „Știi bine că locul tău e aici lângă noi, spunea zâmbetul lui Gwyneth. Nu pricep de ce te porți așa prostește!”

Să-i reziste lui Gwyneth Paltrow! Să i se împotrivească lui Gwynnie? Păși pe alee și se îndreptă spre petrecere. În timp ce se apropia, lumea de pe verandă începu să intre în casă, întâi Spielberg și J. Lo, apoi Ben Affleck – pe care nu îl

văzuse până atunci! – Matt Damon, chiar și Gwynnie, și până ajunse la trepte, doar doi polițiști aproape scheletici mai rămaseră uitându-se în jos spre el cu chipiurile date pe spate și gulerele desfăcute. Dinții le ieșeau din gingiile micșorate ca la morți. Un polițist numai piele și os se aplecă spre el. Dinspre casă se simțea un miros de putregai, plutind deasupra unui val acru de muzică de flașnetă. Unul dintre polițiști se întinse să îl ia de mână și Mark înțelese că arătarea asta cu înfățișare de șacal, la fel de vie ca o imagine de pe un mormânt egiptean, voia să îl prezinte lui Shane Auslander. Sări înapoi cu inima bătându-i nebunește de șoc și groază și-și dădu seama că nu fusese destul de rapid. Mâna murdară a șacalului prinsese deja o bucată din mâneca lui. Țipă cuprins de panică și, fără nicio stare de tranziție, se trezi stând în pat, gâfâind de parcă ar fi alergat la maraton.

Încet, panica îl părăsi, se dădu jos din pat și se îndreptă spre fereastră. În noapte se întâmplă ceva: o formă umflată și întunecată se topi printre rândurile de sârmă ghimpată din vârful zidului și – crezu el – căzu pe alee. Poate era o pisică și sărise de partea cealaltă a zidului, nu pe alee. Groaza reveni atingându-i stomacul și plămânii, rece ca gheața uscată. Animalul nu fusese o pisică, doar dacă există unele ce ajung de mărimea unui porc. Și acum era aproape sigur că sărise pe alee.

Frica îl făcu să-și imagineze lucrul acela umflat, aproape diform, alunecând spre partea opusă a aleii și târându-se peste gardul inutil al tatălui său. Incapabil să se miște și să își mute privirea, Mark se holbă în jos. Era acolo, nu? Da, era. Prea înspăimântat să închidă fereastra în fața a orice îi invada curtea, își puse mâinile pe pervaz și se aplecă afară. O mișcare vagă din întuneric îi arătă creatura alunecând pe gard și apropiindu-se de casă. Mai avea câțiva pași și era la

jumătatea curții, și apoi… Două globuri strălucitoare, reci, în care se răsfrângea lumina asemenea rulmenților de oțel se uitară spre el. Îl cuprinse un fior de teroare și se smuci înapoi înăuntru, dar nu reuși să intre fără să se lovească partea de jos a ramei geamului.

O secundă avu foarte ciudata senzație că se trezise a doua oară. Casa, Matt Damon și Gwyneth Paltrow, vampirul polițist cu dinți proeminenți și mâini uscate fuseseră un vis în alt vis.

Dar în loc să fie în pat, era tot la geam și ceafa îl durea îngrozitor. Vâlvătaia insistentă și ascuțită a durerii de la cap părea să-l ancoreze mai puternic în lumea rațională. Parcă fusese smucit dintr-un vis. Ezitant, se rezemă de geam și se uită în jos. Ochii glaciali dispăruseră, nici nu fuseseră vreodată acolo. Nicio monstruozitate umflată nu se târâse spre casa lui, bineînțeles că nu. Mark închise fereastra pe jumătate și se întoarse în pat. Inima îi bătea în piept ca un animal zvârcolindu-se în cușcă.

Prea tulburat să închidă ochii, i se păru că rămăsese treaz mai toată noaptea. Dar după standarde mai puțin nerăbdătoare și subiective, adormise în jumătate de oră. Dacă mai avu alte vise, se risipiră în momentul în care mama lui, plecând spre stația de autobuz de pe Sherman Boulevard, trânti ușa și-l trezi. Tatăl lui era probabil deja jos, citind ziarul în căutarea a noi știri șocante și mâncând același mic dejun sinucigaș compus din patru căni de cafea și produse de patiserie, întinzând pe fiecare îmbucătură un strat generos de unt. Philip nu avea nimic de făcut în timpul verii, presupunea Mark, dar în fiecare dimineață se trezea destul de devreme să poată ajunge la Quincy cu un minut sau două înainte de opt. Odată ce era acolo, învârtea hârtii și dădea telefoane până la cinci după-masa, când nu mai putea justifica absența de acasă. Pentru a evita orice contact cu el

până la mijlocul zilei, Mark nu trebuia decât să întârzie coborârea în bucătărie cu cincisprezece minute.

Înainte de a se ridica din pat și a se strecura pe hol spre baie, se duse la fereastră și privi scena a ceea ce fără dubiu fusese un al doilea vis urât. Curtea din spate părea la fel de liniștită pe cât se aștepta să fie. Gardul nu fusese înclinat mai tare, iar pe sârma ghimpată nu era nici urmă de pânză sau piele. Din câte putea vedea, nu erau nici urme de pași sau de animale în plus față de cele ale lui și ale lui Jimbo din ultimele câteva săptămâni.

Imediat ce coborî, ieși pe ușa de la bucătărie. Nu văzu alte semne ale intruziunii, totul era așa cum i se păruse de la geamul dormitorului. Pământul bătătorit dintre fâșiile de iarbă nu arăta decât urmele unei perechi de DE Manteca și nimic altceva – în mod sigur nicio copită sau urmă de animal sau orice ar fi putut lăsa în urmă creatura pe care și-o imaginase târându-se peste gard.

Pe alee, pietrele din pavaj nu arătau nicio urmă proaspătă sau vreo pată, cel puțin el nu distingea niciuna. Dar evident nu coborâse nimic de pe zid. Mai ales un animal mare nu ar fi putut trece prin sârma ghimpată fără să lase un semn.

Cu ușurarea unui om ce își revine după obsesia unei iubiri nefaste sau un drog seducător, Mark intră înapoi în casă să-și pună un castron de Chex și un pahar de lapte. De parcă ar imita casa părăsită, ziarul de dimineață, mototolit de tatăl lui în căutare de știri senzaționale, îi apăru dintr-o dată în câmpul vizual în mijlocul mesei. De data asta însă Mark știu exact ce îi atrăsese atenția. Un titlu pe prima pagină: TEAMĂ PENTRU SOARTA UNUI ADOLESCENT. Imediat sub, Shane Auslander se uita la el, fără să îi întâlnească totuși privirea. Era aceeași fotografie pe care el și Jimbo o văzuseră în parc.

Din articol află că Shane Auslander, elev în clasa a zecea la Holy Name Academy și locuitor al părții de nord a orașului,

dispăruse de cinci zile. Ultima dată fusese văzut plecând de acasă pentru a se alătura adunării din parcul Sherman, care fusese cauza recentelor plângeri ale vecinilor în legătură cu zgomotul excesiv și tulburarea liniștii publice. Se credea că la aceste întâlniri se face trafic de droguri, dar poliția nu avea nicio dovadă că băiatul fusese victima unei confruntări legate de acest lucru. Exista însă bănuiala că dispariția lui și a lui Trey Wilk, un adolescent de cincisprezece ani, care plecase din locuința unui prieten pentru a se întoarce acasă în urmă cu zece zile și nu mai ajunsese, aveau ceva în comun. Ofițerul responsabil de cele două cazuri, sergentul Franz Pohihaus, declarase că orice eventuală legătură între cele două dispariții va fi foarte atent cercetată și că poliția investiga toate posibilitățile. Ca răspuns la întrebarea reporterului, sergentul spusese că nu poate face presupuneri în privința stării celor doi băieți, șansele de final fericit în asemenea cazuri tinzând să scadă cu trecerea timpului. Chestionat în legătură cu o perioadă de timp estimată pentru întoarcerea acasă a unor fugari spusese:

— Aici în Millhaven nu avem foarte multă experiență cu astfel de cazuri.

Încă o privire la fotografia lui Shane Auslander îi aduse aminte de o frântură neplăcută de vis. Un fragment nedorit al coșmarului îi apăru în fața ochilor și avu impresia că vede ceva sălbatic întinzând o mână osoasă să-i curme viața. Simți cum i se face pielea de găină pe mâini și micile fire de păr se ridică asemenea unor țepi. Repede dădu paginile până la rubrica de artă și cercetă reclamele pentru filme. Nu avea ce să facă până când Jimbo Monaghan nu se hotăra să se trezească, un lucru ce vara se întâmpla foarte rar mai devreme de ora unsprezece.

Mark puse vasele în chiuvetă. Sperând să o scutească pe mama lui de griji suplimentare și să nu își pună în pericol

libertatea, împături ziarul și-l aruncă în coșul de gunoi.

Fără să ia o decizie conștientă, ieși în curte pe ușa din spate. Picioarele îl duseră spre locul cu iarbă bătătorită și pământ unde creatura monstruoasă păruse să își ridice râtul să-l privească. Zâmbi gândindu-se că ar trebui să-i scrie unchiului Tim un e-mail și să-i spună că *Omul descompus* îi dăduse un coșmar de mâna întâi. Poate oamenii îi scriau toată ziua chestii de astea. „Cartea ta a băgat groaza în mine. Mersi!" Mark nu se simțea la fel de recunoscător.

Apoi descoperi că în timp ce purta un fel de dialog mental cu unchiul pășise peste gardul stricat al tatălui său și ajunsese în mijlocul aleii. În dimineața aceasta zidul de doi metri părea la fel de urât și avea același aer care spune *Interzis,* dar nu părea la fel de sinistru. Mulți oameni luau măsuri, care altora li se păreau exagerate, pentru a-și asigura intimitatea pe care li se părea că ar trebui să o aibă.

Și încotro pășea el acum dacă nu spre capătul aleii către Townsend Street? Iar de acolo unde o va lua, către est spre Sherman Boulevard, unde putea pierde vremea hoinărind prin magazine, sau către vest spre Michigan Street?

Își dădu seama că mergea în sens invers pe urmele pașilor săi din după-amiaza trecută, când luase colțul dintre Michigan și Townsend cu skateboardul. De data asta voia să se asigure că fațada casei nu mai prezenta niciun interes pentru el, asemeni zidului. Își dorea reîntoarcerea la viața normală.

Veni de după colț, privi un moment Michigan Street în ansamblu și simți cum aerul din plămâni i se transformă în vapori. Chiar înainte de a vedea vreun detaliu, terminațiile lui nervoase simțiră ceva rău. Poate vreo cinci sau șase secunde, cunoscuta Michigan Street îi dădu impresia că e un teritoriu inamic. Doar atunci observă liniștea nefirească. Golită de viață și de orice altă dimensiune, strada era la fel de tăcută și

moartă ca peisajul de pe un afiș. Skip era încolăcit pe veranda lui, mort parcă. Genunchii lui Mark deveniră moi și începură să tremure, iar inima i se opri în piept.

Cu o autoritate enigmatică și doar pe jumătate conștientizată, care sugera că fusese acolo tot timpul, un om cu trup solid, cu spatele la el, apăru pe fundalul cerului la capătul străzii. Cel puțin acum era acolo și poate stătuse în locul acela de la început, dar din pricina șocului Mark nu reușise să-l vadă. Băiatul înțelese că sentimentul de rău emana din omul acesta – din figura ce stătea cu spatele. Văzu părul ciufulit ieșindu-i din guler și spatele mare acoperit de o haină neagră, care cădea asemeni unei foi de oțel până la genunchi. Voința malefică, plină de putere, ieșea din el ca un abur.

Mark se gândi deodată că ființa aceea nu stătuse acolo tot timpul. Crease atmosfera, apoi apăruse pentru a o completa. Crease un efect și scopul era de a-i atrage atenția.

Cu limpezimea care urmează uneori terorii, simți că îi fusese dat un avertisment. Dar arătarea din capătul străzii îl lăsa să descopere singur în legătură cu ce. Momentan, cel mai important era că fusese prevenit.

Recunoașterea înflori deodată în mijlocul terorii. Ah, el e ceea ce am văzut azi noapte. Cel care a sărit gardul și a intrat la mine în curte. Revăzu forma imprecisă a râtului și ochii de oțel uitându-se în sus spre geamul lui.

Apoi una dintre noile mașini Chrysler, cu înfățișare ciudată, făcu stânga și înaintă chiar pe lângă locul de pe trotuar unde stătuse arătarea aceea cu spatele la el. De pe veranda lui, Skip se chinui să se ridice și lătră de două ori prelung. Asemeni potăii domnului Hillyard, Mark se forță să își îndrepte spatele. Pământul de sub picioarele lui se clătină spre dreapta, spre stânga, apoi din nou spre dreapta, înainte de a redeveni ferm.

Măruntaiele și mădularele păreau să-i tremure, mâinile, genunchii, inima, viscerele. Era aproape hilar să-și privească mâinile fără astâmpăr. În felul în care i se bălăngăneau genunchii era uimit că nu tremura și cracul pantalonilor. Își dădu seama că transpiră abundent.

„Hai să zicem că am cale liberă, se gândi. Mă duc înainte să privesc locul de parcă nimic nu s-a întâmplat."

Avea de gând să risipească alte câteva minute privind o casă ce putrezea pe dinăuntru. După ce se va plictisi, va pleca.

O frază din cartea unchiului său îi veni deodată în minte: „Ce era în joc aici, era chiar soliditatea lumii." Bun, deci cât de solidă era lumea? Acum avea să se uite la casă cum nu o mai făcuse niciodată. Tot ce putea fi văzut, va vedea, dacă nu era decât o carapace goală, va pleca, știind că imaginația lui avea nevoie să fie bine ținută în frâu.

Așezată la zece metri în față, pe o peluză ușor înclinată, casa păru să-și schimbe subtil poziția, fără însă a se mișca. Mark stătu acolo înlemnit, la fel de imobil cum fusese Skip cu câteva minute mai devreme. Clădirea arăta exact la fel, dar totuși schimbase ceva în ea însăși. Într-un fel intim, pe care nu avea cum să-l identifice, casa se adapta prezenței lui. Aștepta. Picături reci de sudoare i se prelinseră pe o parte și alta a pieptului. Fără să își dea seama, își strânse pumnii, iar mușchii din gambe și brațe deveniră incredibil de rigizi. Avu impresia că ochii îi devin fierbinți de la cât de concentrat privea. Tot trupul se purta ca în confruntarea cu o forță de neclintit.

Nici nu îndrăzni să clipească.

Apoi avu loc o schimbare aproape invizibilă în textura negrului din spatele uneia dintre ferestre și se întrebă dacă nu cumva o trecuse cu vederea înainte. Prea vagă pentru a putea fi definită, aproape că nu o percepu. Nu putea fi sigur

că nu a inventat ceea ce credea că văzuse. Acum întunericul din spatele geamului avea o culoare uniformă gri cărbune. O secundă mai târziu, schimbarea păru că se întâmplă din nou, aducând de data asta și sugestia de soliditate și de mișcare.

Gândul la figura aceea masivă din capătul străzii, plutind în întuneric, îl făcu să simtă o presiune neașteptată asupra vezicii. În spatele ferestrei, o porțiune începătoșată a umbrei se mișcă înainte și deveni solidă, fără urmă de îndoială. Un alt pas aduse și mai clar în câmpul lui vizual ceva ce putea fi identificat cu un cap omenesc pe un trup omenesc, poate mai mic și mai zvelt decât al arătării care-l speriase atât de tare. Cu încă un pas, figura întunecată apăru și mai clară, deși tot imposibil de identificat.

Lui Mark silueta îi părea prea mică și finuță, așa încât putea să aparțină doar unei fete. Prezența din casă înaintase pentru a-l vedea și pentru a fi văzută de el. Stătea nemișcată în obscuritatea de după geam, făcându-și cunoscută prezența, tot așa cum făcuse și casa. Privește-mă, recunoaște-mi prezența, sunt aici. Fusese ales și asta însemna o invitație, o chemare, un fel de pact. O hotărâre fusese luată, nu o cunoștea, dar era clar în favoarea lui.

Mark păși înainte și ființa din casă se estompă în întuneric și invizibilitate. Dacă voia să rămână în grațiile ei, trebuia să rămână pe loc.

În spatele lui o voce spuse:

— Mă, tu chiar nu faci nimic altceva?

Băiatul tresări speriat. Jimbo veni lângă el și râse. Împinse vârful skateboardului în spatele lui Mark.

— Ai sărit un kilometru!

— M-ai speriat. Da' de ce ești treaz așa de devreme?

— Maică-mea s-a speriat azi-dimineață când a văzut ziarul. Mai știi polițaiul ăla ce ne-a arătat poza cu tipul

dispărut?

— Shane Auslander. Da, am văzut și eu articolul. Pun pariu că nu vrea să te mai apropii vreodată de fântâna aia.

— A trebuit să-i promit. Da' tu arăți ca dracu'. Pe cuvântu' meu. Ce-ai făcut, n-ai dormit deloc azi noapte?

Mark nu-i putea spune lui Jimbo despre cele întâmplate de la ultima lor întâlnire. Era ceva intim, ca un secret pe care îl putea ști doar el.

— Am dormit bine. Ca un prunc. Ca morții. Acu' ia zi-mi ceva, frate. Chiar crezi că e goală casa asta? Complet goală?

— Iar o luăm de la-nceput. Vrei să mergem la groapa de gunoi să împușcăm șobolani.

— Nu, *tu vrei?* Sunt foarte serios.

Jimbo aruncă o privire iritată casei, apoi se uită la Mark.

— Nu de aici a început tot, faptu' că-i goală?

— Pe de-o parte, da. Într-o așa zonă, o casă părăsită ar trebui să iasă în evidență.

— Mai degrabă invers. Pe bune că nu pricep care-i treaba.

— Poate ar trebui să intru într-una din zile. Să aflu sigur.

Jimbo ridică mâinile și păși înapoi.

— Ești nebun? Dacă vrei să vezi înăuntru, uită-te pe geam.

Mark știa că nu poate face așa ceva. Câmpul de forță îl ținea pe trotuar. Ar fi mult mai ușor să intre pe ascuns, decât să pășească pe cărare, să urce treptele și să se holbeze pe fereastra prin care văzuse silueta neclară.

— Hai la mine să-mi iau placa.

Restul zilei au alunecat pe rampele pentru handicapați și pe treptele mari de beton ale unui șantier abandonat din Burleigh, care se afla la doar o stație de autobuz depărtare.

Mark se chinui să nu pomenească despre casa din North Michigan Street de la numărul 3323 și Jimbo fu așa de recunoscător că ocoli subiectul ori de câte ori părea că ar putea veni vorba. Locul le aparținea în întregime. Nu apărură

băieții mai mari, să râdă de tehnica lor sau să-i oblige să le dea echipamentul. Niciun singuratic tăcut nu se arătă, așa cum se întâmpla uneori, să-i rușineze cu abisul dintre abilitățile lor și măiestria lui. Dar amândoi făcură trei încercări nereușite de a sări peste o gaură de un metru dintr-o balustradă de beton. Își juliră încheieturile și fluierele picioarelor, dar în rest nimic serios. Pe la prânz se duseră la un Burger King să-și ia câte un cheeseburger dublu cu șuncă, shake-uri de ciocolată și cartofi prăjiți. Cât s-au ospătat au concluzionat că Eminem a revoluționat hip-hopul și că nimeni nu cântă la fel de bine cântecele lui Stephin Merritt decât el însuși. După masă se întoarseră pe plăcile lor arătoase la șantier, unde-și linseră rănile și mai încercară o dată să facă săritura. Amândoi reușiră din prima încercare și cu vorbele lui Eminem au întrebat lumea dacă poate să fie atentă. Restul după-amiezii, exceptând câteva căzături minore, fu lipsit de vreo greșeală, așa că se întoarseră cu autobuzul în Sherman Boulevard fericiți și extenuați, purtându-și cu mândrie zgârieturile și juliturile, de parcă ar fi fost medalii. Va fi ultima zi în care aveau să simtă astfel de plăceri simple, era ultima dată când puteau să se distreze împreună, ca băieții.

Capitolul 9

Tocmai pentru că vorbise când nu trebuia, Mark fu nevoit să suporte consecințele și să îndure cele ce vor urma. După cină tatăl său se refugie în bârlogul lui să citească un articol din *Jurnalul pentru educația gimnazială,* dar și mai probabil pentru a răsfoi numere vechi din *People* și *Entertainment Weekly* din rafturile lui de reviste. Funcționând pe pilot automat, Nancy gătise o tavă de ton cu ciuperci și felii de cartofi identică celei din care vor mânca invitații soțului la înmormântarea ei. Când Philip o șterse, ea luă cele trei farfurii, le puse una peste alta și le duse în bucătărie. Părea atât de distrasă, că Mark se întrebă dacă își va aminti cum să pună în funcțiune mașina de spălat vase.

O urmă în bucătărie, unde clătea vasele cu mintea aiurea. Fața ei, strânsă într-o rețea crescândă de linii, tresări schițând un surâs neconvingător la vederea lui.

— E totul bine, mamă?

Răspunse cu aceeași frază pe care o va repeta și două seri mai târziu, când Mark o va găsi pe marginea căzii din baia de la parter.

— Sunt bine.

— Sigur? Nu știu ce să cred, pari cam…

Făcând un efort vizibil de a imita persoana care fusese înainte, își îndreptă umerii și-i aruncă o privire de reproș prefăcut.

— Cam ce?

— Obosită, fu răspunsul neconvingător, singurul care îi veni în minte.

— Poate sunt obosită. Știi ce?

Acum zâmbetul ei transmise o emoție adevărată. Se întinse și-l mângâie pe cap.

— Nu m-ar deranja niște ajutor la bucătărie. Tatăl tău doar s-ar enerva dacă i-aș cere, dar poate pentru tine mai există speranță.

— Sigur, spuse el și întinse mâna după farfuriile clătite. Dar mă gândeam că parcă pari și îngrijorată.

— Poate pari și îngrijorată, repetă ea de parcă și-ar testa abilitățile de înțelegere a unei limbi străine.

— Da.

Mark nu primise încă farfuriile.

— De ce n-aș fi îngrijorată? Azi la lucru Mack și Shirley mi-au spus că cineva răpește băieți adolescenți în partea asta a orașului. În parcul Sherman! Nance mi-a spus: Sper că îți ții băiatul departe de fântâna aia.

Sfârși de vorbit și îi întinse farfuriile de pe care picura apa. Mark se aplecă și le puse în suportul de pe raftul de jos al mașinii de spălat vase.

— Dar mergi pe acolo, nu-i așa? Tu și Jimbo vă petreceți timpul pe la fântână aproape în fiecare seară.

— Nu chiar așa de mult în ultima vreme, spuse el și se îndreptă, gata să primească orice alte vase. Acum e plin de polițiști. Pun tot felul de întrebări. E de-a dreptul stupid.

— Nu cred că este stupid. Asta trebuie să facă poliția, răspunse cu un ton în care se simțea o notă beligerantă.

— Nu dacă vor să-l prindă. În felul ăsta tot ce fac e să garanteze că tot mai puțini copii merg acolo în fiecare seară, până n-o să mai rămână nimeni. Nu cred că tipul, dacă există vreunul, o să se oprească, doar că ei nu or să știe unde să mai caute, spuse punând paharele în mașină și întinzând mâinile după încă două.

— Și tu ce crezi că ar trebui să facă, Mark?

— Să stea prin parc, da' nu la vedere. Să se ascundă cumva. Să vină deghizați. Așa ar avea o șansă.

— Și să vă folosească pe voi ca momeală? Nu prea cred,

Buster Brown, replică, punându-i încă un pahar în mână și luând castronul lui pentru cereale din chiuvetă. Nu cred că vreau să mai mergi în parc. Cel puțin până nu-l prind pe tipul care a luat băieții ăia. Nu mă interesează dacă familia Monaghan îl lasă pe Jimbo să hoinărească pe acolo în fiecare seară. El nu e fiul meu. Se poate duce singur sau tu și cu el puteți sta acasă sau merge în altă parte. Știi, ai putea să te înscrii la clubul de tineret al unei biserici. Fata lui Shirley, Brittany, se distrează foarte bine la clubul ei. E un fel de a înlocui adevăratul club. Organizează și seri dansante.

— Nu vreau să mă înscriu la niciun club pentru tineri cu fata lui Shirley.

— Vreau măcar să te gândești. Te rog. Tu și Brittany ați putea, nu știu…

— Mamă, iartă-mă, dar voiam să te tot întreb ceva.

Închise gura cu propoziția neterminată pe limbă și se încruntă.

— E vreo poveste în legătură cu casa din spatele nostru? întrebă Mark, nesigur dacă era o idee bună sau nu.

O secundă mama lui rămase cu gura deschisă și privirea își pierdu concentrarea. Scăpă castronul pentru cereale, care se izbi de podea, spărgându-se în trei bucăți și o pudră albă se împrăștie peste tot. Nancy se holbă la castron fără să-și miște mâinile.

— Ce-i? se sperie Mark. Ce s-a întâmplat? adăugă, vrând de data asta să spună cu totul altceva.

Încet, Nancy se aplecă. Nu-și schimbă poziția mâinilor până nu atinse podeaua, după care adună cele trei bucăți și le ținu în mână.

— Nu s-a întâmplat nimic, Mark. Aduci, te rog, mătura și fărașul?

Simțindu-se blocat și aproape îndepărtat, se repezi să aducă ce i se ceruse din debara. Când îngenunche lângă

mama lui, ea i le smulse din mână.

— Du-te, adun eu. Vorbesc serios. Eu am scăpat afurisitul de castron.

Mark se dădu înapoi și o privi adunând praful, apoi continuă să mătură aceeași porțiune de podea de părea că atacă niște resturi invizibile. Era hotărât să nu plece până nu se va uita la el măcar.

Evident, încerca să-și revină pentru a vorbi în timp ce curăța gresia de mizeria inexistentă.

— Mă întrebai despre casa goală de pe Michigan Street, nu-i așa? spuse cu o voce deliberat fără inflexiuni.

— Hai, mamă, nu te mai preface.

Ea îi aruncă o privire.

— Crezi că mă prefac? În legătură cu ce crezi că mă prefac?

— Sunt aproape convins că știi ceva despre casa din partea cealaltă a aleii.

— Poți să crezi ce vrei, replică, oprindu-se din măturat.

— Mamă, de-aia ai scăpat castronul, e evident.

Nancy se ridică fără să-și ia privirea de la el.

— Hai să-ți spun ceva, Mark. Nu ai nici cea mai mică idee ce e evident.

— Atunci spune-mi, răspunse mult mai alarmat de reacția ei decât înainte.

— Ai tu un motiv să fii interesat de casă, asta-i clar. Ai făcut ceva până acum?

— La ce te referi?

— Ți-ai băgat nasul pe acolo?

— Nu.

— Ai încercat să intri măcar?

— Bineînțeles că nu.

— Foarte bine. Nici să nu încerci. Stai cât mai departe de casa aia. Toată lumea face așa. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Nu am observat că există decât acum vreo zi.

— Îmi pare rău că ai văzut-o, spuse cu o privire din ce în ce mai intensă. Răspunde-mi numai la o întrebare. Să spunem că nu ai observat-o pentru că toată lumea o ignoră. Ți se pare logic?

El se gândi apoi dădu din cap.

— Acum fac doar o speculație, bine? Cred că ceva teribil s-a întâmplat acolo – ceva foarte, foarte rău și de asta toată lumea stă departe de locul ăla.

— Da' cum e cu cei care au venit aici prea târziu ca să știe despre ce e vorba? întrebă, vrând să adauge *ca noi,* dar se abținu.

— E *evident,* Mark. Ceva e în neregulă și oamenii simt. Într-una din zilele astea primăria o va demola. Până atunci, mai bine uită că există.

— Bine.

— Asta vreau să faci.

— Păi nu pot pur și simplu să *uit,* mamă.

— Ba da, poți. Poți încerca măcar, replică ea venind un pas mai aproape și prinzându-l de mână.

— Fie, răspunse băiatul speriat de expresia sălbatică din ochii ei.

— Nu, nu *fie.* Promite-mi că vei sta cât mai departe de casa aia.

— Bine.

— Spune.

— Promit.

— Acum promite-mi că nu vei intra niciodată în locul ăla, spuse, apoi deschise gura, o închise la loc și o deschise din nou. Atâta timp cât trăiesc eu.

— Hei, mamă, mă sperii.

— Foarte bine. Teama nu o să-ți facă niciun rău. Și mie nu-mi vorbești cu hei. Acum repetă.

— Nu voi intra niciodată în casa aia.

Cu o privire intensă, ea dădu din cap.

— Atâta timp cât trăiești.

— Promite!

— Promit. Mamă, dă-mi drumul!

Îi dădu drumul, dar degetele ei păreau încleștate în continuare de carnea lui. Își frecă mâna.

— Deci ce program ai în seara asta?

— Probabil o să ne plimbăm prin zonă, poate mergem la un film.

— Ai grijă, îi spuse, punându-și degetele exact pe vânătăile pe care tocmai le cauzaseră.

Cu skateboardul în mână, se repezi pe ușa din spate. Spre surprinderea lui, Jimbo îl aștepta, rezemat de zidul de beton de pe peste drum de alee.

Au pornit pe alee spre casa familiei Monaghan și West Auer Avenue.

— S-a terminat cu parcul, rosti Jimbo. Cu toți polițaii ăia acolo, n-o să mai fie nimeni.

— Cu excepția pedofililor ucigași de copii. S-a terminat cu distracția pentru tipii ăia. Băi frate, da' unde să se ducă? Mai am două locuri goale sub veranda din spate.

— În locurile de joacă și în malluri. Nu le trebe decât niște caramele și o camionetă.

Mark scoase un hohot de râs. *Niște caramele și o camionetă.*

Un subiect de mai devreme îi reveni în minte așa de repede că viteza ar fi putut să-l împingă câțiva metri mai în spate.

— Am întrebat-o pe maică-mea despre casa aia și o luat-o razna de tot.

— Serios? păru Jimbo mai interesat decât se aștepta Mark.

— M-a pus să promit că nu intru niciodată acolo. Cel puțin nu cât trăiește ea.

— Asta înseamnă că mai ai vreo cincizeci de ani de așteptat.

— Dar de ce ar crede că vreau să intru?

— Știe cât de înnebunit ești după chestia aia?

— Nu! Și nu cred că-s înnebunit. E ceva de care nu voiam să-ți spun, dar cred că trebuie. Atunci poți să hotărăști cât de dus îs.

— Și deci unde mergem totuși? Am putea să luăm autobuzu' până-n centru la mall, să vedem dacă n-au ceva cd-uri noi.

— Nu vrei să taci și să m-asculți?

Mark se opri, iar după câțiva pași se opri și Jimbo.

— Ce-i?

— Te interesează? Vrei s-auzi?

— Păi, da, da' aș putea să ascult și-n autobuz chestia asta pe care nu voiai să mi-o zici.

— Cred că azi am văzut pe cineva înăuntru.

Jimbo se apropie cu capul aplecat într-o parte. Deci era în sfârșit interesat.

— Cum adică? Prin geam?

— Normal că prin geam, tontule. Cum altfel puteam vedea pe cineva?

— Cine era?

— N-am putut vedea așa de clar. Parcă persoana stătea cumva mai în spate, cât să se ascundă în întuneric, pricepi, dar destul de aproape să o pot vedea.

— Crezi că era o femeie?

— Poate. Posibil să fi fost.

Mark se strădui să-și aducă aminte ce văzuse: o siluetă mișcându-se prin straturile de întuneric spre el, apoi îndepărtându-se în invizibilitate. O formă încă fără gen sau vârstă…

— Ar trebui să mergem să vedem, replică Jimbo ferm.

— Credeam că vrei să mergi în centru.

— Nu-mi permit niciun cd până în weekend și nici tu.

Jimbo porni înapoi pe alee.

— I-am întrebat și eu pe ai mei dacă știu ceva de casa aia. Au zis că era deja goală când ne-am mutat aici.

— Maică-mea își iese din minți doar gândindu-se la ea. M-a pus să promit – a, da' ți-am zis deja.

●

Zidul înalt de beton se ridica în stânga lor și Jimbo îl bătu ușor cu palma când trecură pe lângă.

— Chiar pare sinistru, că tot ai pomenit. Adică nu e chiar normal, nu?

La capătul aleii pietrele de pavaj se transformară în asfalt. Băieții se urcară pe skateboarduri și o luară pe după colț pe Michigan Street.

— Data viitoare aduc binoclu' lu' taică-miu, spuse Jimbo. Să știi că-i foarte bun. Poți să vezi chiar și urmele de pași de pe lună.

Casa era pe aceeași porțiune îngustă de pământ. Ferestrele nu reflectau nimic. Urmele focului păreau să sfâșie cărămizile. Roțile plăcilor împrăștiau un huruit neîntrerupt, care răsuna în urechile lui Mark asemenea unor unde de șoc. Parcă ar fi făcut de trei ori mai mult zgomot ca de obicei, creând un vacarm care ar face vasele să zornăie pe rafturi și geamurile să se zguduie în cadru.

Câinele domnului Hillyard își ridică capul cu bot lung și scoase un lătrat descurajat. Lui Mark i se păru că vede o perdea căzând la loc la fereastra dinspre verandă. Treziseră câinele, dar ce altceva se mai deșteptase oare?

— Am putea să mergem în locul ăla din Burleigh, spuse Mark. Mai e cel puțin o oră până se întunecă.

— Hai, rămânem aici, răspunse Jimbo, care era deodată foarte interesat de gândul unei fete necunoscute. Dacă-i acolo

o să ne audă. Poate o să se uite iar pe geam.

— Ce motiv ar avea? păru Mark să șovăie, dar inima îi sări în piept.

— Să te vadă pe tine? Asta a făcut prima dată, nu?

— Dacă a fost o ea. Dacă a fost cineva.

Jimbo ridică din umeri și-și întoarse placa, ușor și destul de reușit de data asta.

— Poate a fugit de acasă.

— Poate. Dar în mod sigur nu o va deranja nimeni acolo, spuse Mark întrebându-se dacă e adevărat. Se simțea mult prea ciudat și nu ar fi vrut ca Jimbo să știe cât de puternică era senzația.

Încă o oră își împinseră plăcile și își dădură drumul pe ele, sărind de pe trotuar și făcând sărituri. Câțiva vecini îi priviră de la geamuri și de pe verande, dar nu se plânse nimeni. Cel puțin o dată la câteva minute, unul dintre băieți arunca o privire spre ferestrele casei de la numărul 3323, fără să vadă altceva decât o suprafață opacă, ca o peliculă aplicată pe sticlă.

Când începu să se întunece, Jimbo se uită la casă pentru a mia oară.

— Suntem niște proști. Ne purtăm de parcă ne-ar fi frică de locul ăsta. Ar trebui să mergem și să ne uităm pe geam.

— Eu nu pot, i-am promis la maică-mea.

— I-ai promis că nu intri, n-are legătură cu uitatul pe geam!

— De fapt i-am promis că nu mă apropii de casă, spuse Mark, fiind un pic mai departe de adevăr. Chiar nu pot. Dar tu nu ai promis nimic, nu? rosti după o secundă.

— Singurul loc de care am promis să mă feresc e parcul.

— Atunci cred că poți arunca o privire.

Jimbo îi dădu skateboardul și traversă aleea alergând, se aplecă întruchipând o parodie a lui Groucho Marx. Sări de

partea cealaltă a trotuarului, se repezi peste gazon și urcă scările din două sărituri. Pe verandă merse ghemuit de-a lungul peretelui atins de foc spre fereastră. I se vedea doar capul. Mark îl privi cum își face mâinile căuș la ochi și se uită înăuntru. Jimbo se mișcă puțin spre dreapta fără să își ia mâinile de la ochi. Jumătate de minut mai târziu, le lăsă în jos, se ridică pe jumătate și dând din umeri se uită vizavi, spre Mark. Dădu din cap și făcu un semn de confuzie înainte de a sări de pe verandă și a fugi înapoi în partea opusă a străzii.

— Ai văzut sau n-ai văzut ceva? întrebă Mark.

— Ar putea fi ceva acolo, adică o persoană, răspunse Jimbo mijind ochii. Nu știu exact ce am văzut. Mi s-o părut că încearcă să se ascundă de mine.

— Un tip? Că eu sunt tot mai convins că am văzut o fată înăuntru.

— Da?

Mark aprobă. În următoarea jumătate de oră, convingerea crescu: o fată, o tânără îi dăduse voie să o vadă. Ca un anunț sau o invitație.

— Am o idee, spuse Jimbo. Se întunecă în vreo jumătate de oră. Hai să ne întoarcem la mine și să luăm niște chestii.

— Ce?

— *Chestii.*

Jimbo își potrivi skateboardul, puse piciorul pe el și alunecă în jos pe stradă, mărind viteza. Mark era în spatele lui. La aproape doi metri în față, roșcovanul luă colțul, sări pe trotuar și continuă să înainteze până ajunse la alee, unde sări de pe skateboard, îl ridică și alergă spre casă. Mark se apropie, gândindu-se că orice voia Jimbo să ia din casă era foarte hotărât.

Apoi își aminti de binoclul meseriaș.

— Așteaptă-mă, strigă Jimbo peste umăr, traversând

curtea în fugă spre ușa de la bucătărie. Lumina de deasupra chiuvetei avea o culoare galbenă, în spatele ei, cea din sufragerie trimisese un dreptunghi lung în curte. Mark auzi vocea ridicată a lui Jimbo, apoi a tatălui său, mai sonoră și mai supărată. Se așeză să aștepte.

Într-o așteptare lungă, aerul deveni mai gros și mai solid. La picioarele lui, distanța dintre pietrele de pavaj se umplu de umbre. O voce de alto, familiară, răsună de pe geamul din bucătărie, calmă și moale ca un nor de vară. Un moment, Mark își dori să-l lase pe Jimbo să plece, iar el să se strecoare în bucătărie și să stea o oră cu Margo Monaghan. Ușa se închise și femeia lui ideală dispăru. Jimbo se apropie săltând, cu o geantă de piele într-o mână, iar în cealaltă cu ceva negru, semănând cu o bâtă. Își luă skateboardul sub braț. Când ajunse la capătul curții, văzu că bâta era de fapt o Maglite.

— Chestia asta n-o să funcționeze idiotule. Când îndrepți o lanternă spre geam noaptea nu vezi decât reflexia.

— Dacă ții lanterna, da, da' ce-ar fi dacă eu aș ține binoclul și tu lanterna?

— N-o să funcționeze.

— Nu vrei tu să funcționeze. Nu vrei să-ți văd prietena.

— Mda, exact prietena mea.

Dar în adâncul lui, Mark știa că amicul lui are dreptate, voia ca experimentul să eșueze.

Pe Michigan Street felinarele aruncau pe jos bălți strălucitoare de lumină. Fără să se anunțe, noaptea coborâse deasupra lor. Cerul părea cu o tentă mai deschis decât albastrul de cerneală al pământului. O singură stea străpungea bolul imens de deasupra.

— Tot nu înțeleg cum o să funcționeze, spuse Mark.

Jimbo aprinse gigantica lanternă și o îndreptă fix spre fața lui, zăpăcindu-l.

— Pari speriat.

— Nu-s speriat, mi-ai băgat lumina-n ochi! replică Mark ridicând mâinile în fața ochilor.

— Atunci dă-te la o parte și stai nemișcat.

Jimbo coborî lanterna și mătură cu fascicolul de lumină un arc de cerc neregulat pe asfaltul din fața casei familiei Rochenko.

— Treci acolo. O să țin lumina.

— Și tu unde o să fii?

— Nu-i treaba ta, du-te unde-ți spun.

Chiar mai iritat decât înainte, Mark se întoarse și înaintă până la elipsa de lumină făcută pe asfalt de Maglite. Un negru între două vârste într-un tricou cu Cubs stătea pe canapeaua din sufragerie, citind o carte legată, de mărimea unui dicționar. În următoarea sufragerie, un tip obez cu o vârstă greu de definit, într-un tricou ca de plasă, își propti o doză de bere pe burtă. Conturul felinarelor se vedea schițat pe cerul neobișnuit de luminat, care urma să se întunece curând. Exceptând căldura serii, strada și înfățișarea ei îi amintiră de hoinăreala în costum, în noaptea de Halloween, imaginându-și cu plăcere și teroare că prezențe oculte împărțeau aerul cu oamenii.

Când ajunse în locul stabilit, elipsa dispăru cu un clic al lanternei. Își puse skateboardul jos.

— Bine, spuse Jimbo. Doar o secundă.

Neclar pe fâșia lată de întuneric dintre două felinare, alergă spre Mark. Geanta cu binoclul sălta prinsă de curea ca o poșetă umflată. Când ajunse la el, trecu lanterna grea în mâinile lui. Mark o aprinse și o dungă de lumină galbenă tăie aerul și se concentră pe o peluză goală.

— Închide-o! șuieră Jimbo.

— Nu face pe tine fricosule, spuse Mark ascultându-l. Bun, și acum?

— Acum mă duc acolo și mă pregătesc să îți dau semnalul.

Arătă în partea cealaltă a străzii, la vreo trei sau patru metri în josul dealului lin.

— Nu fă nimic până nu-ți spun.

— Ești așa de enervant.

— Cine o început, mă? Eu? Așteaptă semnalul.

Cu skateboardul tot sub braț și geanta de piele atârnând într-o mână, Jimbo se îndepărtă, îndreptându-se în diagonală înapoi pe stradă.

Părea să se miște în mod intenționat încet, parcă pentru a-și putea ține firea în timp ce prietenul lui își pierdea calmul.

Jimbo urcă pe trotuarul de vizavi și mai înaintă câțiva pași spre partea de vest a proprietății de la numărul 3323. Își puse skateboardul jos pe fâșia îngustă de iarbă dintre asfalt și bordură și începu să umble la geantă. Mark de abia putea să vadă ce face. Un obiect mic și compact, probabil binoclul, se desprinse de cutie și Jimbo se aplecă să o lase jos. Se ridică și se mai jucă cu el înainte de a-l pune la ochi. Mark întinse lanterna în față ca un baston. Puse degetul pe întrerupător.

Jimbo coborî din nou binoclul de la ochi, dădu din cap, se jucă cu lentilele. Părea să-i ia o eternitate să focalizeze locul. „Deci până la urmă nu e așa de dornic să se uite pe geamul ăla“, se gândi Mark. Apoi își dădu seama că până nu aprindea lanterna, Jimbo de abia vedea veranda, darămite să se uite pe geam. Două, trei secunde se scurseră, apoi a patra, a cincea.

„Am avut dreptate, își spuse Mark. Acum, când e așa de aproape, Jimbo nu mai vrea să meargă până la capăt.“

Nici el nu voia, nu în felul ăsta. Totul era complet nepotrivit, porniseră dintr-un unghi nefiresc, dădeau buzna cu stângăcie. Dacă văzuse într-adevăr acel dans lent al înaintării și retragerii pe care crezuse că-l vede, persoanei,

tinerei, fetei aceleia avea să-i displacă foarte tare ce se pregăteau ei să facă.

O milionime de secundă mai devreme, siguranța absolută că văzuse o tânără femeie în casă se înrădăcină în mintea lui.

Jimbo potrivi binoclul.

— Acum! ordonă el.

Fără să ezite, Mark apăsă întrerupătorul și o dungă lată de lumină din ochiul lanternei depuse un cerc larg și nu foarte strălucitor pe verandă. Chiar înainte de a-i spune Jimbo, ridică cercul spre fereastră, unde se întinse pe sticlă ca o pată de ulei.

Jimbo se încordă și sări înapoi. Cu mișcări lipsite de coordonare, aproape convulsive, lăsă jos binoclul și se împletici spre marginea trotuarului, târâind binoclul pe jos. Picioarele nu-l mai țineau. Se împiedică, se duse în jos și ajunse în fund pe gazon. Trunchiul i se prăbuși pe spate și picioarele se mișcară spasmodic.

Mark apăsă butonul lanternei și o stinse. În întunericul neașteptat, reuși să deslușească locul unde Jimbo era întins asemenea unui cadavru pe peluza de la numărul 3325. Frica îi cercetă stomacul. Nu era sigur că poate să se miște. O secundă mai târziu își dădu seama că deja se îndrepta spre cealaltă parte a străzii.

Mintea îi era curios de goală, își simțea tot corpul neobișnuit de pustiu, ca o foaie de hârtie albă ce așteaptă mușcătura ascuțită și usturătoare a creionului.

Mâinile lui Jimbo atârnau moi pe lângă corp, iar capul i se odihnea pe iarbă. Mark îngenunche lângă el și-i privi freamătul pleoapelor. O combinație de anxietate și frică îl făcu să vrea să-și lovească prietenul în coaste.

Jimbo clipi spre cer și își umezi buzele.

— Ce-ai văzut, frate?

— Pe cineee, răspunse el holbându-se drept în sus.

— Când am îndreptat lanterna spre geam, ai sărit vreo juma de metru în spate. Apoi ai *leșinat.*

— Asta spui tu, rosti Jimbo, a cărui față părea trasă și aproape scofâlcită, de parcă îmbătrânise deodată. Eu spun că n-am văzut nici pe dracu și că vreau să plec de aici, continuă punându-și mâinile pe stomac și respirând adânc, după care se ridică. Poți să-mi aduci binoclul lu' taică-miu.

Mark îl recuperă și i-l dădu.

— Unde mi-i placa?

Mark o găsi cu lanterna, iar Jimbo se ridică în picioare și își recăpătă echilibrul așa de încet de parcă l-ar fi durut toate încheieturile. Se întoarse și întinse mâna după Maglite, pe care o îndesă în betelia pantalonilor. Mark merse cu el după colț și cei câțiva metri de alee, dar Jimbo nu mai spuse nimic până ajunseră la gardul stricat și la zidul de beton.

— Ne vedem mâine, rosti dându-i de înțeles prietenului său să nu mai înainteze.

O ruptură în văl
PARTEA A TREIA

Capitolul 10

După ce se întoarse în Millhaven la strigătul de ajutor al lui Philip, Tim Underhill chestionă aproape la fel de mulți oameni ca un reporter conștiincios făcând muncă de teren în săptămâna dinaintea alegerilor. Ar fi luat avionul spre Alaska, dacă ar fi crezut că vreun locuitor de acolo îl văzuse pe Mark în ziua dispariției sau ar putea să-i dea altă informație.

Odată cu trecerea zilelor, simți crescând în el o disperare tot mai mare. Își dădu seama că-l iubea pe băiat mai mult decât crezuse: pentru potențialul lui, pentru trăsăturile lui incredibil de frumoase, pentru gingășia ascunsă a firii sale – dar și pentru furiile, frustrările și momentele de bravură nesăbuită. Până la urmă, era doar un copil și dacă îl iubeai mult și responsabil trebuia să-l accepți așa cum era. Tim dorise să-l ia să stea cu el la New York o vreme. Își spusese că un băiat ca el trebuie să vadă orașul și să simtă milionul de oportunități pe care-l oferă, să învețe să-i aprecieze bunătatea hotărâtă și să ajungă să înțeleagă că orașul era opusul a ceea ce credeau despre el oamenii trăind în alte părți ale țării. Era mai cinstit, mai generos și mai atent decât multe târguri și orășele. Cel puțin așa era New York-ul lui și al celor mai mulți dintre cunoscuții lui.

În zilele de după reîntoarcerea la Millhaven, în timpul întâlnirii cu bărbați și femei care ar fi putut vedea mai mult decât își dădeau seama, deși probabil nu se întâmplase așa, Tim Underhill fu forțat să recunoască în ce măsură se gândise la Mark, conștient sau nu, ca la fiul său. Bineînțeles, nu-i putea vorbi despre așa ceva lui Philip. Două pierderi succesive îl zdrobiseră și-l transformaseră într-o creatură goală pe dinăuntru, complet dependent de el pentru a primi

speranța pe care își mai dădea voie să o simtă. În lipsă de altceva mai bun de făcut, Philip continuă să meargă la lucru, dar pentru că munca nu însemnase nimic serios în ultimele două săptămâni, biroul directorului adjunct era doar un refugiu lipsit de asocierile emoționale, inevitabile acasă.

Tim își dorea ca Mark să fi fugit din casa de pe North Superior Street, numărul 3324, spre cea de pe Grand, la numărul 55. Își dorea să fi meritat mânia fratelui său. Furie care era după părerea lui mai bună decât deznădejdea. Philip nu-i mărturisise niciodată, dar se hotărâse să accepte confortul întunecat al deznădejdii în momentul în care vocea unui crainic de la WMTG, răsunând din radioul portabil de pe biroul lui, îi atrăsese atenția de la o mâzgăleală elaborată, cu anunțul că un al treilea nume se adăugase celui al lui Shane Auslander și Trey Wilk. Anunțul fusese difuzat la începutul știrilor de la ora trei. Sergentul Franz Pohihaus, de la departamentul de poliție din Millhaven, raportase găsirea cadavrului adolescentului de șaisprezece ani Dewey Dell în tufărișul de pe malul estic al râului Kinninnick. Se credea că ucigașul fusese forțat să arunce trupul în grabă, nemaiavând timp să se descotorosească de el cum făcuse cu cele ale lui Auslander și Wilk. „Și Mark“, își spusese Philip, doar pe jumătate conștient că pierduse orice putere de a spera.

Trupul lui Dewey Dell fusese găsit pe poteca neîngrijită după ce Tim se întorsese în Millhaven. În ziua sosirii își găsise fratele extrem de încordat. Dacă ar fi fost fumător, ar fi ajuns deja la patru, cinci pachete pe zi. Tim i-a ordonat să-l însoțească la cină la Violet, restaurantul fițos construit în adâncimile de sub Pforzheimer, și de dragul bunului simț, Philip se calmă destul cât să ia masa fără să sară în sus la mijlocul ei pentru a mai suna o dată la poliție. În noaptea aceea încă se mai gândi că Mark luase autobuzul spre Chicago sau vreun loc asemănător, în încercarea de a scăpa

de ceea ce văzuse. Și insistă să se întâlnească cu Tom Pasmore, voia ca talentul detectivului să-i găsească băiatul. Prima jumătate de ora la Violet, Tim se căzni să-l convingă că de ar sta pe pragul lui și ar suna la ușă, oricât de prieten îi era, omul ar refuza să îi primească sau să aibă de-a face cu situația lui Mark. Philip se încăpățână să nu creadă, așa că Tim scoase celularul și-l sună să-și dovedească spusele. Pasmore acceptă totuși să se vadă cu Tim mai târziu în aceeași seară.

După ce Philip plecă fără tragere de inimă, iar Tim își conduse mașina, închiriată de la Town Car, mare cât o barcă, spre casa lui Tom Pasmore de pe Eastern Shore Drive, acesta fu încântat să-l vadă și făcu într-adevăr niște șmecherii la calculatoarele lui după care îi spuse că reușise să afle că Mark nu luase autobuzul spre Chicago sau oriunde altundeva în ultima lună. Acceptă să ajute cât poate de mult, dar, așa cum era de așteptat, refuză să-l întâlnească pe Philip, decât dacă era absolut necesar.

A doua zi Tim luă micul dejun cu fratele lui, îl privi plecând la lucru și începu laboriosul proces de a suna la ușile vecinilor. Când obosi, se duse în parcul Sherman și se alătură unei echipe de doi polițiști, Nelson Rote și Tyrone Selwidge, care chestionau oamenii despre copiii dispăruți. Când ei arătau fotografiile, o arăta și el pe a lui. Nimeni nu-și aminti să fi văzut pe vreunul dintre ei plecând din parc acompaniați de cineva, deși două femei cu cărucioare spuseră că li se pare familiar chipul lui Mark. Nu-i știau numele, dar îl văzuseră prin zonă.

— E un băiat așa de arătos, spusese una dintre mame. Serios, am o prietenă care – ah, îmi cer scuze.

La scurtă vreme după ora trei, în acea după-amiază, telefonul lui Tim se porni pe cântat și-l smulse din buzunar, speriindu-l pe Jimbo Monaghan, la a cărui casă ajunsese

după întoarcerea în Superior Street. Nu, cel care suna nu era Mark, așa cum i se păruse posibil vreo două secunde. Philip tocmai auzise despre soarta lui Dewey Dell la postul de radio WMTG.

— Mark obișnuia să se plimbe pe acolo. Chiar unde au găsit cadavrul, pe malul râului. Credeam că e un loc așa de sigur! Era o potecă și drum de biciclete. Ție nu ți s-ar fi părut un loc sigur?

Tim se gândi că da.

— Nimic nu e sigur, Philip. Nu în zilele noastre.

Simți în vocea fratelui său că își pierduse speranța ca fiul lui să fie în viață. Durerea produsă de moarte era mai suportabilă decât cea a incertitudinii.

— Au și un nume pentru individ, îi spun *Ucigașul din parc.*

Pentru că tocmai auzise de descoperirea cadavrului unui puști, Jimbo Monaghan se uita la Tim cu ochi bulbucați.

Coborî mâna cu palma în jos și degetele răsfirate, făcându-i semn băiatului să mai aștepte câteva secunde.

— Presa dă tot timpul nume interesante psihopaților care nu au fost prinși. Ascultă-mă. Eu nu am renunțat încă. Puștiul ăsta nu a fost găsit nici măcar aproape de parcul Sherman, nu? Și până acum nimeni nu știe cu adevărat ce s-a întâmplat cu Auslander și, cum-îl-cheamă? Wilk.

— Ai mai vorbit cu Tom Pasmore?

— Face cât de mult poate.

Închise și vârî telefonul în buzunar.

— Îmi pare rău, Jimbo. Tocmai ajunsesem la partea cea mai interesantă. Stăteai acolo cu binoclul, Mark a aprins lanterna și… ce, s-a făcut negru totul?

— Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că-s întins pe iarbă, iar Mark se uită la mine și-mi zice ceva.

— Ce-ți zice?

— Ai sărit vreo juma' de metru în spate, apoi ai leșinat.

Ceva de genu'.

— Și așa ai făcut?

Jimbo se mișcă pe scaun, semănând un moment cu un șoricel sub privirea atentă a unei pisici. În fața lui era o doză rece de Coca-Cola, iar Tim avea un pahar de apă cu gheață. De la subsol se auzi cum Margo Monaghan deschide ușa uscătorului.

— Cred că da.

— Și asta din cauza a ceea ce ai văzut?

Jimbo se uită în altă parte și ridică din umeri.

— Mark îți spusese că a văzut o fată în camera aia? spuse Tim aplecându-se înainte și punând cotul pe masă.

— Mda, recunoscu Jimbo înghițind în sec și privind în altă parte. De asta am vrut să folosesc binoclul. M-am gândit că poate o prindem când nu se așteaptă.

— Și cine credeați că e fata?

— Poate o fugară, spuse Jimbo aruncându-i o privire piezișă.

— Și dacă aveați dreptate?

— Am fi putut s-o ajutăm. I-am fi dus mâncare. N-am fi dat-o în gât sau chestii de astea.

Expresia serioasă de pe fața băiatului îi spuse lui Tim că încerca să se pună pe el și pe Mark într-o lumină cât mai favorabilă. Ascundea ceva și Tim credea că o face de dragul lui Mark.

— Și ați văzut fata?

Jimbo își încrucișă mâinile pe piept.

— Nu prea pare, continuă bărbatul.

— N-am văzut nicio fată, spuse băiatul, strâmbându-și chipul expresiv și holbându-se la mica doză colorată țipător.

— Jimbo, după părerea ta, casa de pe Michigan Street a avut vreo legătură cu dispariția lui Mark?

Capul băiatului se înălță și un moment întâlni privirea lui

Tim, iar mărul lui Adam îi săltă în gât.

— Tare nu aș vrea să fiu forțat să mă gândesc la răpirea de către un țicnit cu porniri criminale ca la singura explicație pentru dispariția lui Mark. Singurul lucru mai rău ar fi să nu existe vreo explicație, spuse Tim zâmbindu-i băiatului și străduindu-se să aibă răbdare.

— Uitați, domnu' Underhill, chiar nu știu mare lucru. Nici măcar dacă Mark inventa totul…

— Dacă e așa, avea probabil un motiv.

În privirea sinceră a lui Jimbo, Tim văzu că e gata să se despartă de o parte din secret.

— Dar nu mai puteți să spuneți la nimeni, bine?

Tim se lăsă pe spate și-și împreună mâinile.

— Când lumina a ajuns pe geam, am văzut un tip acolo. Se ascundea în partea din spate a camerei, spuse Jimbo cu mâinile tremurând. Își umezi buzele și se uită spre ușa de la subsol. Se uita direct la mine, continuă el, iar un tremur ca un șoc electric îi scutură tot trupul. M-am speriat foarte tare.

— Nici nu-i de mirare.

— Era mare. Cu un cap imens și umeri largi. Ca un jucător de fotbal american.

— Și doar stătea acolo?

— Parcă *a venit spre mine* – parcă s-a mișcat intenționat spre lumină – și i-am văzut ochii. Se uita la mine. Erau ca de metal sau așa cumva – argintii. Apoi m-am uitat în altă parte, dar dispăruse deja. Nu mai știu altceva până l-am văzut pe Mark aplecat deasupra mea.

— Lui Mark i-ai povestit?

— Voiam să mă duc acasă. A venit la mine a doua zi și atunci i-am spus.

— Cred că a fost foarte interesat.

Jimbo imită o serie de gesturi nici-nu-ți-închipui, uitându-se în sus, ridicând mâinile și scuturând din cap. Când se

uită la Tim, ochii acestuia erau mari ca niște ouă. Era cu adevărat un comedian înnăscut, și în orice alte circumstanțe micul spectacol l-ar fi făcut să se prăpădească de râs. Totuși, replica lui îl luă complet prin surprindere.

— *Interesat?* Mi-a spus că s-a uitat pe geam noaptea și l-a văzut pe același tip, uitându-se la el din curtea din spate! Și după ce s-a trezit în dimineața aia l-a văzut din nou la capătul străzii pe Michigan Street cu spatele întors spre el.

— Și cum a știut că e același om?

— Ăsta nu-i un tip obișnuit, credeți-mă că oricine și-ar da seama, spuse Jimbo în șoaptă aplecându-se spre Tim. Apoi chipul i se schimonosi într-o expresie de furie și coborî și mai mult vocea. Știți pomana de după înmormântarea doamnei Underhill?

Tim dădu din cap.

— Mark l-a văzut și acolo.

— În *casă?*

— În bucătărie, cu spatele la el. Uitându-se spre ușă. Nu l-a mai văzut nimeni altcineva.

— Ce a crezut Mark că face acolo? rosti Tim după ce se chinui un moment să găsească o întrebare.

Pașii lui Margo Monaghan se auziră de la subsol, iar Jimbo se aplecă și mai tare în față.

— A crezut că e un avertisment.

Telefonul ciripi în buzunarul lui Tim și amândoi tresăriră pe scaune și se ridicară. De data asta nu mai avu niciun sentiment de așteptare și știu cine e înainte de a auzi vocea fratelui său. Incapabil să-și continue ziua de lucru, Philip îl implora să vină acasă.

Cu un coș galben, împletit în brațe, plin de rufe proaspăt spălate, mama lui Jimbo urcă spre bucătărie. Mirosul de proaspăt și cald al hainelor tocmai scoase din uscător contrasta cu expresia nefericită de pe fața lui Margo. Trecu

pe lângă fiul ei și i se adresă:

— Jimbo, sper că-i spui tot ce știi domnului Underhill. Știu că sunt lucruri pe care ți se pare că mie nu mi le poți destăinui, dar asta e șansa ta să-ți iei o piatră de pe inimă. Mă asculți?

Jimbo mormăi că o auzise.

— E o chestie serioasă, băiete. Prietenul tău cel mai bun a *dispărut.* Un alt băiat a fost găsit *mort.* Pricepi ce vreau să spun?

— Îhî, răspunse fără să se uite la ea.

Margo îl mângâie pe creștetul capului și plecă. Curând, pașii ei se îndreptau în sus pe scări. Tim privi spre băiatul din partea cealaltă a mesei care încerca să scape.

— Jimbo, chiar și mama ta știe că-mi ascunzi ceva.

Băiatul se ghemui și mai tare pe scaun.

— Dar nu știe nimic, nu?

Jimbo suspină. Nu avea destulă încredere în el însuși ca să-l privească pe Tim.

— N-ar fi trebuit să ne apropiem.

Tim își aminti că-i văzuse pe cei doi băieți trecând prin Cathedral Square și îndreptându-se spre Jefferson Street.

— Tu oricum nu ai vrut să auzi de ea, așa-i?

— Nu voia să mă asculte. Parcă o luase razna. De fapt, avea un motiv destul de bun să se țicnească.

— Spune-mi, îl îmboldi Tim.

Iar Jimbo îi spuse – în mod sigur mult mai mult decât intenționase vreodată.

Mark, povesti el, devenise foarte ciudat după incidentul cu lanterna, părând în același timp furios și confuz. Credea că i se dăduse un avertisment să stea departe de casa din Michigan Street și avea deja idei fixe despre ea. În același timp mama lui devenise o sursă imensă de griji.

Două nopți după sperietura și leșinul lui Jimbo, se

întorsese acasă cu treizeci de minute după ora stabilită și în loc să aibă parte de obișnuitul interogatoriu, o găsise pe mama lui pe marginea căzii din baia de la parter, zăpăcită și șocată de ceea ce credea a fi teamă. După seara aceea starea ei păruse să se înrăutățească.

— Știți, am crezut că sunt doi oameni care se ascund în casă. Tipul solid cu haina neagră și fata. Am petrecut ore întregi pe partea cealaltă a străzii, sperând să-l vedem plecând. Trebuia să-și cumpere de mâncare, nu? Mai ales dacă o ținea pe fată prizonieră, așa cum ne-am gândit noi. Sau poate ce a crezut Mark că e fată era doar Shane Auslander? Era un tip cam slab. Într-o după-amiază am sunat la poliție și le-am spus că „ucigașul din parc" se ascunde în casă, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Nici nu au venit să verifice?

— Nu i-am văzut, spuse ridicând din umeri și lăsându-i să cadă. Nici nu ne-au mai sunat înapoi. Asta-i ultima dată, mă, când încerc să fac ceva pentru polițai. Deci, pe de o parte e casa, pe de altă parte e maică-sa. Iar el e convins că ea *știe* ceva despre locul ăsta. În fiecare zi îi e tot mai rău. Mi-a spus „Parcă are impresia că moartea așteaptă în casa aia. Se transformă într-o țărancă din aia din estul Europei, de unde au venit strămoșii ei. Ca babele alea din *Dracula,* toate îmbrăcate în negru." Așa mi-a spus. Și care-i problema ei? Ce știe despre casă! Lucru care o făcea să fie tot mai aiurită când venea vorba de locul ăla, spuse uitându-se la Tim și mușcându-și interiorul obrazului. Credea că poate e ceva înăuntru care să explice de ce se poartă maică-sa așa. Cum ar fi poze sau ziare vechi sau chiar urme de sânge, continuă părând să se simtă deja foarte prost și cu o strălucire de furie în ochi. Voia să vadă ce-i înăuntru. Asta s-a întâmplat. Din ziua aia nu am mai văzut pe nimeni și nimic intrând sau ieșind. Dacă ucigașul din parc se ascunsese vreodată acolo,

părea să fi plecat. Și știți ce? mai spuse cu aceeași furie în privire.

— N-am nici cea mai mică idee.

— N-avea încrederea în mine. Idiotul. Voia să-și încalce promisiunea și nu dorea să fiu prin preajmă.

— Jimbo, pentru numele lui Dumnezeu, ce-a făcut? întrebă Tim știind că în sfârșit dăduse de ceva.

— A intrat acolo – a făcut o gaură în geamul din spate și a ajuns înăuntru. Mi-a povestit după aia, dar atunci a vrut să nu-i stau în cale. Deci evident nesimțitul m-a mințit.

●

Într-o conversație pe celular, în seara aceea după cină, Mark îl surprinsese pe Jimbo propunându-i să meargă să vadă ce se mai întâmplă pe la fântână. Dacă mergeau împreună, erau fără îndoială în siguranță. Cel mai mare pericol era ca parcul să fie și mai plictisitor decât Michigan Street.

Sugestia îl încântase pe Jimbo, care voia să stea cât mai departe de omul ai cărui ochi îi găsise prin binoclul tatălui său. Și deși o plimbare în parcul Sherman însemna că își vor încălca în mod evident promisiunile – trebuiau să recunoască –, semnificația, sufletul angajamentului rămânea intact, de vreme ce jumătate de duzină de polițiști cum erau ofițerii Rote și Selwidge garantau siguranța oricărui adolescent pe o rază de treizeci de metri în jurul fântânii. De fapt, părinții ar fi trebui să-i implore să-și petreacă timpul în parcul Sherman.

Așa că au luat-o pe alee, Jimbo simțindu-se fericit că se întorceau la ocupațiile obișnuite. Mare parte din ultimele zile avusese gustul unui prizonierat ca de vis în imaginația altcuiva. Acum simți un sentiment de eliberare, de parcă fusese dezrobit într-o lume renăscută.

Pe West Auer Avenue, un bărbat cu un tricou gri de

fotbalist al Universității din Michigan, cu pantaloni scurți de bumbac, cenușii, și șlapi cu baretă între degete spăla o Toyota Camry bleumarin pe aleea lui, lată cât pentru două automobile. Mușchi lucrați îi ieșeau în relief pe brațe și picioare în timp ce ștergea capota. Când băieții se apropiară, se întoarse spre ei și zâmbi. Fără să își dea seama, adoptară imediat mersul de băieți de cartier.

— Ah, sânge proaspăt. Mere' treaba, mere'? li se adresă bărbatul.

— Ca d-obicei, răspunse Jimbo.

— Văd că vă prieste. Să vă păziți, bine? spuse omul rezemându-se de mașină și zâmbindu-le.

Era încă înăbușitor de cald, iar magazinele nu se închiseseră. Vânzători plictisiți stăteau pe lângă pulturi, aruncând priviri furișe la ceas. Mașini la distanță mare una de alta treceau pe bulevard. Singurii oameni de pe partea lor de stradă erau o bătrână aplecată aproape paralel cu trotuarul și un bărbat ce tocmai fusese aruncat afară dintr-un local. Dădea cu pumnii într-un aparat de taxat din parcare. Bătrâna avea o plasă cu ochiuri în care ducea o singură lăptucă.

— Ce aș vrea să scap de orașul ăsta al nimănui. Ar trebui să-i scriu lu' unchiu-miu Tim și să-l întreb dacă pot să mă duc la New York să stau la el.

— Crezi că vrea?

— Evident, cred. De ce n-ar vrea?

Jimbo ridică din umeri, apoi după o secundă spuse:

— Poate aș putea veni cu tine.

— Poate, aprobă Mark. Sau aș putea să mă duc și să-ți trimit o felicitare.

— Boschetar idiot ce ești.

— Tu ești boschetar idiot, replică Mark și o vreme cei doi se bâzâiră de parcă ar fi fost copii.

— În New York trăiesc o groază de femei trăsnet. Îs peste tot, frate. Stau la coadă la fiecare Starbucks din oraș.

— Și ce faci tu cu ele, mă.

— Știu eu ce fac, spuse Jimbo.

— Poate știi ce să faci cu mâna dreaptă.

— Nu am primit nicio plângere de la Ginny Capezio, replică Jimbo.

— Ginny Capezio? Mai scutește-mă. Aia-i așa de disperată că s-ar lua și de ăla, spuse Mark arătând spre bețivul care terminase lupta cu aparatul de taxat din parcare și părea să caute un loc moale unde să se întindă.

Virginia „Ginny“ Capezio administrase reprize rapide de sex oral unui număr de băieți de la Quincy în clasa a noua, printre ei fusese și Jimbo, Mark însă nu. După părerea lui Ginny sexul oral nu era sex adevărat.

— Ești gelos, asta-i.

Mark recunoscu pentru sine că era gelos, dar pe Jackie Monaghan, nu pe fiul lui. Și pe toți oamenii care făcuseră vreodată sex cu o femeie frumoasă sau măcar pe jumătate frumoasă. Ginny Capezio avea picioare grase și începutul foarte clar al unei mustăți, pe care tatăl ei îi interzicea să și-l dea jos. Nu credea că invențiile lui despre o fată splendidă și genială pe nume Molly Witt, care după ce fusese universal dorită la Quincy plecase după un an, îl convinseseră pe Jimbo. Nici măcar nu știa de ce mințise. Se întâmplase într-un moment de slăbiciune, și după aceea trebuise să-și susțină povestea. Din fericire ajunseseră la un colț poziționat în diagonală față de intrarea în parc și verificarea traficului pentru a se asigura că pot să traverseze strada în fugă, fără să aștepte schimbarea semaforului, îi dădu o scuză să ignore remarca lui Jimbo.

Alergară până în partea cealaltă și același gând pluti în mintea amândurora, ar fi trebuit să-și aducă

skateboardurile. Aleile și băncile, deși la fel de puțin potrivite pentru plăcile lor cum fuseseră și rampele de pe șantier, convergeau în spațiosul bol curbat al fântânii, care era destul de mare pentru niște distracție serioasă.

Neștiind nimic despre umbrele care se adunau în jurul lor, băieții se îndreptară spre fântână pe poteca lată și lungă, imaginându-și plăcile lor bocănind și huruind pe bordurile crestate. Dar plăcerea imaginată era toată desfătarea care putea fi simțită în parcul Sherman în seara aceea: un grup mic de băieți, cocoțați pe marginea fântânii, erau ignorați de doi polițiști părând să vorbească la telefon cu prietenele lor, dar care discutau probabil treburi de serviciu.

Scena aceasta era de-a dreptul deprimantă, era de neconceput să i te alături. Într-un singur gest comun, băieții făcură stânga împrejur și se duseră spre cea mai apropiată bancă. Unul dintre polițiști îi cântări din priviri.

— Și ce facem acum? spuse Jimbo sărind în picioare.

— Eu cre' că mă duc acas', nu mă simt prea bine, răspunse Mark.

Se întoarseră pe unde veniră, pe lângă magazinele aproape goale și rândul de case cu alei ce nu duceau niciunde. Bărbatul atletic care-și spăla Camry-ul le făcu cu mâna, iar ei întoarseră gestul. Au luat colțul spre alee și au înaintat cei cincisprezece metri până la curtea din spate a familiei Monaghan.

— Vrei să vii înăuntru?

— Nu acum. Mâine ne dăm cu plăcile, bine?

— Bine, răspunse Jimbo prefăcându-se că-l lovește pe Mark în stomac, apoi rânji și traversă curtea în fugă spre ușa de la bucătărie.

Mark așteptă până prietenul lui intră în casă înainte de a-și continua drumul pe alee. La capătul ei sudic, făcu dreapta pe Townsend și din nou dreapta spre Michigan Street, unde

păși încet pe partea vestică a străzii, verificând verandele să nu fie oameni care să vadă ce are de gând.

Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Mark ce intenționa, ar fi răspuns, *să testez aerul.*

●

Bucuros că nimeni nu-l privea, se mișcă de două ori mai repede spre proprietatea de la numărul 3323, aruncă o privire rapidă spre partea cealaltă a străzii, se întoarse și alergă spre gazonul înclinat. După ce trecu de latura casei și se îndrepta spre curtea din spate, se opri deodată, speriat de ceea ce văzuse.

Pentru prima dată, își dădu seama că locuitori din Michigan Street tundeau iarba din față. În spatele casei, gazonul dispăruse într-o amestecătură de buruieni înalte și iarbă de câmp. Flori de morcov sălbatic și crini erau petele de culoare strălucind în mulțimea de plante crescute până la înălțimea pieptului. Cercuri de frunze moarte și melci cenușii înconjurau trunchiurile stejarilor uriași. Mark avu impresia că păși într-o altă țară. Insectele bâzâiau. Imediat ce intră în încâlcitura de plante, un animal mic țâșni de lângă piciorul lui și se repezi să se ascundă mai adânc în iarba înaltă. Speriat de înfățișarea casei, nici nu observă mișcarea. Clădirea fusese modificată de nu o mai puteai recunoaște. Înțelese că se uita la ceea ce trebuia zidul să ascundă.

De-a lungul bucătăriei, pe partea mai înaltă a casei, cineva adăugase o structură șocant de excentrică. Lui Mark, anexa de abia reuși să-i sugereze existența a ceva ce putea fi considerat o cameră, dar presupuse că asta era: o încăpere ca un spațiu într-un pod foarte ascuțit. Marginea acoperișului ajungea la un metru de pământ și întâlnea un mic zid exterior. Părea o parte dintr-un cort foarte mare făcut din țigle. Nu-și putea imagina de ce construise cineva un asemenea lucru – o cameră lungă, fără ferestre, strânsă de

un acoperiș foarte ascuțit.

În cele câteva momente de când venise, aerul se întunecase simțitor. Zorește, zorește, se apropie noaptea. Mark își făcu loc prin iarba mare și crinii clătinară din capete. O altă vietate micuță o zbughi panicată de lângă piciorul lui. O duhoare uscată, de junglă, se ridica dintr-un desiș de volbură.

De aproape, încăperea adăugată părea prost construită și având nevoie de reparații. Nimic nu se alinia cum trebuie sau nu era drept. Fâșii lungi de vopsea se decojeau de pe scândurile puse de-a lungul ușii de la bucătărie. Mark urcă trei trepte stricate și se uită prin geamul îngust. Un strat de praf cenușiu îl împiedică să vadă ceva în afară de formele vagi ale pultului și a intrării cu arcadă spre încăperea de luat masa, identice cu cele din casa lui. Bolta sculptată în perete părea un truc de perspectivă. Învârti clanța.

Aerul din jurul lui mai avansase un grad spre noapte, deși cerul era încă destul de luminat. Mark dezbrăcă tricoul pe care-l avea deasupra și-l învârti în jurul pumnului. Se văzuse făcând asta de când se despărțise de Jimbo, acum însă părea să se miște mecanic, fără voință. Grăbește-te, grăbește-te, băiețel, fă ce poți mai rău, noaptea, noaptea neagră coboară. Cu mâna învelită, dădu un pumn în geamul îngust. Cioburi de sticlă prăfuită căzură înăuntru, sunară cristalin și explodară în frânturi minuscule. Ceva ciudat și la fel de real ca un miros ieși pe geamul spart și se prinse în jurul lui așa de ușor că nici nu-și dădu seama. Părți crestate ale geamului erau încă prinse de cadrul de lemn și le zdrobi cu lovituri scurte și eficiente. Își desfăcu bluza de pe mână, dădu la o parte rămășițele geamului, se îmbrăcă și băgă mâna. Degetele găsiră clanța, care părea în același timp dură și alunecoasă, aproape uleioasă. O întoarse, descuind și scoase brațul. Apoi deschise ușa cât să poată intra un băiat zvelt și,

urmând planul pe care-l făcuse cu ore înainte, intră în bucătăria întunecată.

O secundă sau două reuși să simtă o senzație de gol și neglijare sugerând abandonul absolut. Pe peretele din stânga văzu o ușă închisă, care trebuia să ducă probabil spre încăperea cort. Apoi, orice pusese stăpânire pe el după spargerea geamului se strânse ca o menghină. Vederea îi scăzu și își dădu seama că nu poate inspira. Deznădejdea și nefericirea se îngroșară în jurul lui ca un nor puțind. Stomacul și viscerele începură să se agite. Ce-i invadase ființa oare? Înnebunit de greață, Mark țipă. De-abia își auzi vocea. Când lovi mâna de ușă, se învârti spre ea. Îl plesni violent peste cot și piept, de parcă prinsese viață. Strat peste strat de văl puturos părea să se învârtă în jurul lui. Mâna dreaptă găsi din fericire clanța. Se aruncă prin cadrul ușii și trânti ușa în urmă. Rețele invizibile și filamente păreau să plutească, urmărindu-l. După ce-și șterse ochii, imaginea mâinilor – tremurând, atât de albe! – îl informă că putea vedea din nou.

Capitolul 11

— A, m-ai auzit vorbind cu Jackie Monaghan despre treaba cu „eroismul”? întrebă Philip. Crede-mă, nu are niciun rost să deschidem subiectul.

— Fă-mi pe plac. Tom Pasmore mi-a pomenit ceva zilele trecute, dar nu știa toată povestea.

Frații erau pe Burleigh, în mașina mare a lui Tim, în care Philip acceptase să urce de dragul confortului, dar și pentru că de pe scaunul din dreapta putea inspecta mai bine trotuarele. Anunțul despre moartea lui Dewey Dell, difuzat cu trei ore în urmă, îi dăduse voie să schimbe agonia speranței cu liniștea disperării, dar convingerea că fiul lui era mort nu-l scutea de obligația de a se purta de parcă Mark ar mai putea fi găsit. După ce fratele său condusese de două ori în jurul parcului Sherman, crescând de fiecare dată raza, îl opri să mai dea încă o tură și-i spuse să se îndrepte spre lac.

Simulă că se uită după un grup de adolescenți ce pierdeau vremea în fața unei farmacii. În cele din urmă privi spre Tim.

— Eroism! Ce glumă. Serios. Familia lui Nancy era de toate, dar eroică în niciun caz, spuse, apoi își mută privirea părând să se uite la parbriz, nu prin el. Fiecare ar trebui să facă cercetări în legătură cu persoana cu care vrea să se căsătorească, asta-i tot ce pot spune.

— Trebuie să recunoști că e o întorsătură ciudată în povestea lui Joseph Kalendar.

— Totul despre Joseph Kalendar e întors pe dos. Nu-mi vine să cred că nu știi. Probabil că s-au întâmplat toate când te zbânțuiai tu prin Orientul Îndepărtat. Individul era un tâmplar bun, dar tot restul era doar țicneală. Kalendar a violat și omorât o grămadă de femei, apoi și-a omorât fiul. Probabil că și-a omorât și nevasta, ca să aibă o casă goală,

numai bună de joacă.

— Despre ce an vorbim mai exact?

— Kalendar a fost arestat prin 1979, 1980, nu mai țin minte precis. Fă dreapta pe Humboldt și mergi spre Locust. Trecem pe lângă părculețul ăla.

— Vrei să conduc spre East Side?

— Nu se știe niciodată, replică Philip, vrând să spună că era imposibil de prezis unde s-ar duce un adolescent care fuge de acasă.

— Tu și Nancy v-ați întâlnit vreodată cu familia Kalendar? Doar erau veri primari, până la urmă.

Philip scutură din cap.

— Nici nu prea eram sigur de existența tipului până când mi-a spus Nancy într-o zi că nevastă-sa a venit să o vadă. Asta se întâmpla când trăiam în Carrollton Gardens. Mult spre vest. Ce greșeală. M-a dezgustat locul. O grămadă de snobi care nu vorbeau decât despre golf și bani.

— Nevasta lui Kalendar i-a făcut o vizită lui Nancy? Când s-a întâmplat?

— Prin '72, sau pe-atunci. Era iarnă – o iarnă groaznică. Eram căsătoriți doar de vreo doi ani. Când am venit de la lucru, Nancy era foarte supărată. A refuzat să-mi spună de ce. Apoi într-un final s-a dat pe brazdă și mi-a spus că nevasta vărului ei i-a făcut o vizită. Nu-mi aduc aminte numele femeii, Flora, Dora, cine știe. Probabil voia bani. Bineînțeles, Nancy știa că nu trebuie să-i dea. Ne gândeam să ne facem și noi o familie, și m-aș fi enervat foarte tare dacă ar fi dat amețitei ăleia de verișoare din banii pe care i-am câștigat eu cu greu.

— Și zici că Nancy era supărată?

— Foarte. Foarte tulburată de toată treaba.

— Ți s-a părut că se simte vinovată?

— Asta e un fel de a vedea lucrurile. Vinovată, tulburată.

Ferește-te de oamenii ăștia i-am spus. Să nu-i mai lași vreodată să se apropie de noi.

— Și pe Kalendar l-ai văzut vreodată?

Philip se scutură ca trecut de fiori.

— Dar Nancy trebuie să-l fi cunoscut, cel puțin în copilărie.

— Sigur, l-a cunoscut. Cred că a fost aproape normal în copilărie, dar a început să devină ciudat destul de devreme. Problema a fost că nimeni nu a știut cât de ciudat. Nancy mi-a spus o dată o chestie despre el – după ce a fost arestat. Spunea că era înspăimântător și numai să stai în preajma lui.

— Cum adică?

— Spunea că omul absorbea parcă tot aerul din cameră. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu nevastă-sa. Pun pariu că a omorât-o și pe ea și s-a descotorosit de cadavru. Ce-i sigur e că a dispărut.

— La cât timp după ce s-a întâlnit cu Nancy?

Philip se uită la el cu o presupunere surprinsă în privire.

— La vreo patru, cinci săptămâni. Nancy a dat un telefon pe la amiază, sperând ca el să fie la micul lui atelier, închiriat pe Sherman Boulevard. Dar a răspuns Kalendar și i-a spus că habar nu are unde e. Myra, așa o chema! Muiere proastă, cum să nu-ți fie milă de ea, să se încurce cu un tip ca el.

— Și totuși mai e chestia cu eroismul.

— A fost primul lui moment de faimă, râse Philip. Ne apropiem de Shady Mount Hospital. Fă stânga. Hai să conducem spre nord o vreme.

Tim se gândi că fratele lui vrea să ajungă de fapt pe Eastern Shore Drive, unde spectacolul caselor impunătoare, locuite de oameni ai căror copii erau moștenitori care frecventau școli ca Brown și Wesleyan, l-ar putea distrage de la realitate. Căuta lucruri care să-i abată gândul, nu pe

Mark. Se dăduse bătut, acum aștepta doar ca poliția să-i găsească trupul.

— S-a întâmplat când de abia o cunoscusem pe Nancy. În vara în care am împlinit nouăsprezece ani, în 1968. Normal că nu știi nimic, erai plecat să măcelărești comuniști, nu-i așa?

— Cei mai mulți dintre băieții din plutonul meu le spuneau slinoși, replică Tim zâmbind.

— Mijiți, oblici.

— Știi că poți spune oamenilor că ai fost și tu acolo.

— Uneori le spun.

— Sunt convins. Deci, Kalendar a salvat viața a doi copii?

— Povestea a fost în toate ziarele. În casa vecină o priză s-a scurtcircuitat și imediat a izbucnit focul. Era cam șase dimineața. Durează cam zece minute ca toată casa să se umple de fum. Întâmplarea a făcut ca Joe Kalendar să fie prin curtea din spate și probabil a simțit mirosul de fum.

— Era în curtea din spate la ora șase dimineața?

— Poate făcea un pipi la aer curat. Cine știe?

— Cine locuia în casa vecină?

— O familie de negri – două fetițe. Individul era șofer de autobuz sau cam așa ceva. Mai târziu a spus că băiatul nostru l-a ignorat din ziua când se mutaseră, dar ce a făcut dovedește că albii și negri pot să se înțeleagă, cel puțin în Millhaven. Porcăria asta era exact ce voiau oamenii să audă. Mai ales atunci, la un an după revolte – cele din Detroit, Chicago, Milwaukee. Au băgat botul și au făcut din Kalendar un simbol, spuse și zâmbi. Evident, lui puțin îi păsa de negri.

— Și ce a făcut, a salvat copiii?

— Pe amândoi. Părinții nici nu se dăduseră jos din pat când a ajuns la ușă. Dacă nu era el, ar fi murit toți asfixiați. Șoferul a spus că a spart ușa și a luat-o drept înainte. Striga „Unde sunteți? Unde sunteți?" Copiii au dat de el sau el de ei.

I-a luat și i-a scos afară.

— Și părinții erau tot în pat?

— Stăteau în ușa dormitorului, neștiind ce să facă. Șocați și somnoroși, dar oricum nu cred că negrul era nu știu cât de deștept oricum. Kalendar a intrat iar, s-a lovit de bărbat și nevastă-sa și i-a scos și pe ei afară.

— Deci i-a salvat pe toți.

— Poți să privești și așa. Dar Kalendar nu voia să se oprească.

— Credea că mai sunt oameni înăuntru?

— Șoferul i-a spus unui reporter cum a încercat Kalendar să mai intre încă o dată când poliția și pompierii l-au împiedicat. Toate au fost din nou discutate când a fost arestat, așa îmi aduc aminte.

Tim luă colțul spre o stradă drăguță numită An Die Blumen și se îndreptă spre lac. Prefăcându-se nu prea convingător că se uită după Mark, Philip își lăsă privirea să se oprească asupra unui grup de adolescenți mergând spre est, toți cu rachete de tenis și genți moi de la Adidas și Puma. Aveau privirea aceea de încredere absolută în ei înșiși, rezultat al părinților bogați, școlilor particulare și al sentimentului că li se cuvin unele lucruri.

— Aș vrea să-mi pot permite să locuiesc aici. În locul blegului ăluia de Jimbo Monaghan, Mark ar putea să aibă prieteni ca puștii ăștia. Uită-te la ei, nimic nu-i poate atinge. Trec prin viață râzând și cărând rachete de tenis. Știi de ce? Pentru că e departe de Pigtown.

Tim cunoștea că Tom Pasmore crescuse în cartier, după colț, și viața nu fusese nici sigură, nici stabilă. Coti pe Eastern Shore Drive, iar Philip întoarse capul să privească locuințele grandioase. Într-una dintre ele un bărbat îl omorâse pe amantul soției, în alta un milionar căruia îi plăceau costumele negre și trabucurile cubaneze își violase

fiica de doi ani, iar în alta doi ofițeri de poliție, cu rol de călăi în timpul liber, omorâseră un om foarte inteligent și bun.

— Jimbo nu era bun pentru Mark, continuă Philip.

— Sper că glumești.

— Crede-mă, mă pricep la copii, și ei doi nu erau deloc în rândul lumii. Ca să fiu sincer, erau o pereche de ratați. Și din punctul meu de vedere se apropiau cam tare de prăpastie. Îți poți da seama după muzica pe care o ascultau. Nu era pentru oameni normali. Toate chestiile alea fanteziste îmi dădeau fiori.

Capitolul 12

În noaptea în care Mark intră pentru prima dată în casa părăsită, fata pierdută, cea pe care refuzase să o ajute, o vizită din nou pe Nancy Underhill. Fiul ei plecase pentru restul serii, iar Philip dispăruse în „bârlogul" lui, unde avea să rămână până la ora zece, moment în care avea să iasă, să anunțe că merge la culcare și să se uite la ea de parcă orice abatere de la program indica procese mentale ce trebuiau puse sub semnul întrebării. La zece și jumătate fix se ridica în șezut în pat și asculta cu atenție să vadă dacă nu aude cum Mark deschide ușa de la intrare sau cum trece prin curtea din spate și intră în bucătărie. Dacă sunetele nu îi aduceau informația dorită, o informa să „pună la punct" o pedeapsă potrivită pentru „fiul nostru", apoi se întindea, se întorcea pe partea cealaltă, și cu datoriile de director general executiv al familiei Underhill din Superior Street împlinite, se întorcea la somn.

Ea stătuse pe canapea cu picioarele adunate sub ea și o cană de cafea rece în față pe masă, holbându-se la, dar nevăzând, o reluare a serialului *Dragul de Raymond*. Filmul era un camuflaj. Philip îl detesta și era foarte improbabil să o întrebe ce-i cu ea dacă o găsea urmărindu-l.

În locul unei scene unde actorul pe nume Ray Romano se prefăcea că se ceartă cu tatăl lui, Nancy privea cu totul altceva, ceva ce se derula pe ecranul ochiului ei intern. O întâmplare care avea loc nu într-o sufragerie imaginară din Long Island, ci în bucătăria unei case ieftine de suburbie, construită de un antreprenor dubios pe nume James Carrollton, în al doilea an din cei trei în care se bucurase de roadele evaziunii sale fiscale. În locul lui Ray Barone, jurnalist sportiv și tată a trei copii, era Nancy Underhill, o

casnică din suburbie, fără copii după doi ani de căsnicie, iar în fața ei era Myra Kalendar, soția teribilului ei văr, Joseph, care în adolescență adunase câinii și pisicile din cartier și îi dusese în secret, departe, îi udase cu gaz și le dăduse foc. Activitatea aceasta o numise „a face torțe".

Myra fusese așezată în partea cealaltă a mesei în bucătăria slinoasă de suburbie și ceruse ajutor. Nu avea prieteni. Nu putea vorbi cu nimeni în afară de Nancy. Joseph ar omorî-o dacă s-ar duce la poliție. Implora, nu pentru ea, ci pentru fiica ei, care de la naștere devenise proprietatea lui Joseph Kalendar și jucăria lui. În anul acela Lily Kalendar împlinea șase ani și existența ei fusese ținută secretă atât față de stat, cât și față de instituțiile de învățământ. Până în acel moment, nici Nancy nu știuse nimic. Joseph își scotea fata din casă doar noaptea, să nu o vadă vecinii. Singura dată când reușise să iasă în timpul zilei – să fugă! – se ascunsese pe alee, iar tatăl ei înnebunise de furie și îngrijorare. Când simțise miros de fum și văzuse că vine de la casa vecinului negru care avea două fete pe care le văzuse de multe ori jucându-se în curte, se gândi că poate fugise acolo. La întoarcere, tușind, roșu la față și puțind a fum, Lily se târâse afară din ascunzătoare, plângând și implorând milă.

În loc de asta, povestise Myra, primise o bătaie soră cu moartea. Tatăl ei o iubea, era dragostea vieții lui, iar neascultarea ei urma să o coste scump. După aceea Joseph construise o cameră specială unde să o țină pe preaiubita lui fiică și un zid, special pentru a o ascunde. Dar erau doar două dintre multele modificări făcute casei.

Cel mai rău era… nu vru să spună.

Scena se derula iar și iar în mintea lui Nancy în vreme ce se uita în gol spre televizor. O vedea pe Myra hohotind, pe ea însăși tremurând și lăsând capul în jos, gândindu-se: „Philip are dreptate, e complet dezechilibrată. Nimic din ce spune nu

e real, inventează." Știa ce făcuse, se speriase. Își spusese: „Myra a pierdut sarcina, știm cu toții. Doamne ajută că nu există nicio fiică. Amândoi sunt nebuni." Teama de oribilul ei văr o făcuse să-și trădeze nepoata. Opt ani mai târziu, titlurile din ziare arătaseră lumii de ce era capabil vărul ei, dar Nancy nu se putea minți: știuse dintotdeauna.

Mark o surprinsese venind acasă devreme. După ce îi aruncase una dintre privirile acelea ce deveniseră deja familiare, fiul ei mormăise ceva despre oboseală și dispăruse în camera lui. La ora zece, de parcă fusese invocat de unul dintre clopoțeii de la Quincy, Philip apăru în sufragerie și anunță că venise vremea de culcare. Rămasă singură, Nancy stătuse acolo până următorul program se termină. Stinse televizorul și în liniștea bruscă înțelese că lucrul de care se temuse mai mult se întâmplase. Lumea încetase să mai înainteze pe vechile și sigurele șine. Vălul se rupsese, miracole sterpe și teribile urmau să aibă loc. Așa o văzuse, ca pe o ruptura în vălului vieții cotidiene, prin care vor curge monstruozități. Și toate intraseră atrase de vechea ei crimă.

Știa că fiul ei nu o ascultase. Într-un fel sau altul îi trezise pe cei din familia Kalendar. Acum toți trebuiau să suporte consecințele, care vor fi insuportabile, dar imposibil de prezis. Un vierme uriaș fusese eliberat și devora realitatea cu îmbucături mari, iar simțurile lui o găsiseră pe Nancy, trupul mare și umed târându-se tot mai aproape, atât de aproape încât ea simțea pământul cedând sub el.

Simțurile îi fuseseră amorțite de teroare. Cu câteva momente înainte de a putea ridica ochii să se uite la arcada dinspre mica încăpere de luat masa, știu că musafirul ei se întorsese. Copila aceea stătea acolo, o fată de șase ani într-o salopetă jegoasă, cu picioarele goale și murdare pe marginea covorului uzat, cu spatele mic, subțire și crispat îndreptat spre ea. Părul îi era încâlcit și murdar de ceva unsuros, poate

de sânge. Furia fierbând emana din ea și plutea în aerul nemișcat dintre ele. În mânie era o mare doză de dispreț. Lily venise prin ruptură să-și judece mătușa trădătoare, ticăloasa fricoasă și disperată. Vai de furia, vai de mânia unui copil torturat, ah, ce putere are patima aceasta. Venise și pentru Mark, înțelesese mama lui. Era jumătate al ei deja și fusese din momentul în care locuința de coșmar a lui Joseph Kalendar se ridicase din ceață și-l dăduse jos de pe skateboardul lui stupid.

Capitolul 13

Jimbo era uimit de cât de proști pot fi oamenii deștepți. Dacă el a înțeles motivul cuvintelor și acțiunilor lui Mark din ultimele cinci zile, nu putea fi atât de greu să le înțeleagă și alții. Mai ales când motivul era așa de evident. Mark ajunsese acasă în după-amiaza aceea, intră fără grabă în mica baie de la parter să se ușureze și într-o cadă plină cu apă călâie și roșie de sânge descoperise cadavrul gol al mamei sale cu o pungă de plastic trasă pe cap. Pelicula de condens din interior îl împiedică să vadă chipul. Îi putu distinge doar nasul și gaura neagră a gurii deschise. O secundă mai târziu observă și cuțitul de zarzavaturi, de pe care picura sânge pe gresie, lângă cadă. „Primul gând a fost că e vreo greșeală oribilă, îi spusese lui Jimbo. Apoi mi-a trecut prin minte că dacă mă întorc în bucătărie și intru din nou, nu va mai fi acolo.“

În tot acest timp avu impresia că nici inima nu-i mai bate. Avu impresia că stătuse în ușa de la baie o eternitate, privindu-și mama și încercând să înțeleagă ce vedea. Sângele îi pulsa în urechi. Înaintase un pas și putuse să-i vadă vârful genunchilor, plutind ca niște mici insule albe în apa plină de sânge.

În momentul următor se trezise stând singur în mijlocul bucătăriei, de parcă fusese împins de un vânt puternic. Prin ușa deschisă de la baie vedea mâna mamei atârnând pe marginea căzii. „M-am dus spre telefonul de perete. Aveam impresia că înot sub apă. Nici nu știam pe cine o să apelez, dar cred că am tastat numărul tatei de la Quincy. Mi-a spus să sun la urgențe și să-l aștept afară”, îi povesti lui Jimbo.

Mark făcu exact așa. Sună, transmise informațiile esențiale și ieși să aștepte. După vreo cinci minute, salvarea

și tatăl lui ajunseră aproape simultan. În vreme ce stătea pe verandă, se simțea amorțit, o luciditate intrată în pauză, pe care își imagina că o simt fantomele și morții privindu-i pe vii mișcându-se cu repeziciune.

După părerea lui Jimbo, aceea a fost ultima dată când Mark știuse ce se întâmplă cu sentimentele lui. A doua zi apăruse la ușa din spatele casei lui Jimbo, concentrat pe un plan de neschimbat. Parcă l-ar fi gândit timp de săptămâni întregi. Voia să intre în casa din Michigan Street, iar prietenul lui trebuia să îl însoțească. De fapt, era indispensabil. Nu putea face nimic fără el.

Mărturisise că încercase de unul singur și se confruntase cu probleme neașteptate. Corpul i-o luase razna. Simțise că nu poate să respire și de abia vedea. Toate pânzele alea de păianjen, îhh! Dar nimic nu s-ar întâmpla dacă Jimbo ar merge și el, spunea Mark, era sigur că ar putea trece de ușă nestingheriți. Și odată înăuntru ar putea să cerceteze partea cea mai stranie a casei, camera cort. Nu era Jimbo oare curios ce-i cu o asemenea încăpere? Nu ar vrea oare să arunce o privire?

— Nu, dacă tipu-i acolo, răspunse Jimbo.

— Gândește-te bine. Ești sută la sută sigur că l-ai văzut? Sau poate ți-am dat eu ideea și ți s-a părut că vezi?

— Nu știu.

— Nu prea contează. Dacă suntem împreună, n-o să ni se întâmple nimic.

— Nu te-nțeleg.

— Avem grijă unul de celălalt. Oricum, în casa aia nu cred că e nimic altceva în afară de aer.

— Aer! Acum chiar nu te-nțeleg.

— Aerul te face să vezi chestii. Te-a făcut pe tine să leșini și pe mine să îmi vină rău – aveam impresia că toată pânza aia de păianjen se încolăcise pe mine. Dar nu era de fapt pânză

de păianjen, era doar *aerul.*

— Bine, să spunem că are sens. Dar de ce vrei să intri acolo?

— Trebuie să intru acolo. Casa aia a omorât-o pe maică-mea.

Jimbo spuse în sinea lui „bineee", speriat de înțelegerea care-i venise parcă printr-un mesager angelic: Mark se simțea vinovat și nu știa. Jimbo nu intuia în detaliu psihicul prietenului lui, dar era absolut sigur că Mark nu ar bate câmpii în halul ăsta, dacă în ziua de după ce își încălcase promisiunea față de mama sa nu ar fi intrat în baie găsind-o moartă. Despre asta nu se putea vorbi. Era ceva ce nu trebuia prin definiție pomenit. În schimb, nu se putea opri să vorbească despre planul ăsta nebunesc. Jimbo decise să nu cedeze, să-i țină piept cât de mult era nevoie.

În zilele care au urmat, Mark îi testă hotărârea cu fiecare ocazie și atât de des încât la un moment dat se gândi că venea vorba o dată pe oră despre intrarea în casa din Michigan Street. După primele câteva zeci, abordă situația din alt unghi. De fiecare dată când se pomenește subiectul, va pretinde că obsesia lui Mark era o glumă. Prietenul lui s-ar fi enervat foarte tare de o asemenea tactică, dar acum nici măcar nu băgase de seamă.

Într-o zi din săptămâna ororii, Jimbo auzi de la tatăl lui, care auzise de la un polițist ce-și petrecea orele de după serviciu la un bar frecventat de cei ca el, numit Casa Ko-Rec-Țiunii, că o echipă din Los Angeles va fi pe Jefferson Street în după-amiaza aceea, filmând o scenă dintr-un film cu gangsteri. Îl chemă pe Mark, și deciseră împreună să ia un autobuz până în centru, o zonă a orașului pe care nu o cunoșteau atât de bine pe cât aveau impresia. Știau că autobuzul 14 avea să-i ducă până după biblioteca orașului și muzeu și presupuseră că de acolo vor găsi destul de ușor

Jefferson Street în sau lângă partea de centru de la vest de râul Millhaven, unde teatrele și sălile de cinema, librăriile, magazinele de specialitate și alimentarele se aliniau pe Grand Avenue până la Universitatea Lafayette, la vest de bibliotecă și muzeu.

Se dăduseră jos din autobuz prea devreme și pierdură douăzeci de minute hoinărind spre nord și est înainte de a cere niște indicații de la un studențel care păruse, după părerea lui Jimbo, un pic prea interesat de Mark, deși ca de obicei, prietenul lui era orb la cât de multă atenție primea. Apoi mai merseră preț de o stradă pe Orson Street, ajungând la Cathedral Square înainte de a privi spre colț să vadă că trecuseră de Jefferson Street. Pentru a mai reduce din distanță o luară pe una dintre cărările care formau un unghi prin piață. Cu un junghi, Jimbo își dădu seama că la începutul verii nu ar fi venit în niciun caz până aici fără skateboarduri, dar de data asta nici măcar nu se gândiseră să le aducă.

— Trebuie să intrăm. Știi și tu foarte bine. Simt că te înmoi. Puțin câte puțin logica mea îți roade rezistența.

Ajunseră la capătul pieței și o luară spre stânga pe Jefferson. Câteva clădiri mai în față o mulțime de oameni se mișcau de ici colo de-a lungul hotelului Pforzheimer.

Mark sări în față și se întoarse, dansând pe vârfuri.

— Nu ai încredere în logica mea uimitoare? întrebă țintind cu pumnul umărul lui Jimbo și lovindu-l apoi ușor de două ori.

— Hai să ne mai gândim o dată, bine? Avem o casă goală, doar că s-ar putea să nu fie goală.

— E goală, replică Mark.

— Taci! Deci e casa asta? Foarte multă vreme nu o vezi cu adevărat, dar, când în sfârșit reușești, vrei să-ți petreci cea mai mare partea a timpului uitându-te la ea. Apoi maică-ta

te pune să promiți că nu te apropii de locul ăla. Tu te sperii, dar hotărăști să intri oricum și să arunci o privire. Iar a doua zi afli că s-a omorât. Și *apoi* îți pierzi mințile, spui că locul e de vină și trebuie să intri să cotrobăi peste tot.

— Mie mi se pare foarte logic.

— Știi cum mi se pare mie?

— Că e o idee foarte bună?

— Că e vinovăție.

Mark se holbă la el un moment, fără grai.

— E vină, vinovăție *pură.* Nu suporți. Te învinovățești.

Mark privi în altă parte, la felinare, la mașinile parcate, pancartele din fața clădirilor de pe Jefferson Street. Părea de-a dreptul amețit.

— Jur că nimeni nu mă înțelege. Nici taică-miu, nici tu. Unchiul ar putea să mă înțeleagă – el are imaginație. Vine azi încoace. Poate e deja în oraș.

Mark arătă spre Pforzheimer, neștiind că mă uitam în jos spre el de la o fereastră de la etajul patru.

— Aici stă, la Pforzheimer. Costă mult să îți iei o cameră aici. Pentru un scriitor, face mulți bani.

(Foarte drăguț, dar nu chiar așa aproape de adevăr.)

— Poate ar trebui să mergem să-i facem o vizită chiar acum. Vrei?

Jimbo refuză. Un adult străin, din New York, putea să complice foarte mult lucrurile. Băieții și-au continuat drumul până la vreo cinci metri de echipa de filmare. Un bărbat mătăhălos cu o barbă a la ZZ Top și un ecuson agățat de gât le făcu semn să se oprească.

— Îi tipul din *Family Ties!* exclamă Jimbo.

— Michael J. Fox? Ești nebun? Michael J. Fox nu-i așa de bătrân.

— Nu el, tipul care-l juca pe tată-su.

— Ar trebui să fie foarte bătrân. Dar arată destul de bine

pentru vârsta lui.

— Nu contează cât de bine arată, mașina aia o să-l șifoneze serios, spuse Mark și râseră împreună.

●

Problema era că tatăl lui Mark stricase totul. Văzuseră mașina lui Timothy Underhill oprind în fața casei și Jimbo își dădu seama cât de încântat era prietenul lui doar să-și vadă unchiul îndreptându-se spre verandă. Se gândi că părea un tip ok, destul de solid, care se simțea foarte confortabil în blugi și pulover albastru. Avea o expresie de am-mai-fost-pe-aici care-l făcea să pară destul de prietenos.

După ce închiseră wooferul și ieșiseră din cameră, tatăl lui Mark făcuse o remarcă prostească chiar înainte ca ei să ajungă la scări – ceva despre „fiul moștenitor" și „cavalerul loial", făcându-i pe amândoi să pară niște măscărici. Când se făcură prezentările, se referi la el ca la fratele de cruce al lui Mark și insistă să se poarte cu ei de parcă ar fi fost copii de clasa a doua, ceea ce făcuse imposibilă rămânerea acasă. Apoi se enervă deodată și vru să știe când se întorc, iar el văzu că prietenul lui devenea din ce în ce mai iritat. Arăta ca un tip ce tocmai lăsase jos o servietă cu bombă și voia să iasă naibii de acolo înainte să sară în aer.

Odată afară, Jimbo îl urmărise pe Mark fără prea multă tragere de inimă spre trotuarul din fața casei cu numărul 3323, unde nicio non-siluetă neclară nu apăru în fereastra sufrageriei. Trebuia să recunoască: orice se întâmplase înainte, casa era de data asta goală ca o coajă de ou. Îți dădeai seama doar privind-o. Singura mișcare dinăuntru era doar cea a prafului adunându-se.

— O să facem chestia asta, spuse Mark. Chiar dacă nu mă crezi.

— Vrei să vin și eu la casa funerară în seara asta?

— Dacă nu vii, nu merg nici eu, și trebuie să merg, așa

că…

— Deci sunt cavalerul loial, răspunse Jimbo.

●

Singură și masivă pe micul deal, casa funerară a fraților Trott i se păru lui Jimbo arătând ca un castel cu donjoane și armuri. Interiorul era în același timp măreț și uzat. Au fost direcționați spre o încăpere mică și jerpelită, care semăna cu o capelă, cu patru rânduri de scaune îndreptate spre un sicriu deschis. I se păru un lucru teribil, crud și lipsit de gust: îl forțau pe Mark să se uite la chipul mamei sale moarte! Una era să respecți morții, dar cum rămânea cu viii? Riscă și aruncă o privire spre sicriu. Persoana așezată acolo nu arăta exact ca mama lui Mark, mai degrabă ca o soră mai tânără a doamnei Underhill, o femeie care plecase și dusese o viață complet diferită. Imediat bărbații se îndreptaseră spre spatele micii încăperi, iar el și Mark se așezaseră pe ultimul rând de scaune.

Mark primi de la tatăl lui un cartonaș cu un apus hawaiian pe o parte. Când o întorsese, Jimbo văzu rugăciunea domnească tipărită sub numele și datele lui Nancy.

— Ești ok? îi șoptise lui Mark, care tot întorcea cartonașul, examinându-l de parcă era un indiciu dintr-un roman polițist.

Mark dădu din cap.

Câteva minute mai târziu se aplecă spre el și-i șopti:

— Crezi că am putea-o șterge de aici?

Jimbo scutură din cap.

Philip îi ordonă să se ridice și să vină să-și ia rămas bun de la mama sa. Mark se conformă și înaintă pe culoar până ajunse în fața sicriului. În timp ce Jimbo privea, Philip mimă un moment dramatic și-și puse brațul pe umerii fiului, probabil pentru prima dată de la a zecea aniversare a lui

Mark. Nu se putea abține, se gândi Jimbo. De fapt, Philip nu știa că tocmai pozează pentru un fotograf inexistent. Credea că e sincer. Jimbo văzu cum Mark se foiește sub atingerea tatălui său.

Imediat ce Philip plecă, Jimbo se ridică și se duse să-și însoțească prietenul. Când ajunse lângă el, îl cercetă din ochi și văzu după privirea înmuiată că îi era recunoscător pentru prezența lui.

Cu o voce aproape prea mică pentru a fi auzită, Mark îl întrebă:

— Cât crezi că trebuie să stau aici?

— Ai putea pleca și acum.

Mark își aținti ochii asupra femeii din sicriu și chipul îi deveni o mască fără expresie. O singură lacrimă se scurse din colțul ochiului stâng, apoi din cel drept. Speriat, Jimbo îi aruncă o altă privire și văzu că masca începuse să tremure. În ochi avea și mai multe lacrimi. Deodată și Jimbo simți că-i vine să plângă.

Din partea din spate a încăperii tatăl lui Mark șopti pompos:

— Nu se poate să nu-ți fie milă de sărmanul copil.

Și lacrimile lui Jimbo se uscară înainte de a exista. Mark sigur auzise și el.

Ochii băieților se întâlniră. Fața lui Mark era extrem de roșie. Timothy Underhill spuse ceva atât de încet încât nu se auzi, iar apoi, uitând să vorbească încet, Philip răspunse:

— Mark a găsit-o în după-amiaza aia – s-a întors acasă de cine știe unde…

Jimbo îl auzi pe Mark cum trage brusc aer în piept.

— Până am ajuns acasă, o duceau spre ambulanță.

— Oh, Dumnezeule! se auzi unchiul lui Mark.

Fața băiatului era nemișcată și încă puțin roșie când se îndepărtă de sicriu și se întoarse. Câteva minute mai târziu,

toți patru se mișcau prin aerul înăbușitor. Soarele imens era prea aproape de pământ și lumina arse ochii lui Jimbo. Tatăl lui Mark își încheie haina, și-și îndreptă cravata, după care porni de parcă mergea să încheie o afacere profitabilă. Timothy Underhill îi privi pe băieți cu ceva ce aproape că părea înțelegere, apoi își urmă fratele pe cărare în jos. Dungi de căldură se ridicară de pe acoperișul Volvo-ului.

Mark își îndesă mâinile în buzunarele blugilor și se uită la iarba tăiată și ciudat de bogată, care se termina cu o margine ca de cuțit de o parte și de alta a cărării.

— Îl urăsc pe taică-miu, anunță el cu o voce sinistru de normală.

Cu un scurt fior de panică, Jimbo se întrebă cum va trece prietenul lui de înmormântare.

Capitolul 14

Pentru Mark, ziua înmormântării mamei sale se învârti în jurul momentului în care bulgărele maro-cenușiu de pământ purtând amprenta hârletului folosit de gropar căzuse în abisul mormântului ei și lovise capacul sicriului. Înaintea acestei clipe, se întrebase dacă putea să facă față la tot ce aducea ziua sau va cădea pradă unor dezastre interioare sau exterioare. Se imaginase leșinând, așa cum pățise Jimbo pe gazonul casei din Michigan Street, chiar mai mult de atât, se văzuse făcând o criză cu ochii dați peste cap. Aceste umiliri se întâmplau, se gândi, în fața celor veniți la înmormântare la cimitirul Sunnyside. Preotul va fi pe punctul de a deschide marea Biblie. Familiile Monaghan, Shillington și Taft plus câteva femei ciudățele de la compania de gaz și poate vreun profesor, doi vor fi lângă mormânt, cu o atitudine demnă și tristă. Chiar și Jackie Monaghan va fi cu siguranță într-o stare de plâns din cauza mahmurelii și deci având disperată nevoie de o dușcă medicinală. Tatăl lui, care se va uita drept înainte cu mâinile împreunate pe gorganul burții, furios și extrem de nerăbdător, îi va stânjeni pe toți făcându-se de râs cu mișcările lui convulsive, iar saliva îi va curge din gură pe iarba îngrijită a cimitirului. Sau cerul se va întuneca dintr-o dată, o aversă neașteptată va cădea peste capetele lor și un fulger va aluneca de pe firmament frigându-l.

Catastrofele interne erau și mai rele, pentru că însemnau o moarte dureroasă cauzată de mecanismul fizic supraîncălzit și imprevizibil al corpului său. Pentru că erau mai negre, acestea din urmă păreau cele mai posibile. Un atac de cord, un anevrism, o hemoragie cranianã – bunul simț îi spunea că era mult mai probabil să piară de la o hemoragie craniană, decât lovit de un fulger.

Pe chipul tatălui său se putea citi că numără minutele până va putea să plece. Privi expresia înțepenită și deprimată și își dădu seama că era sortit acestui om ani și ani de acum încolo.

Un pic mai la o parte de restul grupului, îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu ochelari de soare cu ramă groasă de un albastru ciudat, parcă supraexpus, și o șapcă WBGO cu imaginea unui saxofonist, unchiul Tim părea să-i cerceteze pe toți ceilalți. Poate tatăl său îi va da voie să stea la unchiul Tim o săptămână sau două.

Îl ascultă pe preot gândindu-se că părea un om bun. Avea un fel plăcut și încet de a vorbi și vocea aceea huruită care îți trezește încredere și care îi avantaja pe politicieni și crainici. Fiecare cuvânt rostit părea de bun simț și atent ales. Mark îl înțelese pe fiecare pe rând. Însă unitățile verbale mai mari, cum sunt propozițiile și frazele, aveau atât de puțin înțeles pentru el că ar fi putut la fel de bine să fie rostite într-o limbă străină – bască, poate, sau atlanteană. Era hiperconștient de respirația care se mișca înăuntru și afară din gâtul lui, de sângele care-i călătorea prin vene, de fierbințeala luminii soarelui pe dosul mâinilor lui.

Preotul se dădu înapoi. O mașinărie asemănătoare unui stivuitor coborî sicriul în mormântul săpat în pământul acoperit cu Astroturf[1]. După ce coșciugul fu așezat pe fundul gropii, doi bărbați dădură la o parte iarba artificială. Tatăl lui Mark făcu cei câțiva pași spre mormanul piramidal de pământ scos din groapă. Luă un bulgăre cât o minge de baseball, se aplecă spre mormânt și întinse mâna. Bucata de pământ îi căzu din mână și lovi coșciugul cu un zgomot reverberant, care îi dădu lui Mark impresia că va surzi și va orbi pe loc. O secundă, lumea dinaintea ochilor lui se

1 Astroturf (în lb. engl. în original): brazde de gazon artificiale, folosite în general pentru stadioane.

transformă în mii de punctulețe albe și roșii de lumină, mișcându-se cu repeziciune, asemenea unor pui de cometă. În cele din urmă se asamblară în silueta lui Philip Underhill, care își scutura mâinile deasupra gropii înainte de a se îndepărta. Capul lui Mark se învârtea și centrul pieptului părea să-i fie plin cu o lumină efervescentă, ușor mai rece decât restul corpului. Unchiul Tim se îndreptă spre mormânt. Și el avea un cocoloș de pământ în mână.

Bulgărele lui atinse sicriul cu un zgomot plat și gol, asemenea unei lovituri de palmă pe o ușă masivă de lemn.

Încă destul de nesigur pe consistența trupului său, se mișcă spre piramida temporară de pământ și scoase o bucată cu striațiile lungi pe latura cea mai mare. Bulgărele ăsta de lut trecuse prin infern. Fusese înjunghiat în măruntaie, mușcat și tăiat în două. Vaporul rece din piept se ridică până la baza gâtului. Picioarele i se mișcară cu o încredere surprinzătoare pe lângă tranșeul adânc. Dădu drumul bucății de glod, care lovi sicriul cu un un sunet ascuțit, aducându-i în minte în mod neplăcut zgomotul unei sonerii. Îl trecu un fior.

Orice ar fi spus Jimbo, Mark înțelese deodată că *văzuse* forța care-l împiedicase să intre pe ușa din spate a casei, *văzuse* forța care-i omorâse mama. Stătuse la capătul lui Michigan Street cu spatele spre el. Își aminti părul ciufulit, spatele larg, haina neagră, atârnând grea ca oțelul, și sentimentul de rău ce izvora din siluetă. Răul se strecurase în mama lui și o otrăvise până sărise singură în groapă.

Ziua se învârtea parcă așezată pe un pivot și frica i se transformă în luciditate. Avea de îndeplinit două lucruri. Trebuia să afle cât de multe putea despre casa din North Michigan Street de la numărul 3323 și despre cei care trăiseră acolo, astfel încât să poată da un nume ființei malefice. Și mai trebuia să-i descopere secretul. Numai așa putea să răzbune moartea mamei. Imagini cu el cotrobăind

prin dulapuri și scoțând scândurile pardoselii i se succedau cu repeziciune în minte. Jimbo spunea că în spatele acestor dorințe era vinovăție, dar se înșela. Ceea ce simțea era turbare. Ca un nou set de ordine, luciditatea aceasta îl acompanie pe drumul de întoarcere în Superior Street și-l trimise înăuntru cu zgomotul surd al scopului bâzâindu-i în cap. Înmormântarea se terminase, era timpul să pregătească următorul pas, grăbește-te, grăbește-te, minutele fug.

Bărbați și femei intrară pe ușa principală, dar Jimbo nu era printre ei. Tatăl lui și Unchiul Tim pregătiseră sucurile, caserolele și tortul de cafea aduse de familiile Shillington și Taft și nu peste multă vreme o mulțime așa de numeroasă de parcă ar fi fost muște în jurul unui cadavru se adunară în jurul mesei din încăperea de lângă bucătărie, spărgând roiul și adunându-se iar în timp ce se mișcau prin sufragerie cu farfurii și pahare de hârtie în mâini. Cuplul Rochenkos veni ținându-se de mână pentru că erau intimidați și nu se simțeau în largul lor. Câteva clipe mai târziu bătrânul Hillyard își făcu loc prin ușă, fără să se țină de mână cu nimeni, de fapt strângând cu putere un baston, și cealaltă palmă adânc îndesată în buzunar. Foarte supărător, prinse privirea lui Mark și se îndreptă șchiopătând spre el. Într-o zi în care erau peste treizeci de grade afară, purta o cămașă groasă ecosez, pantaloni vechi de blugi, susținuți de bretele, și o pereche nepotrivită de cizme de cowboy.

— Mi-a părut tare rău să aud de mama ta. Condoleanțele mele, fiule. Dacă pot să te ajut cu ceva, trebuie doar să ceri.

„De parcă o să am vreodată nevoie”, se gândi Mark și îi mulțumi bătrânului.

— V-am văzut pe tine și pe băietul ăsta al Monaghanilor pe skateboarduri în fiecare zi. Da’ să știi că roțile alea ale voastre fac așa un ropot insuportabil, spuse și chipul îi deveni o întreagă rețea de șanțuri, iar Mark își dădu seama că

zâmbea. Se pare că începeți să vă descurcați. Tare mi-ar plăcea să mă mai mișc și eu ca voi, continuă ridicând bastonul și scuturându-l. Mi-era bine până glezna nu s-a îndoit sub mine când am pășit de pe verandă zilele trecute. M-am dus ca un sac de cartofi. Acu de abia dacă ajung până la magazin, rosti, apoi se aplecă spre băiat. Să-ți spun drept, de abia mă duc până la oală când trebuie să fac pipi noaptea.

— Cu asta nu vă pot ajuta, răspunse Mark vrând cu disperare să scape de el.

— Tu și Roșcatul petreceți al naibii de mult timp uitându-vă la casa aia goală de vizavi de mine, insistă bătrânul, înspăimântându-l. Vă gândiți să vă mutați acolo?

— Scuzați, tata are nevoie să-l ajut cu ceva, replică băiatul și se retrase cu spatele, să aibă o vedere mai bună a ușii de la intrare. Șeful tatălui său, domnul Battley, tocmai apăruse în fruntea unui grup format din persoane care lucrau la școală și pe care le cunoștea mult prea bine. În hainele lor de serviciu, costume gri și cămăși albe, păreau agenți FBI, dar dintre cei plătiți foarte prost.

Niciodată în casa lor nu mai fuseseră atâția oameni. Mulțimea se scurgea din sufragerie în camera de lângă bucătărie, loc spre care se îndreptau și cei de la Quincy, de parcă ar fi avut o singură voință, și de acolo în bucătărie. Deși cei mai mulți vorbeau aproape în șoaptă, vocile lor creau un babel în care cuvintele individuale erau dificil de descifrat. De obicei ar fi dus la accese serioase de furie din partea tatălui său, dar Philip părea mai relaxat și mai în largul lui decât în orice alt moment al zilei. Părea o gazdă care hotărâse să lase petrecerea să se desfășoare de la sine. Acum îl urmărea pe domnul Battley spre mâncare, iar Mark suspecta că va sta lipit de el până va fi înfulecat destul și își va lua la revedere.

Când privi din nou spre partea din față a sufrageriei,

domnul Hillyard îi plictisea de moarte pe cei doi Rochenkos. Familia Monaghan tocmai intra pe ușă. Întâi Margo. Ca de obicei, părând că vreo vedetă de cinema intrase din greșeală, apoi Jackie, rânjind cu fața roșie și părând că nu va obiecta de vei vrea să-i oferi un piculeț de tărie ieftină, și în cele din urmă Jimbo, care-l inspecta nu lipsit de simpatie.

Înainte de a-i putea face semn lui Jimbo să se întâlnească în bucătărie, unchiul Tim apăru lângă el cu o ofertă neașteptată.

— Cred că ar trebui să vii la New York să stai cu mine o săptămână, două. Poate în august?

Încântat și surprins, Mark îi spuse că i-ar face mare plăcere și-l întrebă dacă îi pomenise ceva tatălui său.

— Mai târziu, răspunsese Tim, apoi îi zâmbi înainte de a trece prin mulțime în căutarea lui Philip.

În următoarele zece minute nu-l mai văzu pe Jimbo pentru că vecini și colegi de serviciu ai părinților îl mângâiară pe obraz sau îl prinseră de braț și rostiră din nou și din nou, de fiecare dată cu intenția de a transmite un adevăr măreț, remarci inutile și deprimante.

„Trebuie să-ți fie foarte greu, băiete... E într-un loc mai bun... Dumnezeu are un motiv pentru toate, să știi... Ooo, îmi aduc aminte când a murit mama...”

În cele din urmă îl găsi pe Jimbo, se uita la el chiar de sub arcada încăperii de lângă bucătărie și se duse să-i vorbească.

— Ești bine? îl întrebă Jimbo.

— Mai bine decât ai crede.

Tații lor conversau cu voce scăzută la doar câțiva metri mai încolo, cu spatele la ei. Dincolo de ei domnul Battley rânjea înspre Tim.

— Excelent. Știi, am vrut... rosti Jimbo și colțurile gurii lui largi se lăsară în jos, iar ochii i se micșorară într-o privire de durere pură. Mă, îmi pare foarte rău de maică-ta. Ar fi trebuit

să-ți spun mai demult, dar nu am știut cum.

Fără niciun avertisment, emoția a năvălit în Mark arzând totul în cale. Câteva secunde, un abis de sentimente se deschise în fața lui atât de larg că până și aerul ce-i apăsa umerii l-ar fi putut împinge înăuntru. Lacrimile îl orbiră. Își ridică mâna la ochi, expiră și se auzi scoțând un sunet strangulat, nearticulat de suferință.

— Ești sigur că ești în regulă?

Vocea lui Jimbo îl salvă.

— Cred că da, răspunse ștergându-și ochii.

Trupul îi reverbera încă de emoție.

În spatele lui se auzi Jackie Monaghan:

— Nu era Nancy rudă cu ciudatul ăla care a locuit pe aici? Cineva a pomenit o dată, nu-mi aduc aminte cine.

— Trebuia să-și țină gura, oricine ar fi fost, răspunse tatăl lui Mark.

— Era s-o iau razna mai înainte, continuă Mark, întrebându-se despre ce vorbea tatăl lui Jimbo. Acum Jackie spunea că ruda mamei sale își riscase viața să salveze niște copii. Întoarse capul exact la timp să-l audă spunându-i tatălui său că erau negri. Până aici, se gândi, apoi conversația va lua o întorsătură urâtă imediat.

— Nici nu-i de mirare, îl consolă Jimbo.

— Nu, nu-i vorba de înmormântare. Doar că tocmai am înțeles ceva ce trebuia să-mi fie clar de mult. De fapt nici nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat.

— Ce? deveni Jimbo curios.

Mark se apropie de prietenul lui și-i șopti.

— *Casa* a fost de vină.

— Ce vrea să însemne *casa?* se oțări el și apoi dintr-o dată înțelegerea i se văzu în ochi. Ah, nu. Nu, frate. Fii serios.

— E adevărat. Nu ai auzit cum făcea numai pentru că mă gândeam la locul ăla. Nu îți pui și tu întrebarea – de ce s-a

omorât?

— Nu știu de ce, mormăi Jimbo nefericit.

— Exact. Nu am stat destul de departe și ceva dinăuntru a omorât-o. Asta s-a întâmplat, Jimbo. Nu putem să mai facem pe proștii. Trebuie să intrăm.

În tăcerea imposibilității lui Jimbo de a răspunde, amândoi băieții l-au auzit foarte clar pe Philip spunând:

— Trebuia să mă gândesc mai bine înainte de a intra într-o familie de țicniți ca ei.

Mark se făcu alb. Neobservat de Philip și Jackie, trecu pe lângă și se năpusti prin mulțimea adunată în jurul mesei. Jimbo se grăbi după el și-l ajunse la intrarea în bucătărie, unde, surprinzător, băiatul se oprise brusc.

●

Când Jimbo ajunse lângă Mark, fu șocat de expresia de pe fața lui. Gura i se deschisese puțin și partea din chip pe care o vedea se făcuse albă ca varul. Dacă nu ar fi fost mica venă albastră pulsând deasupra V-ului creat de păr pe frunte, ai fi putut crede că e sculptat în marmură.

Jimbo nu îndrăzni să se uite spre bucătărie. După ce întrezărise creatura aceea prin binoclul tatălui său, ultimul lucru pe care și-l dorea era să o vadă în bucătăria lui Mark Underhill. Gândul la acea prezență formidabilă trimise un fior ce-i trecu prin stomac.

Nu știa de cât timp stătea așa, prea speriat de ceea ce ar putea vedea dacă întoarce capul. Mark nu se mișca și, din câte putea să vadă, nici măcar nu respira. I se păru că stătură așa, cu el imobilizat de nemișcarea prietenului său, o eternitate. Și lumea din jurul lor încremenise, totuși, vena albastră de pe fruntea lui Mark pulsa, pulsa, pulsa. Își simți limba neputincioasă, enormă în gura uscată.

Conștiința lașității îl forță să miște capul și să înfrunte orice intrase neinvitat în bucătăria prietenului său. Jumătate

din oxigen părea să fi fost absorbit din jurul lui și lumina se estompă de parcă cineva suflase pe un reostat în loc să îl miște. Un miros vag de excremente și descompunere, de parcă un cadavru ar putrezi la distanță, murdări aerul.

Un sunet ca un bâzâit, asemeni celui de insecte, se auzi prin ușa de plasă.

Dar ceea ce văzu după ce întoarse capul nu era decât domnul Shillington rezemat de chiuvetă, lângă doamna Taft, care părea deprimată de ceea ce îi spunea vecinul ei. Când își întrerupseră conversația pentru a se holba la băieți, Jimbo văzu enervare în privirea bărbatului și strălucirea lacrimilor în ochii femeii. Două gânduri simultane îi asaltară mintea: „Domnul Shillington și doamna Taft aveau o aventură și el tocmai îi dăduse papucii." Și: „Pentru o secundă sau două timpul se oprise, deci secundele acelea nu se întâmplaseră niciodată."

În centrul ființei lui, Jimbo simți că o mașinărie măreață își oprise lucrarea, pentru a se odihni, apoi, greoi, se pusese din nou în mișcare.

●

Lângă el Mark rostea:

— E mereu cu spatele.

Cuvintele ajunseră la Jimbo parcă printr-un proces de traducere dintr-o limbă străină. Când le înțelese în sfârșit sensul, tot nu pricepu ce spunea prietenul lui. Singurul bărbat din bucătărie era domnul Shillington, prefăcându-se că îi place să fie țintuit cu privirea de cei doi băieți.

— Linda avea ceva în ochi, spuse zâmbind. Doamna Taft are ceva în ochi și încercam să o ajut.

— Cine? îi șopti Jimbo lui Mark.

— Nu l-ai văzut? se întoarse băiatul spre el cu o

neîncredere plină de uimire.

— Băiete, spuse domnul Shillington. Să nu tragem concluzii pripite.

Fața lui lunguiață și osoasă trecea printr-un proces interesant de schimbare a culorii. Sub pomeți se umpluse de pete roșii, de la ochi în sus era alb.

— Dar ceva tot s-a întâmplat, continuă Mark.

— Ba nu s-a întâmplat nimic, insistă domnul Shillington.

Linda Taft se făcu mică și dădu din nas uitându-se în jur.

— Scuze, replică Mark, nu vorbeam cu dumneavoastră. Chiar nu l-ai văzut stând între ei și ușă, cu spatele la noi? continuă după ce se întoarse spre Jimbo.

Băiatul dădu din cap.

— Nu mai era nimeni aici în afară de noi, Mark, până nu ați dat tu și prietenul tău buzna înăuntru.

— Păi o să dăm buzna afară acum, deci vă puteți întoarce la operația de ochi. Haide, Jimbo.

Cu ochii mari și plini de inocență ca ai oilor, Linda Taft și Ted Shillington se holbară la Mark, care-l trăgea pe Jimbo după el. Când ajunseră la ușă, Mark o deschise și îl împinse pe Jimbo afară, în curtea din spate.

Foarte încet, Jimbo o auzi pe Linda Taft spunând:

— Nu ți s-a părut că mirosea ceva ciudat?

În șoapta cea mai zgomotoasă de pe lume, Mark spuse:

— A – fost – acolo. Lângă ușă, cu fața la perete, așa că nu am putut să-i văd decât spatele.

— Mă, am simțit ceva, replică Jimbo, având încă impresia că e adormit.

— Spune-mi. *Spune-mi,* Jimbo. Trebuie să știu.

— Ceva groaznic. Parcă mi-a fost și greu să respir la un moment dat. Am avut impresia că s-a întunecat, și doamna Taft avea dreptate, am simțit un miros de împuțit.

Mark dădea din cap. Ochii păreau să i se fi retras înapoi în

cap și gura îi devenise o linie subțire.

— La dracu, tare aș fi vrut să-l vezi și tu.

Jimbo rosti cu voce tare un gând care îi trecuse prin minte.

— L-ar fi văzut și ei. Domnul Shillington și doamna Taft.

— Mă îndoiesc, concluzionă Mark, cu un zâmbet vag atingându-i gura, apoi dispărând. Dar ar fi fost foarte interesant să-l fi văzut, continuă gândindu-se la posibilitate. Totuși, mă bucur că nu l-au văzut.

— Mă bucur că eu nu l-am văzut, spuse Jimbo.

— Nu vrea să îl vezi.

— Cine e? veni întrebarea lui Jimbo ca un vaiet.

— Trebuie să fie tipul care a trăit în casa aia, replică Mark prinzând brațul prietenului său și scuturându-l o secundă stranie ca pe o păpușă de cârpă. Ochii îi erau enormi și mult mai întunecați decât de obicei. E evident. Din cauza lui maică-mea e moartă. Știi ce înseamnă asta?

Jimbo știa, dar hotărî să nu spună nimic.

— Înseamnă că tu și eu vom afla cu siguranță cine e nemernicul. Vreau să-i văd fața. Asta înseamnă. Și nu mai vreau să aud nicio împotrivire, Jimbo.

Băiatul își dădu seama că Mark îl avea la mână. Acceptase cel mai trăsnit aspect al teoriei lui. Fusese prins de teoria nebunească a prietenului său în momentul în care admisese ceea ce Mark îi spusese că văzuse în bucătărie. Odată ce crezi pe cineva când îți spune de un om invizibil, joci cu racheta lui, pe terenul lui și nu are rost să te prefaci că nu ar fi așa.

— Nu ți-e frică?

— Nu cred că o să ni se întâmple nimic dacă intrăm acolo ziua.

— Chiar dacă e acolo, îmi închipui că nu o să-l pot vedea, oricum, adăugă și își dădu seama că încă mai poate să chicotească. Dacă ți-aș spune să te duci dracu', ai intra și

singur, nu?

— Normal.

Jimbo oftă așa de adânc, de parcă aerul i-ar fi ieșit de-a dreptul din tălpi.

— Deci când facem treaba pe care am spus că nu o voi face niciodată?

— Mâine dimineață, spuse Mark. Vreau să avem destul timp la dispoziție.

●

Ce fac oamenii din Millhaven la ora zece dimineața, într-o duminică de iunie? Majoritatea localnicilor care merg la biserică sunt deja acasă, și-au schimbat cămășile și pantalonii purtați la St. Robert's sau Mount Zion – aproape nimeni din oraș nu mai poartă sacou și cravată la slujba de duminică –, au luat tricourile și pantalonii scurți, iar acum tund iarba sau meșteresc pe lângă casă. Unii conduc până în cealaltă parte a burgului să-și vadă mama, fratele sau unchii și mătușile. O mulțime de femei pregătesc masa pentru rudele care trebuie să vină peste câteva ore, la timp pentru masa de prânz. Mulți bărbați se gândesc să aducă lemnele pentru grătar, nehotărâți dacă să facă un drum până la magazin pentru niște coaste de porc suculente. Unii se uită la Charles Osgood la emisiunea *Sunday Morning* de la CBS și o treime dintre aceștia sunt încă în pat. Alte sute de bărbați și femei își împart timpul între citirea ziarului local și micul dejun. Tot la fel de mulți încă dorm, și câțiva dintre ei, cei cu fața palidă și respirație urât mirositoare, se vor trezi mahmuri.

În zona Sherman Park, fosta Pigtown, cameriste schimbă cearșafurile la venerabilul hotel St. Alwyn. Golferii își pilotează mașinuțele, atât de mulțumiți pe cât poate fi acest soi de oameni, pe cărările asfaltate ale Country Club-ului din Millhaven, unde grădinarii sunt cu ochii pe zonele verzi. Copii

căliți și curajoși se agită în piscinele publice din parcurile Hoyt și Pulaski, care la douăzeci de grade au o apă mult prea rece pentru cei mai mulți dintre oameni, indiferent cât sunt de tineri. Babacu' a făcut odată tot drumul ăsta până în parcul Hoyt într-o dimineață, și apa rece i-a învinețit buzele lui Philip.

În Superior Street singura persoană care încă dormea era Jackie Monaghan, care nu va trece mormăind într-o dureroasă stare de trezie mahmură decât peste încă vreo două ore. Margo Monaghan bagă în cuptor o tavă de chifle cu scorțișoară. La numărul 3324, Philip Underhill stă pe canapeaua verde, jerpelită și uzată, și pare a-și împărți atenția între ziarul deschis la el pe genunchi și un evanghelist exuberant și îngâmfat de la televizor, dar se gândește la identitatea ucigașului din parc și la câți copii vor mai trebui să dispară înainte de a fi închis. De o parte și de alta a meditativului Philip o liniște fragilă umple căminele familiei Taft și Shillington. Ted Shillington stă în curtea din spate, fumând, doar pe jumătate conștient că soția lui se încruntă la el de la fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie. Punând la loc vasele de la micul dejun într-o bucătărie identică, două case mai la sud, Linda Taft e șocată descoperind că spera ca domnul Hank Taft să cadă jos și să moară subit de un atac de cord înainte de a veni să o întrebe ce vor mânca la prânz.

În starea lui de meditație profundă și melancolie, Ted Shillington de abia observă părul roșu țipător al lui Jimbo Monaghan și mersul lui hotărât, în timp ce aluneca prin câmpul lui vizual fără a spune o vorbă. Dar nu mai vede deloc nici când băiatul trece printre zidul urât de doi metri jumătate și gardul căzut al familiei Underhill, nici silueta lui Mark Underhill pășind peste gard pentru a-și întâlni prietenul. Băieții se îndreaptă repede către sud, spre

Townsend Street, complet neobservați de Ted Shillington, care își dădu brusc seama că este privit cu ceva – judecând după senzația de la ceafă – foarte aproape de ostilitate. Fără a fi conștient de banalitatea dorinței lui, se gândește cât de minunat ar fi dacă soția lui, Laura Shillington, și soțul Lindei, Hank Taft, ar fi început o aventură secretă, pasională, așa de puternică încât să-i facă să fugă din Superior Street mână în mână. S-ar putea întâmpla, el și ea împreună, nu? De ce o soluție așa de satisfăcătoare, așa de eliberatoare, o atât de dulce izbăvire ar fi imposibilă? De ce ar trebui descalificată automat?

Fără o vorbă, băieții ajung la capătul aleii și o iau spre Michigan Street. Prezența hotărâtă, încrâncenată a lui Mark îl face pe Jimbo să vadă totul din jur în culori mai vii: pietrele de pavaj strălucesc cu un gri-verzui țipător și descoperă că simte pentru ele un fel de nostalgie prematură, de parcă fuseseră, sau vor fi curând, pierdute. Praful de la capătul însorit al aleii arde galben-arămiu. Jimbo nu a mai văzut niciodată un astfel de praf – o lumină alb-gălbuie irizează particulele plutind – și o emoție nenumită îl cuprinde de gât.

Trec pe lângă colțul familiar, spre orbitoarea Michigan Street. Lumina soarelui atârnă asemenea unei perdele dense și strălucitoare, prin care trec de parcă ar fi spioni sau hoți. Jimbo își dă seama că spre deosebire de Mark el e destul de speriat și reduce pasul. Prietenul lui îl corectează cu o privire.

— Ține pasul frate, că nu ți se întâmplă nimic.

— Extra, răspunde Jimbo.

Nu e nimenea pe verande nici într-o parte, nici în alta a străzii, deși, se gândește Jimbo, jumătate de stradă ar putea fi acum la fereastră privindu-i. În fața primei case de pe partea de vest, trei florile-soarelui gigantice par să-l observe cu singurul lor ochi imens. Raze de lumină fierbinți

înconjoară fiecare floare și Jimbo vede cum totul în fața lui are un contur electric, scânteietor.

Bătrânul Skip dormind pe veranda lui e cel mai tăcut element din Michigan Street, se gândește el.

Mark urcă pe trotuar repede, dar fără grabă ostentativă și Jimbo nu-l scapă din ochi. Asfaltul pare să se înalțe și să coboare odată cu pașii lor, iar casa de la numărul 3323 inspiră și expiră, devenind tot mai mare cu fiecare respirație.

Când cotul lui Mark îl lovește în coaste, Jimbo își dă seama că nu se concentrează.

— Acum vom traversa gazonul și nu vom fugi. Înțelegi?

Fără a aștepta un răspuns, Mark se învârte pe călcâie și începe să pășească pe gazon cu un pas ușor. Picioarele se întind înaintea lui, întregul corp saltă după ele, iar grația lui înnăscută îl duce între case și în afara privirii, înainte ca un observator întâmplător să observe că a părăsit trotuarul. Lângă el Jimbo simte că se mișcă asemenea unui catâr, unei cămile, unui animal neîndemânatic, incapabil de a mări pasul fără a-și redistribui greutatea.

În spatele casei, simpla scară a haosului îl face pe Jimbo să icnească. Unele dintre chestiile alea ajung până la brâu! Ceea ce Mark numise cort aluneca oblic în jos, greu ca o cicatrice, imediat după ușa de la bucătărie, și se termina lângă un zid scund, la vreo patru metri în jungla din curte. Anexa e construită superficial și, deși e cea mai nouă parte a casei, se va prăbuși înaintea restului structurii. Lui Jimbo nu-i pasă cum arată acoperișul acela oblic, nu-i pasă deloc.

— Bun, spune Mark și pornește printre buruieni pe o cărare abia sugerată, făcută tot de el data trecută. Mergând în spatele lui, Jimbo vede casa inspirând și expirând cu fiecare pas și se panichează.

— Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te, se oțărăște Mark și își dă seama că inspirația și expirația sunt ale sale.

Mark sare scările până la ușă. Jimbo se târăște după el. Vede cadrul de geam gol și privește prin el la ceea ce pare a fi un nor sau o ceață, dar se transformă apoi în tavanul murdar al bucătăriei. Mark îi zâmbește sinistru, se apleacă într-o parte și se lipește de ușă. Își vâră mâna prin geamul spart. Zâmbetul i se transformă într-o grimasă. Clanța se întoarce, ușa se deschide. Gura îi e acum o linie subțire și aspră, îi face semn lui Jimbo să intre. Când Jimbo pune piciorul pe treaptă, Mark îl prinde de încheietura mâinii și îl trage după el.

Cerul roșu
PARTEA A PATRA

Capitolul 15

Din când în când, în copilărie, Philip și cu mine beneficiasem de discursurile lui Babacu' despre sexul feminin – bineînțeles, niciodată când Mămica era destul de aproape să audă. Ne spunea esențialul despre femei când îl acompaniam la „treburile" de sâmbătă care însemnau vizite acasă la camarazii lui, dezaprobați sau detestați de Mămica. Opririle de împrospătare la barurile și tavernele locale erau țesătura de legătură între vizitele lui. Poate în o treime din cazuri, Philip și cu mine aveam voie să îl însoțim în casele sau apartamentele prietenilor. În taverne aveam voie cam tot în aceeași proporție.

A intra cu Babacu' în locuințele prietenilor lui și în barurile pe care le frecventa pe Sherman Boulevard și Burleigh era doar un pic mai interesant decât să așteptăm în mașină. Ultima variantă însemna că puteam să ascultăm radio, cealaltă că vom comanda cola. În amândouă cazurile, adică în mașină sau în Saracen Lounge de la St. Alwyn Hotel – sau la Sam'n'Anggie's ori Noddy's Sportsmen's Tavern – eram în principiu lăsați singuri să ne dondănim în vreme ce Babacu' își vedea de ale lui în funcție de ocazie. De câteva ori am văzut schimburi de bani, de obicei de la el din buzunar în mâna altcuiva, dar uneori și invers. Alteori își ajuta prietenii să mute cutii sau obiecte grele cum ar fi ferăstraie electrice sau încălzitoare de apă, în depozite sau garaje. În baruri și birturi ne instala într-un separeu lângă perete, ne aducea coca-cola și ne lăsa acolo vreo oră, două cât bea bere sau juca biliard cu amicii lui. O dată ne ordonase să stăm în mașină până el intră în Saracen Lounge să „discute cu un tip". După jumătate de oră am ieșit din mașină și am privit prin geamul localului, dar Babacu' nu era niciunde. Am

simțit în stomac un gol ce-mi spunea că ne lăsase, ne părăsise acolo pe alee, dar în același timp știam că se va întoarce. Așa cum s-a și întâmplat până la urmă, venind de după colț cu privirea plină de scuzele cele mai fermecătoare.

Teoriile lui Babacu' despre femei păreau să nu se aplice Mămicii. Ea era înțeleasă ca existând într-o categorie separată, diferită de toate celelalte femei pentru că era în afara oricăror critici în mare măsură, și oricum mult prea aproape pentru a-ți putea da seama. Când un singur copac umple obiectivul, restul pădurii devine doar o teorie. Printr-un asemenea proces Babacu' își dăduse voie să ajungă la un anumit punct de vedere în mare măsură ostil femeilor fără a o include pe soția lui în condamnarea generală.

— Băieți, spunea (iar acum suntem în măruntaiele pline de fum și pete de bere ale Saracen Lounge, unde doi coate-goale pe nume Bisbee și Livernoise se întind peste masă de parcă ei ar fi băieții cu care se vorbea) există două feluri de femei și ar trebui să fiți cu ochii în patru și cu unele și cu altele.

— Adevărată vorbă, se băgă Livernoise, numit de obicei „Picioare".

Mămica îl disprețuia pe tipul ăsta.

— Primul fel e ăla de crede că tu ești vălăul și ea poneiul. Tot ce ai e minunat pentru ea atâta timp cât ai. Bineînțeles, dacă se poate și mai bine e și mai plină de mândrie, dar se așteaptă să rămâi măcar la nivelul la care ești. Treaba cu femeile astea e să nu dai *înapoi.* Odată ce ai ajuns la friptură cu inele de ceapă, untul de arahide și hot dog-ul ies din peisaj pentru totdeauna. Așa că ești mereu presat, chiar de la început. Dacă nu e mâncare în vălăul ăla și nu e cel puțin la fel de bună ca data trecută, poneiul te lasă cu buza umflată. O să-ți spună că te iubește, dar te lasă oricum, pentru că respectul de sine e mai important pentru ea decât dragostea. Pricepeți? Ce credeai că împarți cu ea nu era ce aveai tu

impresia, chiar deloc. Îți ziceai că e dragoste sau încredere sau distracție sau orice altceva, dar tot timpul nu fusese vorba decât despre respectul ei de sine.

Al doilea fel e ca primul, numai că de data asta partea cu respectul de sine se transformă în statut și posesie. Femeile de genul ăsta sunt cam înguste la minte, au registre contabile în loc de creier. Însoar'te cu una și ești așa de până în gât în căcat că nu numai că n-ai vâslă, dar n-ai nici barcă. Și dai din mâini și din picioare ca potăile să te ții la suprafață. Puteai la fel de bine să pleci în armată, că oricum toată ziua nu faci altceva decât să îndeplinești ordine.

— Asta dă care vorbești e jidancă, spuse Bisbee… sau fusese oare Picioare Livernoise. Am umblat o dată cu una ca asta și era jidancă sută la sută, o chema Tannembaum.

— Poate-i jidancă, poate-i baptistă, poate fi orice, răspunse Babacu'. Jidanca o fi cea mai bună la treaba asta, dar o târfuliță anglo-saxonă, blondă și cu țâțe la fel de mari ca ale lui Picioare poate să pună picior peste picior și să spună „diamante" tot la fel de bine și dacă o cheamă Rachel Goldemberg.

— Pă bune că ai spus-o azi, spusese Bisbee (cred). Băieții ăștia a' tăi ar trebui să ia notițe, numa' că discuția asta nu-i păntru nasu' lor.

— Și apoi, spuse Babacu' cu o privire ciudată în ochi, mai există un tip, dar asta e foarte greu de găsit. Lucru care ai putea să vrei să se întâmple sau nu, pentru că muierea astea o să-ți fure mințile mult mai repede ca alelalte două.

— Nu-i cazu' să aduci vorba, spuse Picioare Livernoise, dând din mâini. Cruță curăția pruncilor.

Niciunul dintre nătângii ăia habar nu avea ce voia Babacu' să spună.

— Băieții mei sunt destul de mari pentru astfel de informații, și e datoria sacră a tatălui să aibă grijă de

educația lor. Trebuie să știe că – acum se uită direct la mine și la fratele meu – deși majoritatea femeilor peste care o să dea în viață face parte din celelalte două categorii, odată tot e posibil să le traverseze calea și una din asta.

— Adevăr dă la Dumnezeu i ăsta, flăcăi, spuse Bisbee.

— Primul fel stă cu tine atâta cât ai ce vrea ea și al doilea tip se autonumește director general executiv al vieții tale. Amândouă iau cât pot cu amândouă mâinile, dar doar cea de-a doua recunoaște pentru că ea urmărește mai mult decât îi oferi la început. Dar la al treilea fel de muiere puțin îi pasă câți bani ai la bancă, și o doare'n cot ce mașină conduci. Și de asta e așa de periculoasă.

— Drăguța în roz, așa-i zice, spuse Picioare Livernoise.

— Eggg-zact, spuse Babacu'. Asta-i o femeie ce gândește bine și mereu ți-o ia înainte. Nu ești sigur de unde e, dar ești al naibii de sigur că nu e de pe aci. E *diferită.* Plus că e așa de mult înaintea ta încât nu ai nicio șansă să o prinzi. Pentru că de o prinzi se pierde tot farmecul. Tot jocul e să te ții pe ace. Te vrea stând mereu pe vârfuri, cu ochii mari și gura căscată. Dacă se întâmplă să zici „Ce albastru frumos îi ceru' azi" o să-ți zică „Albastru e doar albastru. Ieri a fost roșu." Și tu încerci să-ți amintești și parcă are dreaptate și a fost *roșu.*

— Și poate aveai capul la cur, spuse Bisbee. Băieți, iertați-mi franceza.

— La al ei poate, conchise Livernoise.

— Foarte adevărat, remarcă Babacu'. Băieți, sunteți cam tineri să știți ceva despre sex, dar nu e niciodată prea devreme să aflați câte ceva. Sexul e o activitate între bărbați și femei, dar nouă ne place mai tare decât lor. E diferit cu fiecare persoană. E mult mai bine cu unele decât cu altele, rosti, apoi se opri cu o expresie de reflecție adâncă. Și pentru prima dată mi-am dat seama cât era de beat. Să nu-i spuneți mamei ceva că vă rup urechile. Vorbesc serios, continuă

îndreptând arătătorul spre noi și nu-l mișcă până nu dădurăm din cap.

— Bun, ideea cu muierea asta a treia e că sexul e tot timpul extraordinar. Doar dacă nu e foarte prost, dar asta se'ntâmplă rar, și pentru ele sexul prost funcționează tot ca ăla extra pentru celelalte. Că până la urmă tot o s-o respecți. Fiți atenți că asta nu e interesată de același lucru ca primele două. Nu vor să-ți ajungă în portofel, ci în cap. Și după ce-s acolo înfig rădăcinile și se prind cu cârlige de fier, fac tot ce pot să nu le mai poți scoate.

Știți c-am zis că ele nu vor bijuterii sau case sau mai știu eu ce poți cumpăra cu bani? Vor altceva în loc, și aia ești tu. Pe *tine* te vor. Cu tot ce ai în cap și tot ce ești pe dinafară. Dar mai ales ce ai în cap. Nu prea le place să ieși în lume, unde să te prostești cu amicii tăi, te vor în lumea lor, un loc așa de diferit de nici n-ai visat că există până ai ajuns acolo. Și n-ai de un' să știi că ceru' nu-i roșu acolo toată ziulica și sus e jos și toate râurile curg în sus.

— Tati, de ce e cerul roșu? întrebase Philip, după ce, evident, se gândise ceva la problema asta.

— Să-i ardă ca dracu pe micii prostovani ca tine, răspunsese Babacu' și ortacii lui se sparseră de râs.

De multe ori mi-am imaginat că Philip a ieșit așa din cauza felului în care era Babacu'. Poate fratele meu ar fi același idiot încrâncenat, scârțar și prudent dacă Babacu' ar fi fost un om ca Dag Hammerskjold sau chiar Roy Rogers, dar nu prea cred.

●

Uneori, în momente ciudate, în timpul zilei și de fiecare dată complet neașteptat, îmi aduc aminte de băiețelul de lângă mine în separeul din Saracen ce întreba „Tati, de ce e cerul roșu?“ De fiecare dată îmi vine să plâng, să dau cu pumnii în masă.

Capitolul 16

Mark îl urmă pe Jimbo înăuntru cu sentimentul neașteptat și neanticipat că era într-un moment de cumpănă, și de aici înainte viața lui se va împărți între *înainte* și *după.* În momentul în care observase casa parcă trecuse un prag. Nu avea nici cea mai mică idee de ce are senzația că nimic nu va fi la fel, dar să o nege ar fi însemnat să se mintă singur. Impresia momentului de cumpănă, cu el în centru, a fost aproape imediat depășită de următoarea clipă, în care avu loc o adevărată mișcare tectonică, lăsându-l cu a doua senzație foarte pregnantă a acelei dimineți că bucătăria, deci și restul casei erau mai goale decât își imaginase.

Umăr lângă umăr, el și Jimbo priviră o încăpere comună, goală, care fusese lăsată în paragină în ultimii treizeci sau patruzeci de ani. Pe podea mișcarea pașilor sculptă urme în covorul gros de praf. Urme maronii se întindeau ca niște bube pe pereții galbeni de pe care se desprindea vopseaua. Aerul din încăpere era extraordinar de fierbinte. Mirosea a putregai și nemișcare. Mark nu auzea decât sunetul respirației lui și a lui Jimbo. Deci e adevărat, se gândi, în timpul zilei erau în siguranță.

La prima vedere bucătăria părea de aceeași mărime cu cea din casa lui Mark. Arcada spre încăperea de luat masa părea să-și imite perechea din cealaltă parte a aleii. Dar camerele păreau un pic mai mici. În afara absenței cuptorului și frigiderului, marea diferență dintre camera asta și bucătăria familiei Underhill era peretele din stânga, cel care înlocuia fostul perete exterior. Nicio fereastră nu se deschidea de aici către mica fâșie de verdeață ce dădea spre casa vecină. Părea să nu fi susținut niciodată suporturi pentru borcanele cu mirodenii și rafturi pentru cărțile de bucate ori mici figurine

înfățișând câini și pisici sau miniaturi chinezești, păstori și păstorițe ce erau în acel loc în gospodăria familiei Underhill. În schimb avea o ușă, potrivită foarte bine în cadrul pe care-l observase data trecută.

— Deci? dădu Jimbo din cap vrând să spună „tu primul".

— Ajungem și acolo. Întâi hai să ne uităm pe fereastra din față să vedem dacă ne observă cineva.

— Cum vrei tu, mă, răspunse Jimbo mai degajat decât era.

Mark traversă încăperea și descoperi, chiar în momentul în care voia să treacă prin arcada îngustă, că locul nu era așa de gol pe cum crezuse. Un obiect ascuns, de forma unei cutii ce nu putea fi decât o masă sub cearșaful ce o acoperea, ocupa centrul camerei. Prin deschizătura arcuită din fața lui mai văzu și alte piese de mobilier acoperite cu pânză. Când proprietarii spălaseră putina, lăsaseră în urmă două scaune bune și o canapea. De ce s-ar muta cineva și ar lăsa aici mobilă bună?

Cu sunetul respirației zgomotoase a lui Jimbo în urechi, Mark intră în sufragerie. Aducându-și aminte ce a crezut Jimbo că văzuse și viziunea, sau semi-viziunea lui de zilele trecute, Mark se uită după urme în praf, nu văzu decât linii, bucle și vârtejuri înșirate ca un fel de scrieri într-un alfabet necunoscut, făcute cu cea mai fină pană. Nici gigantul amenințător al lui Jimbo, nici monstruoasa figură pe care o văzuse el și nici fata aceea nu ar fi putut face aceste modele fine și delicate. Aceeași mână, a neglijării, mâzgălise semnele ornamentale dar fără nicio semnificație și pe pereți. Se estompaseră până la a avea lipsa de culoare a cetii – de parcă ai putea împunge cu degetele scrisul ininteligibil fără să atingi ceva mai solid decât fumul.

Capitolul 17

„Normal că nu ne-a văzut nimeni, se gândi Jimbo, nu se uită nimeni la casa asta. Deși vecinii s-au înțeles să tundă iarba, își imaginează că sunt în altă parte. Și ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să se uite spre geamuri. Am putea dansa goi acolo și nimeni nu ar vedea nimic."

În vreme ce Mark cerceta pereții văzând Dumnezeu știe ce, Jimbo se îndreptă spre fereastra cea mare din față, în ciuda a ceea ce îi trecuse prin minte, apropiindu-se atât de tare că ar fi putut fi văzut cu ușurință din stradă. Striațiile adânci în pelicula ce acoperea geamul atrăgeau lumina și ieșeau în evidență asemenea unor rune.

După trecerea unui nor, dungile și vârtejurile strălucitoare de pe sticlă se intensificară până aduseră a aur topit, o culoare mult prea puternică pentru o dimineață târzie din vestul mijlociu american. Jimbo simți cum o particulă a ființei sale ce semăna cu amintirea unei dureri se mișcă de parcă fusese atinsă. O senzație de abandon și pustiu trecu prin el ca o radiografie, iar neașteptata confuzie îl făcu să se îndepărteze de geam. Cearșafurile atârnând pe mobila din sufragerie spuneau povestea a o mie de lucruri pierdute.

Jimbo se întoarse la fereastră. Runele aurii se estompaseră în spațiile dintre dungile de praf ce-i oferiră o priveliște surprinzătoare a Michigan Street. Chiar vizavi erau două case, cea a familiei Rochenkos și a bătrânului Hillyard. Deși băiatul știa cu exactitate cum arătau construcțiile acestea, i se păru că nu le mai văzuse niciodată până atunci. Din perspectiva lui, cele două case păreau diferite într-un mod subtil, îndepărtat și misterios.

Un sunet ca foșnetul pânzei ce se atinge de altă pânză ajunse la Jimbo de undeva de aproape și își smuci capul

uitându-se peste umăr la... ce? O bucată de cârpă albă, de abia vizibilă în aerul întunecat? Fu destul de speriat ca să întrebe:

— Ai auzit?

— Ai auzit ceva? spuse Mark luând mâna de pe peretele pe care-l examina aruncându-i o privire mult prea intensă pentru gustul lui.

— Nu. Scuze.

— Hai să începem de sus sau de aici – cu aia, Mark făcu un gest de abia observabil cu capul spre capătul bucătăriei. Sus, ce zici?

„Oare de ce mă întreabă pe mine?" se miră Jimbo, apoi își dădu seama că i se spusese, nu-i fusese cerută părerea.

— Mi se pare ok. Și ce căutăm de fapt?

— Orice putem găsi. Mai ales orice pe care scrie un nume – cum ar fi plicurile. Putem oricând să căutăm un nume pe google. Și fotografiile sunt ok.

Pe palierul superior scările dădeau spre un hol pustiu și spre scara îngustă și abruptă ce ducea în pod. Fără un cuvânt sau o privire, Mark se îndreptă spre ea și urcă.

Jimbo intră și el prin ușa podului și văzu acoperișul ce forma un V întors cu vârful la vreo doi metri jumătate de podea. Din această culme cobora în unghi ascuțit peste o învălmășeală de mese, scaune și dulapuri.

Zece minute mai târziu își șterse sudoarea de pe frunte și privi în partea cealaltă a podului unde prietenul lui căuta metodic în sertarele unui scrin. Câte ore va vrea Mark să petreacă răscolind.

Transpirația părea să-i izvorască din fiecare por. Când se apleca peste vreun cufăr, picăturile de sudoare îi cădeau în ochi și făceau fleoșc pe suprafața obiectului din fața lui.

Imediat spre dreapta, crezu că vede un corp uman în picioare, acoperit de un cearșaf, și frica îi explodă în trup. Cu

un mic strigăt de șoc, se ridică și se întoarse să privească silueta ascunsă.

— Ce-i? se impacientă Mark.

Jimbo se holba la propria lui figură cu ochi bulbucați și fața strălucitoare într-o oglindă mare încadrată într-o ramă de lemn. Se transformase într-un clișeu de film horror.

— Nimic. Sfinte Dumnezeule, e de-a dreptul înfricoșător să ne băgăm nasul p-aici.

— Trebuie să fie ceva, răspunse Mark mai mult pentru sine. Scoase un sertar dintr-un suport de lampă ce arăta destul de kitsch. Oricine or fi fost s-au grăbit foarte tare la plecare. Uită-te numai cum sunt toate astea adunate aici. Chiar dacă au încercat să ascundă știu eu ce porcărie, probabil că au devenit prea neglijenți să facă treaba ca lumea.

— Știi, aș cam vrea să ies din podul ăsta odată.

Douăzeci de minute mai târziu se întorceau pe scara îngustă. Etajul părea cu zece grade mai răcoros. Pentru că sfărâmase picioarele unei măsuțe cu piciorul, Mark șchiopătă un pic în timpul coborârii.

Gândindu-se la ce îi aștepta la parter, Jimbo spera că vor petrece cât mai mult timp aici.

Etajul casei de la numărul 3323 din North Michigan Street era alcătuit din două dormitoare și o baie, legate de un hol comun. În cea mai mică dintre încăperi, două paturi de o persoană, unul cu salteaua foarte pătată, erau lipite de pereți opuși. Podeaua de lemn neacoperită arăta de parcă fusese răzuită, era zgâriată și murdară. Mark își urmă prietenul înăuntru, se încruntă la salteaua pătată și o ridică pe o parte. Urme ovale, uscate și mate acopereau partea de dedesubt.

— Iec! Uită-te la căcatul ăsta.

— Ți se pare căcat? Mie nu, cred…

— Nu știi tu ce e și nici eu, comentă Mark punând înfiorătoarea saltea înapoi. Apoi se aplecă și se uită sub pat. Făcu la fel și cu celălalt pat.

Aruncă băii o scurtă privire generală. Pânze de păianjen neocupate atârnau în franjuri de la fereastră și un paing, doar puțin mai mic decât un șoricel, încerca să acopere panta interioară a căzii. Un praf alb, nisipos acoperea plăcile de pe podea.

Un pat dublu era împins spre peretele interior al dormitorului mare. Același praf acoperea podeaua și când Jimbo se uită în sus văzu răni galben-maronii pe tavan. Un crucifix atârna de tăblia patului.

Mark se aplecă să vadă sub pat. Scoase un sunet care combina surpriza cu dezgustul și se depărtă cu spatele, trăgând cu degetul praful dintr-o îmbinare din podea.

Se ridică repede înainte ca Jimbo să-l poată întreba ce văzuse. O luă spre peretele opus.

Jimbo se duse la fereastră. Din nou unghiul străin distorsiona un peisaj binecunoscut. Clădirile se înclinau în față, micșorate de imaginea de ansamblu și de ceva de părea a fi ura, suspiciunea și teama cuiva. Se înfioră și scena din fața lui reveni la realitate.

— Am o senzație… spune Mark în timp ce se rezema de peretele interior.

Își întoarse capul și se uită spre dulap.

— Despre ce?

Mark păși spre el, deschise ușa și se aplecă înăuntru.

— E ceva acolo?

Băiatul dispăru înăuntru.

Jimbo se îndreptă și el într-acolo și auzi cum ceva alunecă de pe un raft. Zâmbind, Mark apăru în ușă. Avea în mână un obiect plin de praf, iar Jimbo avu nevoie de un moment să își dea seama că era un album de fotografii.

Dar nu avea de unde să știe, iar Mark nu intenționa să-i spună că zâmbetul lui nu avea legătură cu albumul, ci era stârnit de cu totul altceva – o ușă în spatele dulapului. O anumită teorie despre casa pe care o explora acum începuse să i se formeze în minte, iar ușa din dulap era o confirmare.

— Bingo!

— Da, hai să vedem.

Se îndreptă spre fereastră și ținu albumul mai la lumină. Ceea ce acum era cenușiu și acoperit de praf, fusese mai demult verde închis. Dreptunghiuri de plastic semănând cu o cuvertură matlasată înconjurau un spațiu central pe care scria POZELE PREFERATE ALE FAMILIEI. Mark îl deschise la prima pagină.

Un tânăr solid cu o haină neagră lungă și bocanci butucănoși se apleca într-o parte lângă portiera unui Ford și își acoperea fața cu mâna. În a doua fotografie chipul aceluiași tânăr era neclar, dar se vedea cum ține de după gât o o fată zâmbind, ce avea un păr foarte drept și lung până în talie.

— Nu-mi vine să cred. Uite aici.

Ascuns de haina lui lungă, cu spatele la aparat, omul se apleca peste o masă plină de cleme, nisipelnițe și borcane cu cuie.

Apoi văzură o fotografie făcută chiar în fața casei. Peluza era mai stearpă, copacii mai mici. I se vedea doar vârful capului și ținea mâinile întinse ale unui băiețel de cinci sau șase ani.

De parcă apariția fiului eliberase ceva în el, următoarele trei fotografii îl înfățișau în mijlocul unor activități de socializare, probabil la o tavernă lângă un lac. Fusese fotografiat cu aceeași îmbrăcăminte, în timp ce vorbea cu alți bărbați de vârsta lui și mai în vârstă. Într-una stătea pe docul de lângă cârciumă, în alta cocoțat pe o barcă întoarsă

împreună cu alți doi bărbați și o femeie cu sprâncenele pensate și o țigară în gură. În fiecare dintre ele, poziția în care stătea îi făcea fața inaccesibilă aparatului.

— Cum te cheamă, nemernicule. Nu vrei să-ți arăți fața la aparat, ei!

— Scuze, da' pe mine mă-nfioară chestia asta. Nici tipul din bucătăria ta nu și-a arătat fața.

— Pentru că ăsta e el, înțelegi? El e *tipul.*

— E mult prea înfricoșător pentru mine. Scuze. Dar mai bine nu veneam niciodată aici. Trebuia să ne vedem de treaba noastră de la început.

— Gura.

Mark se încrunta la poze. Își îndoi brusc gâtul și coborî capul mai aproape de pagină.

— Mă întreb…

Își ridică mâna și arătă spre un tip zvelt ce aducea a cowboy, șezând și el pe barca întoarsă.

— Nu ți se pare cunoscut tipul ăsta? continuă Mark neavând nici cea mai mică intenție de a-l lăsa în pace.

— Nu m-ai auzit?

— Ba, te-am auzit, dar n-am cum să te ajut. Acum uită-te la tipul ăsta.

Jimbo se gândi că semăna cu tipul din reclamele vechi la Malboro, dar știa că nu e cazul să spună așa ceva cu voce tare.

— Hai, uită-te mai atent. Imaginează-ți-l plin de riduri.

— *Ăsta* e bătrânul Hillyard? Nu-mi vine să cred.

Se uită mai atent la bărbatul ce stătea pe barcă și aproape reuși să suprapună trăsăturile lui peste cele ale bătrânului.

— Poate că el e.

— Sigur că-i el. Hillyard îl știa pe tipul ăsta, pricepi? Stau de vorbă. Beau bere împreună. Trebuie să vorbim cu bătrânul.

— Aș putea să fac eu asta, spuse Jimbo mirosind o ocazie să scape din casa aia.

— Da, doar te place acum.

După ce își scrântise glezna cu o săptămână înainte, domnul Hillyard îi făcuse semn lui Jimbo și-l rugase să-i facă niște cumpărături.

— Du-te să-i faci o vizită azi. De fapt vorbește cu toți vecinii care arată destul de bătrâni să-l fi cunoscut pe tip.

Acum gratitudinea lui Jimbo la gândul unui motiv onorabil de scăpare din atmosfera foarte apăsătoare a casei, întâlni suspiciunea că Mark pare să vrea să scape de el.

— Vii și tu?

— Fii serios. Cât tu te plimbi prin zonă, eu o să fiu aici.

Încăperea ciudată de la parter, care nu-i ieșise de fapt din minte, reveni cu putere în atenția lui Jimbo. Cu cât va fi mai departe de chestia aia, cu atât mai bine. Părea că emite o căldură nefirească sau un miros respingător.

Ochii lui Mark erau ciudat de mari și strălucitori.

— Nu trebuie să ne băgăm amândoi nasul pe aci. Și oricum ție nu-ți place locul.

Jimbo făcu un pas înapoi, cu o expresie de suspiciune pe față. Impulsuri contradictorii se luptau în el – Mark prea părea că vrea cu adevărat să-l pună pe tușă. Apoi se gândi iar la omul din fotografii și la încăperea de la parter în care mai trebuiau să intre și presupuse că ar fi mai de ajutor în afara casei decât înăuntru.

— Locul ăsta nu e cum trebuie. Parcă e prea strâmt sau cam așa ceva. Îmi dă o senzație oribilă.

Era adevărat. Jimbo se simțea de parcă ar umbla printr-o substanță necurată care s-ar fi solidificat pe gleznele lui dacă ar fi stat prea mult într-un loc. Pânzele de păianjen fantomatice ale lui Mark fuseseră o versiune a aceleiași senzații.

— Trebuie să vezi unde am găsit pozele.

„Nu, nu trebuie”, se gândi Jimbo, dar înaintă și intră.

Înăuntru de abia era loc pentru amândoi și în întuneric era greu de distins ce făcea Mark. Părea să împingă un raft de deasupra barei pentru umerașe. Acesta alunecă în sus. Mark păși mai aproape și deschise un panou din spatele dulapului.

— Uite.

Jimbo păși înainte, iar Mark se aplecă într-o parte și întinse mâna în întuneric.

— Vezi?

— Nu prea.

— Vino-ncoace și bagă mâna.

Se foiră unul în jurul celuilalt, iar Jimbo se plecă și întinse mâna dreaptă într-o deschizătură pe jumătate vizibilă.

— Atinge capătul.

Suprafața lemnului îi dădu senzația de blană de animal și abraziv, dar mult mai moale decât ar fi trebuit să fie, ca bârlogul unui urs mort demult.

— Lemnul e puțin putrezit, spuse Mark din spatele lui.

Degetele lui Jimbo găsiră un șurub ridicat, o gaură mică, și o margine ridicată.

— Am găsit o chestie.

— Trage de ea.

O fantă interioară se desprinse de pe podeaua dulăpiorului ascuns. Jimbo pipăi în deschizătură și găsi un compartiment ascuns de vreo treizeci de centimetri în lungime și șaizeci în lățime, cu o adâncime de aproximativ cincisprezece centimetri.

— Aici ai găsit albumul?

— Exact acolo.

Jimbo scoase mâna din compartimentul ascuns și amândoi se întoarseră în cameră.

— Cum ai găsit fanta? Cum ai știut că era acolo?

— Am ghicit.

Jimbo se încruntă la el frustrat.

— Locul ăsta și casa mea ar trebui să fie identice, nu?

— Așa am crezut, dar camerele par mai mici.

— Exact. De asta camerele îți par mult mai înghesuite decât cele de la mine. Aproape toate sunt mai mici. Pe dinafară însă e identică. Locul în plus trebuie să fie undeva.

— Adică sunt ascunzători peste tot în casă?

— Așa cred, rosti Mark nespunând nici jumătate din ce gândea.

Fără o dorință prea mare pentru exactitate, Jimbo înțelese imediat ce posibilități hidoase implica o astfel de situație.

— Să spunem că ai avea pe cineva, o fată, închisă în casa asta. Ar crede că e în siguranță, dar…

O posibilitate la care Jimbo nu voia deloc să se gândească.

— Dacă ai fi ascuns într-unul din locurile astea, ai putea ieși oricând vrei, spuse Jimbo și simți că i se face rău.

— Casa asta *trebuie* să aibă o poveste foarte teribilă.

— Nici prezentul nu e tocmai minunat. Pe bune, Mark, locul ăsta îmi dă fiori. Tot am impresia că mai e cineva cu noi aici.

— Știu. Hai să coborâm și să terminăm odată. O să caut mai serios mâine.

La parter băieții se plimbară prin sufragerie și încăperea de luat masa, deschiseră dulapurile și dulăpioarele și examinară scândurile pardoselii în căutare de ascunzători. Mark păru să cerceteze excentricitățile arhitecturale și nu catadicsi să povestească ce vedea. Își ridică sprâncenele, își împinse buza în afară, o mușcă, trecu printr-un arsenal de gesturi ale gândirii și înțelegerii. Dar orice pricepea ținea pentru el.

Ajunseră în bucătărie mult prea repede pentru gustul lui

Jimbo. Acum avea o senzație și mai neagră despre anexă ca mai devreme. Un sentiment urât, foarte urât părea să emane de acolo. Drept urmare ușa încastrată în perete arăta mai mare, crescuse parcă și devenise mai densă.

— Nu sunt sigur că vreau să văd ce e acolo înăuntru.

— Atunci nu intra.

Mark se apropie de ușă și o deschise. Făcu un pas înapoi, făcându-i loc lui Jimbo, care simțea în adâncul inimii că e în cădere liberă, să vină lângă el. Înăuntru băieții văzură doar o perdea mată de întuneric. Mark scoase un sunet grav, de la baza gâtului și se apropie, iar Jimbo îl urmă fără tragere de inimă.

— O să intrăm pur și simplu. E doar o cameră goală, atât.

Cu un singur pas, păși înăuntru. Jimbo ezită un moment, înghiți în sec și îl urmă. Deodată simți cum fața îi ia foc.

— Ar fi trebuit să aduc lanterna aia.

— Mda, răspunse Jimbo fără să fie deloc de acord.

Ochii începură să li se obișnuiască în întuneric. Jimbo își aminti de momentele când intri într-o sală de cinema și faci o pauză înainte de a coborî pe culoar. Bezna fără forme deveni o ceață granulată. Jimbo simți un miros slab, dar foarte urât. Aici ceva animalic și neplăcut fusese adăugat izului de pustiu și înfrângere ce se simțea în restul casei. Dintr-o dată își dădu seama că se uită la un obiect mare cu o formă în același timp familiară și străină.

— Drăcia dracului. Da' ce mama naibi-i asta?

— Cred că e un pat.

— Chestia asta nu poate fi un pat, replică Mark.

Se apropiară de obiectul ce domina camera. Se întindea într-o parte sub acoperișul înclinat și își păstra aspectul de pat – patul unui gigant hain ce cădea beat în el noapte de noapte. Bușteni groși, neprelucrați, lungi de trei metri și scânduri asamblate neglijent formau platforma brută pe care

dormea căpcăunul. Înaintară spre obiect și fără să arate spre ceva anume Mark spuse:

— Ia!

— Nu aș vrea să-mi petrec noaptea într-o chestie din asta.

— Nu, uite, rosti băiatul arătând spre ceva ce lui Jimbo i se păruse a fi o pată de întuneric în textura lemnului. În mijlocul acelei porțiuni o pereche de cătușe de piele cam la vreun metru una de alta erau prinse de platformă cu lanțuri. O altă pereche de chingi, puțin mai depărtate fuseseră fixate la un metru jumătate sub primele.

— Picioarele sunt bătute în podea, spuse Mark cu ochii strălucind în întuneric.

— Pentru *cine* o fi fost chestia asta?

Apoi Jimbo observă o serie de stropi, ce păreau negri, în jur și între cătușe și nu făceau parte din textura lemnului.

— Eu am plecat de aci. Îmi pare rău, frate.

Deja se mișca spre ușă cu mâinile ridicate parcă pentru a îndepărta un atacator. Cu o ultimă privire la patul uriaș, Mark i se alătură. De cealaltă parte a ușii, se uitară unul la altul și Jimbo se temu că prietenul lui va spune ceva, dar băiatul își mută privirea și își păstră gândurile pentru el.

Simțindu-se imponderabili și ireali ca niște strigoi, ieșiră pe mica verandă stricată. Ceva se întâmplase cu ei, își spuse Jimbo, cu el în mod sigur, dar nu avea cuvintele pentru a defini starea aceea. Toată suflarea și mare parte din vitalitate îi fuseseră stoarse din trup, ca de un șoc imens. Ce mai rămăsese îi permise să plutească în jos pe scări în vegetația luxuriantă din curtea din spate.

Rămase tăcut până când ajunseră pe gazonul tuns dintr-o parte a casei, și atunci își spuse că trebuie să vorbească.

— A fost construit pentru un copil, patul ăla ciudat.

Mark se opri și se uită înapoi.

— A legat un copil, sau poate doi pe patul ăla și i-a

torturat, rosti simțind că bate într-un bas puternic la fiecare vorbă. Erau urme de sânge alea, nu? Arătau negre, dar era sânge.

— Cred că și alea de pe saltelele de sus erau tot sânge.

— Sfinte Dumnezeule, Mark, ce fel de loc e ăsta?

— Asta o să aflăm. Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit și nu mai vrei să mă ajuți. Dacă-i așa, spune-mi acum. Renunți?

— Nu, o să fac ce vrei. Dar tot spun că ar fi trebuit să nu ne amestecăm vreodată în chestia asta.

— N-am avut altă soluție. Știi, am impresia că am fost *ales* într-un fel. Sunt de acord cu tine, e teribil și înfricoșător – dar *mi-a omorât mama!*

— Cum? Vrei să-mi explici?

— *Nu știu cum!* urlă Mark. Ce naiba crezi că *facem* aici?

Apoi, Jimbo văzu cum, fără niciun motiv, privirea lui Mark se schimbă. O expresie de vlăguire și zăpăceală i se întinse pe chip. Se uită la mâinile goale, apoi în jos.

— Sfinte Dumnezeule! spuse uitându-se în continuare spre pământ și mergând înapoi vreo doi metri. Jimbo, ce mama dracu' s-o întâmplat cu albumul ăla.

Jimbo clipi.

— Ți l-am dat ție?

— Nu. Îl aveai în mână când am coborât scările.

— Probabil l-am lăsat în bucătărie, dădu Mark din cap. Nu l-am dus în camera aia, nu?

— Nu-mi aduc aminte.

— Probabil l-am pus pe tejghea să am mâinile libere.

— Nu! spuse Jimbo știind ce intenționa prietenul lui să facă. Lasă-l! Ai văzut pozele.

Dar Mark plecase deja spre tufăriș și în secunda următoare era pe poteca ce o bătătoriseră.

— Nu-mi vine să cred că faci chestia asta.

— Stai liniștit. Mă întorc imediat.

Lui Jimbo i se părea de neconceput ca oricine, chiar și Mark, să vrea să aibă încă o dată contact cu interiorul casei de la numărul 3323. Înțelese de ce vecinii stabiliseră tacit să uite de casa goală din zona lor, să se uite în gol de câte ori privirea le cădea din întâmplare pe ea. Erau lucruri la care nu trebuia să te uiți, lucruri ce nu trebuiau văzute.

Se așeză să aștepte. Căldura intensă amplifică bâzâitul și pocnetul făcut de insectele din iarba înaltă. Transpirația îi curgea pe ceafă și îi aluneca pe coaste, răcorindu-i pielea. Își ținu privirea pe ușa din spate, din capătul scărilor stricate. Îi era mult prea cald la umeri. Trase de tricou și îi masă tot cu ochii la ușă.

Se mișcă în iarbă căutând un loc mai confortabil și se întrebă dacă nu putrezește vreo veveriță prin apropiere.

Să se uite la ceas era un gest inutil având în vedere că nu știa la ce oră intrase Mark în bucătărie. Dar se uită oricum. Era 12:30. Incredibil! Asta însemna că stătuseră înăuntru vreo două ore jumătate. Păruse mult mai scurt de atât. Parcă fusese hipnotizat de casă. Gândul ăsta îl făcu să se mai uite odată. Limbile nu se mișcaseră.

Bineînțeles, una dintre ele era în mișcare, măturând inexorabil cadranul rotund. Micul ac sări de la 22 la 23 și era în drum spre treizeci. Aruncă o altă privire la ușă pe deasupra vegetației. Părea să nu fi fost deschisă niciodată.

Limba ceasului trecu linia de sosire și fără ezitare se avântă într-un nou minut. Privirea i se ridică spre ușa sinistră și simți cum i se ridică o greutate de pe umeri, după care urmă un val de furie. Prin deschizătura ușii păși Mark Underhill, cu dizgrațiosul album, cerându-și scuze cu fiecare gest și privire. Jimbo sări în picioare.

— Ce-ai stat atât?

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Nici nu știi ce griji mi-am făcut. Ai uitat că te aștept?

— Mă, Jimbo, am spus că-mi pare rău.

— Îți pare rău pe naiba.

Mark se holbă la el cu o privire fixă. Jimbo nu avea nici cea mai mică idee la ce se gândea. Chipul îi era nefiresc de alb. Chiar și buzele îi păliseră.

— M-ai întrebat de ce am stat atât de mult.

— Da. De ce ai stat atât de mult?

— N-am găsit chestia asta afurisită. Am căutat peste tot în bucătărie, m-am uitat și știi tu unde.

— Camera cu patul.

Mark aprobă.

— M-am dus sus. Ghici unde era?

— În dulapul de unde l-ai scos, dădu Jimbo singurul răspuns posibil.

— Exact, era iar în dulap.

— Și cum a ajuns acolo?

— Trebuie să mă gândesc la treaba asta. Să nu spui nimic la nimeni, bine? Te rog. Și orice părere ai, ține-o pentru tine.

— Îți dau eu o părere pe care nu o țin pentru mine – nu poți să mai intri în locul ăla. O știi și tu! Uită-te cât de speriat ești. Ești complet alb.

— Cred că e posibil să-l fi lăsat eu acolo.

Se învârtiră apoi în jurul problemei, Mark pretinzând că nu mai știa dacă ținuse albumul în mână la coborâre, iar Jimbo nemaiștiind dacă-l văzuse. Când ajunseră la capătul străzii erau încă prinși în discuția în contradictoriu, deși nu cu așa de mult patos. Luară colțul spre alee și tăcură de parcă se înțeleseseră. Înainte de a se despărți, Mark îl rugă să-i împrumute lanterna Maglite și Jimbo alergă acasă și o aduse. I-o dădu fără nicio întrebare.

Capitolul 18

Din jurnalul lui Tim Underhill, 23 iunie 2003

E incredibil. Philip nu avea nici cea mai mică idee cine locuise în casa de vizavi de el. Iar dacă a știut vreodată, s-a străduit să uite. Apropierea de centrul de comandă al unuia dintre cei mai discutați criminali în serie poate induce o stare de negare în oameni mai puțin înclinați spre așa ceva decât Philip. Iar el mai era bântuit și de rușinea că se măritase cu verișoara primară a acestuia. O parte din sângele lui curgea prin venele ei, o mai mică parte prin cele ale fiului său. Să fie ăsta motivul pentru indiferența lui față de băiat? Philip îl iubește pe Mark, știu sigur, dar dragostea nu-l oprește să îl critice și să îl subestimeze constant pe copil.

Mulțumită lui Jimbo Monaghan și lui Omar Hillyard știu că Philip a cumpărat casa din spatele celei a lui Kalendar, complet neștiutor. Nu cred că ar fi *putut* să o ia dacă ar fi știut ce e lângă ea. Și, bineînțeles, a luat-o într-o grabă tipică lui. Voia să scape de suburbii, unde vecinii lui îl făceau să se simtă inadaptat, și îi plăcea ideea de a trăi în vechiul cartier aproape de școală. Se năpustise, crezând că înțelege totul, și dacă a auzit vreo aluzie la fostul proprietar, și-a închis mintea instant.

După ce am aflat despre casa lui Kalendar de peste drum, nu i-am spus nimic lui Philip până nu i-am arătat cele două e-mailuri foarte stranii pe care Mark mi le trimisese înainte de dispariție și chiar pentru asta am așteptat până eram în secția de poliție cu sergentul Pohihaus. Îmi era foarte limpede că a vorbi despre asemenea lucruri doar cu Philip ar fi fost o pierdere de vreme. Citirea lor nu a făcut decât să-i trezească suspiciunea că Mark și cu mine conspirasem ceva. După

citirea lor a insistat să i le arate lui Pohihaus, ceea ce era evident cel mai bun lucru. Sergentul le-a citit, ne-a pus câteva întrebări la amândoi și a pus corespondența listată într-un dosar ce îl ținea la el în sertar.

— Nu se știe niciodată, spusese, dar oftase în timp ce vorbea.

Am făcut tot ce mi-a stat în putere – le-am spus despre legătura cu Joseph Kalendar, dar tot așa de bine puteam să vorbesc la pereți.

Expeditor: munderhill679@aol.com
Destinatar: tunderhill@nyc. Rr.com
Trimis: luni. 16 iunie 2003, 3:24 PM
Subiect: nebun, dar nu asha nebun

sal, unchiule

ma-ntrebam cum itzi mere, m-am gândit la tine. Viata nui ushoara dupa treaba cu mama. Mi-e greu sa ma concentrez, sa ma tzin la suprafatza. Acu' cand scriu în sfarshit nush ce sa zic. Tzi se intampla sa ai o idee complet aiurea dusa, da' pana la urma sa fie adevarata? sau buna?

pace
m

— I-ai răspuns? m-a întrebat Philip.

— I-ați scris băiatului înapoi? s-a interesat și sergentul.

— Sigur, i-am scris că mi se întâmplă o dată sau de două ori pe săptămână.

Iată al doilea e-mail:

Expeditor: munderhill679@aol.com
Destinatar: tunderhill@nyc.rr.com

Trimis: marți, 17 iunie 2003, 4:18 PM
Subiect: nebun, dar nu asha nebun

sal unchiule

tot mai adanc, tot mai adanc da' unde ajungem nu se shtie...

ce vreau sa te-ntreb e...

simtzi vreodat ca eshti în 1 din cartzile tale? tzi se pare vreodat ca lumea e ca acolo? – ca un roman?
multzam
m

— Ce i-ai spus? a fost Philip curios.
— I-am spus „niciodată" și „tot timpul".
— Poftim? a întrebat sergentul, un om de fier, încordat și nervos, iar întrebarea lui sugera că nu era deloc amuzat.
Așa că i-am arătat e-mailul:

Expeditor: tunderhill@nyc.rr.com
Destinatar: munderhiil697@aol.com
Trimis: mar_i, 17 iunie 2003, 7:45 PM
Subiect: nebun, dar nu asha nebun

> simtzi vreodat ca eshti în 1 din cartzile tale? tzi se pare vreodat ca lumea e ca acolo? – ca un roman? >

Răspuns:
1.)Niciodata
2)Tot timpul
Ce naiba se intampla pe acolo, de fapt?

— Nu mi-a mai răspuns. Dar nu credeți că proiectul misterios are legătură cu dispariția lui?

— Poate, a răspuns Philip.

Eu și sergentul ne-am uitat la el. Eram într-o încăpere unde fuseseră înghesuite birouri. Ofițeri de poliție îmbrăcați civil vorbeau la telefon și scriau rapoarte. Când l-am întrebat pe Pohihaus cum se numea încăperea, s-a uitat ciudat la mine și a spus „zona de lucru" de parcă era ceva știut de toată lumea.

— Proiectul avea evident de-a face cu Ucigașul din parc, a spus Philip.

— Cred că era vorba de altceva, am replicat. Tocmai am aflat că Mark și prietenul lui Jimbo au intrat în casa din spatele locuinței voastre, Philip, și apoi băiatul a petrecut foarte mult timp acolo, singur. Am o bănuială că ăsta era proiectul. Sau ceva ce a avut loc înăuntrul casei. E vorba de fosta locuință a lui Joseph Kalendar.

— E imposibil, nevastă-mea mi-ar fi spus, răspunse uitându-se la Pohihaus. Nu e ceva ce aș vrea să afle toată lumea, dar ea și Kalendar au fost veri primari.

— Interesant, se gândi sergentul. Ar fi fost logic să spună ceva de la început.

— Philip, i-ai arătat și lui Nancy casa înainte să o cumperi?

— De ce aș fi făcut așa ceva? Era în cartierul potrivit și toate casele erau cam la fel. De altfel a trebuit să mă mișc repede.

— Deci nu a știut până nu a fost prea târziu să mai dați înapoi. Când și-a dat seama unde era noua casă, cred ca a vrut să te protejeze.

— Să mă protejeze? Asta-i… asta-i…

A tăcut apoi părând să se gândească la posibilitate.

— Mark era fascinat de locul acesta. Aproape obsedat, i-am spus lui Pohihaus.

— E normal pentru un puști. Trebuie să fie multe pete de sânge pe acolo. Probabil și o grămadă de alte chestii, răspunse sergentul.

— Nu credeți că ar trebui să mergeți să aruncați o privire?

— Stați puțin, poate că am și fost.

Fără să explice ultima frază, Pohihaus a scos un carnețel din buzunar și a dat paginile până a ajuns unde voia.

— E cumva pe North Michigan Street la numărul 3323?

— Da, am spus.

— De unde să știu eu, a replicat Philip.

— E sau nu e? a întrebat sergentul.

— Da, i-am spus.

S-a uitat la Philip.

— Fiul dumneavoastră și prietenul lui ne-au sunat în șapte iunie. Aveau bănuieli că Ucigașul din parc se refugiase în reședința abandonată de pe North Michigan Street de la numărul 3323.

— Vedeți, asta dovedește că am dreptate, spuse Philip. Mark și maimuțoiul ăla și-au băgat nasul pe acolo, gândindu-se că sunt mari detectivi ca prietenul tău Pasmore. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Avea o expresia așa de ciudată pe chip, încât am avut un moment impresia că va scuipa pe jos.

— Știai că au sunat la poliție?

— Ai impresia că îmi spuneau ce fac? se rățoi la mine cu o încruntătură triumfătoare. De asta era așa de interesat de casă. Trebuie să fi fost cineva înăuntru, continuă, după care privi spre Pohihaus a cărui expresie impenetrabilă nu se schimbase de când intrasem în „zona de lucru“. Sunt sigur că ați verificat.

— Am trecut pe acolo și am aruncat o privire. Totul era închis. Era așa de ani de zile.

— Nu l-ați mai contactat pe fiul meu?

— Ne-a dat un posibil fir, dar nu ducea niciunde, ca majoritatea celor ce vin de la civili. Nu continuăm căutarea decât dacă apare ceva folositor.

— Nu ducea niciunde? La asta v-ați gândit și după ce fiul meu a dispărut?

— Domnule Underhill, îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat fiului dumneavoastră și facem tot ce putem să-l găsim.

— Stați aici și-mi spuneți chestia asta. Dar nu v-ați gândit că poate fiul meu a atras atenția asupra lui cu cercetarea aia?

— Nu dacă personajul negativ nu era acolo, i-a răspuns Pohihaus.

Fratele meu s-a uitat iar la mine.

— Dar toate porcăriile alea din e-mailuri despre ce sunt atunci? Ideile nebunești și sentimentul că e într-o carte de-a ta? Vrea să știi că se joacă de-a detectivul.

— Ar putea vorbi despre altceva, i-am spus.

— Sper că mă vei informa și pe mine la ce te gândești.

— Cred că ar trebui să mergeți și să examinați mult mai atent casa aia, am continuat privind spre Pohihaus.

— Alte sugestii geniale, replică sergentul.

În ziua de după vizita băieților în casă, Mark luă albumul cu el când se întoarse în locuința goală. Nu voia să-l lase acasă. Tatăl lui devenise destul de ciudat ca să înceapă să-i cotrobăie prin cameră și ar fi fost imposibil să-i explice existența unui asemenea obiect. Era mai bine să-l depoziteze în ascunzătoarea lui, ferit de privirea părintească. Dar voia să se și uite la fotografii, să le revadă de multe ori, căutând

orice informație putea desluși. Cum plănuia să-și petreacă cea mai mare parte a zilei în casa aceea, trebuia să ia pozele cu el.

●

Spre după-amiază în acea zi, el și Jimbo făcură un plan de bătaie la telefon. Erau amândoi încă în pat de fapt. Mark făcuse duș și se îmbrăcase, dar era întins peste cuvertură, iar Jimbo nu ieșise încă dintre cearșafuri.

— Faza doi, am înțeles. Să ne întâlnim la Sherman Diner pe la prânz și să comparăm informația, bine?

Sherman Diner, un local la două case depărtare de fosta amplasare a Beldame Oriental Theatre, era locul de întâlnire al elevilor de la Quincy. Faptul că Jimbo îl pomenise însemna că voia să schimbe informații cu Mark, dar și să mai stea cu alții după aceea. Momentan toți adolescenții din zonă flecăreau pe mobil despre criminal.

— Du-te tu dacă vrei. Nu cred că mă interesează mâncarea prea tare și nici nu simt nevoia să dau explicații celor de acolo. Vorbim mai târziu.

— Cam pe când?

— Când termin pe ziua de azi, Jimbo. Tu ai oricum destulă activitate.

— Știu, răspunse băiatul cu puțină suferință în glas.

Probabil simțea că prietenul lui cel mai bun îi ascundea ceva. Și într-adevăr Mark preferase să tacă și intenționa să continue. Cât umblaseră prin casă cu o zi înainte, observase multe lucruri curioase pe care nu i le pomenise lui Jimbo. Într-un fel îi dăduse prietenului său cheia înțelegerii acestor ciudățenii (asta dacă avea dreptate în privința lor, lucru de care era aproape sigur), deci practic nu ascundea nimic. Însă știa că Jimbo nu va ști ce să facă și având cheia la îndemână, nu înțelesese ce însemna ea și nici nu știa că era o cheie. Băiatul ajunsese la concluzia că locuința avea un secret

imens ce fusese construit în ea de același nebun care adăugase micuța și urâta încăpere și crease patul gigantic.

După ce termină conversația, Mark coborî și goli frigiderul. Tatăl lui făcea cumpărături numai când era obligat și avea tendința de a cumpăra lucruri fără legătură unul cu altul, borcane de măsline, bomboane cu alune, murături, maioneză degresată și pâine albă. La prima trecere în revistă a rafturilor se gândi că va fi nevoit să meargă până la 7-Eleven înainte de a se apuca de treabă. Dar la a doua privire observă unul dintre sertare unde era brânză Cheddar, brânză topită și niște salam feliat ce părea comestibil. Își făcu un sandviș cu salamul, brânza Cheddar și maioneză și băgă rezultatul unsuros într-o pungă de hârtie unde avea deja o rangă, un ciocan de dulgher, lanterna, și ieși rulând punga pentru a o face mai mică.

●

Afară în soarele fierbinte și alb pășește băiatul nostru cu spirit eroic, afară pe străzile transformate în cuptor, mergând asemeni unui jocheu spre cercul învingătorilor, asemeni unui cuceritor spre cortul amantei. O dată în viață, se simte *gata* pregătit pentru prima etapă a orice se va dovedi că i-a rezervat destinul. Teama lui – căci sufletul îi e plin de frică – pare să-i dea și mai multă energie, să-i intensifice sentimentul că are un scop.

O astfel de atitudine atrage mai degrabă atenția decât indiferența, iar la puțină vreme după ce ajunge pe Michigan Street și pornește marșul plin de însuflețire spre a patra casă de pe stradă, un locuitor își apleacă fruntea spre fereastra de la sufragerie și îl vede imediat.

„Uite-l pe băietul arătos al lui Underhill, se gândește Omar Hillyard, pun pariu că e în drum spre bătrâna casă a lui Kalendar. Unde-i Sancho Panza, micul buldog irlandez care îl însoțește peste tot?

Doamne, ce copil frumos. Are un curaj nerușinat! Uită-te numai la el cum trece pe lângă casă… sigur intră acolo. Micul diavol! Dacă aș fi buldogul irlandez, aș fi îndrăgostit nebunește de el.

Pun pariu că o să găsească mult mai multe decât se așteaptă în casa aia.“

●

Bucurându-se că lumina îi încălzea mâinile și umerii, Mark înaintă prin buruieni. Picioarele îl duceau cu fiecare pas mai aproape. Dacă ar fi vrut ar fi putut merge până la Munții Stâncoși, unde ar fi sărit în sus pe un versant, și-ar fi dat drumul pe celălalt și ar fi mers tot înainte până s-ar fi trezit cu gleznele în Pacific.

Trecu impetuos prin iarba înaltă și buruienile pârlite de soare, dintr-o săritură lăsă în urmă scările stricate și după o ezitare de abia vizibilă deschise ușa din spate. Iată casa gigantului și iată-l și pe el, Mark, ucigașul gigantului și punga lui cu trucuri. Se așteptase pe jumătate la o formă de rezistență, dar faptul că era singur nu trezi nici pânzele de păianjeni invizibile, nici miasma emoțională ce-l întâmpinase prima dată. Trecuse pragul cu ușurință și, fără să se sinchisească de încăperea cu patul, își duse punga până în dormitorul principal.

Un maestru tâmplar locuise aici cândva. Neglijența anexei însemna o încercare deliberată de a induce în eroare: oricine ar fi văzut-o, nu ar fi putut ghici în niciun caz gradul de schimbare ce fusese adăugat casei de proprietarul ei. Probabil că și monstruozitatea aberantă a patului de tortură fusese intenționată – tâmplarul construise un obiect pe măsura sentimentelor sale. Totuși când avu mână liberă, orchestră un adevărat tur de forță al artei sale. Acesta era lucrul pe care Mark nu i-l dezvăluise prietenului său cel mai bun.

Sus în dormitor, scoase ranga din geantă și o folosi să dea jos o bucată de din panoul din spatele dulapului. Ghips și bucăți de lemn se rostogoliră pe jos.

Găsise albumul de fotografii într-un spațiu mic, pătrat, ca o masă, spre dreapta golului ce tocmai îl făcuse. Mica masă părea să fi fost construită pentru o lampă, dar Mark știa că are două scopuri foarte diferite. Era locul perfect unde puteai sta nevăzut să asculți ce se întâmpla în casă. Era scaunul unui spion sau terorist casnic, simplul fapt că fusese construit demonstra dimensiunea psihozei creatorului. Folosindu-se de o mică balama ce aluneca, cutiuța se deschidea devenind un seif ascuns.

Mark păși în spațiul pe care-l mărise și văzu că teoria lui secretă despre casă era reală. Își simți inima oprindu-se în piept, iar vreo câteva secunde imensitatea fricii se dovedi atât de mare încât nu putu nici să înainteze nici să dea înapoi. Își dorea să nu fi avut dreptate: ascunzătorile ce-l speriaseră pe Jimbo erau destul de tulburătoare, dar asta era și mai rău. Se trezi contemplând o sălbăticie dementă.

Se uită spre celălalt perete, la depărtare de vreun metru de dulap. După un metru jumătate, doi, golul dintre peretele interior și cel exterior dispărea în întuneric. Era în locuința unui nebun și casa semăna cu mașinațiunile minții sale, pline de pasaje ascunse și imposibil de privit. Locul acesta continua până în partea cealaltă a casei, putea să bage mâna în foc. Se întoarse în dormitor și luă lanterna.

Odată ajuns din nou în dulap, trecu prin deschizătură și aprinse lumina pentru a trimite o rază galbenă și rece, tremurândă, pe un coridor îngust. Se întoarse spre partea opusă și văzu același lucru. Gura îi era complet uscată. Asta era, exact cum își imaginase. Se uită la primii câțiva metri ai unui coridor construit acolo. Existența lui îi dovedi că avea dreptate în privința modificărilor făcute de tâmplar. Pentru a

vedea dacă se adevereşte şi cealaltă parte a teoriei, nu trebuia decât să pornească prin pasajul îngust.

Ce se afla oare la capătul acestui hol lugubru?

Se oprea pur şi simplu în perete, sau, era aşa cum spera el… Dunga subţire de lumină întâlni un perete drept înainte şi pieptul i se strânse de dezamăgire. Mâna cu lanterna căzu şi cercul galben, tremurător de lumină şovăi în jos peste ghipsul lipsit de viaţă şi alunecă, asemeni unei cascade pe faţa unei stânci într-un spaţiu de sub nivelul podelei. Mark se auzi expirând. Nu exista niciun motiv ca descoperirea aceasta să însemne mai mult decât că era perspicace, dar înaintă să vadă primele trepte ale unei scări ce cobora cu sentimentul că fusese răsplătit. Casa era un fagure.

Bărbatul ce locuise aici trăia singur – ori îşi omorâse familia ori o trimisese departe de casă. Oricum copii muriseră pe patul imens de lemn şi în cel de o persoană de la etaj. După ce îşi eliminase familia, omul ispitise femei să intre în casă sau le surprinsese pe întuneric, le legase şi le adusese aici. Uşile fuseseră cu siguranţă blocate şi ferestrele acoperite. Femeile se treziseră într-o casă din care nu puteau scăpa. Probabil că imediat după aceea l-au auzit mişcându-se de ici colo şi au încercat să se ascundă de el, dar omul părea să poată trece invizibil dintr-o încăpere în alta în urma lor. Era asemeni unui păianjen imens grăbind pasul pe pânză şi putea să apară oriunde. Îi plăcea să privească prin găurile din pereţi femeile prinse în capcană. Îi plăcea şi să le omoare, dar adora să le chinuie.

Mark simţi cum îl cuprinde o slăbiciune din amestecul de euforie, teroare şi greaţă. Se aruncase în inima haină a acestei case otrăvite şi ceea ce vedea acolo îi făcea rău.

În loc să coboare pe scara abruptă, se întoarse pe unde venise. De data asta văzu zdrenţele mişcătoare ale pânzelor de păianjeni, pe care nu le observase mai devreme. Pânzele

de paing adevărate nu-l speriau.

Așa cum își imaginase, o a doua scară identică ducea spre parter în cealaltă parte a casei. Coborî în întuneric ținând lanterna pe pașii săi mergând în jos. La capătul scărilor, lumina din Maglite scoase la iveală două coridoare scurte ramificându-se spre partea din față și cea din spate a încăperii. Fiecare părea să se termine la o ușă potrivită atent în zid. Monstrul vrusese să se poată deplasa invizibil și la parter. Ceea ce băiatul nu se aștepta să găsească era gura căscată a unei a treia scări. El și Jimbo uitaseră cu totul de subsol. Un fior neașteptat îi trecu prin plămâni răcindu-i de parcă ar fi fost de gheață.

Subsolul – de ce a merge în locul ăla părea așa o greșeală colosală? Unul dintre motive era că nu știai niciodată ce poți găsi într-un subsol.

În ciuda acestor sentimente, Mark o luă în jos prin vălul de pânze de păianjen. Jos, jos jos prin straturile de sălbăticie, de tortură și durere spre cloaca de dedesubt. La capătul scărilor aruncă un oval galben granulat pe un panou negru ce părea să fi fost desprins dintr-un sicriu. Nu văzu nicio clanță. Întinse mâna stângă și împinse ușa cu degetele. Părând să fie prinsă de o imensă balama neagră, se deschise larg.

Păși înăuntru și plimbă lanterna de-a lungul unui gard cu palisade. Apoi se întoarse cu spatele și îndreptă lumina spre deschizătura din perete, căutând instinctiv un întrerupător. Găsi unul chiar lângă scara ascunsă și înainte de a-și da seama că nu mai era curent în casă de ani de zile, îl apăsă.

Undeva aproape de mijlocul subsolului un singur bec răspunse, imposibil, și o perdea galben-cenușie lumină aerul. Un val de șoc paralizant îl țintui pe loc. Cineva folosea casa, cineva care plătea facturile. Mark simți nevoia să se lipească de zid. Își auzea respirația greoaie și o furnicătură ca un

fulger înghețat îi străbătu chipul.

Becul era ascuns în spatele „gardului cu palisade”, în realitate un perete din jumătăți de bușteni, acoperiți de coajă aspră, ce se întindeau până în partea cealaltă a subsolului. Ici colo câteva uși fuseseră încastrate în lemn. Intră prin cea mai apropiată. Câteva minute mai târziu vomita micul dejun pe care nici nu-l mâncase.

Capitolul 19

Din jurnalul lui Timothy Underhill, 24 iunie 2003

— Deci ce a găsit?

Jimbo părea să se simtă foarte stânjenit. Aproape l-am răpit din confortul casei sale și l-am dus la un restaurant foarte în vogă în anii șaizeci. Am amintiri frumoase de la Fireside Lounge și fripturile lor sunt la fel de perfect gătite ca oricare altele din New York. Băiatul nu mai fusese pe acolo și nu știa cum să reacționeze la stilul demodat, de lux, a la vestul mijlociu american, o combinație de negru, separeuri din piele roșie și mese de lemn imense cu scaune ca niște tronuri. Era un loc unde puteam sta de vorbă fără să tragă cineva cu urechea, dar planul meu de a-l face să se relaxeze funcționase doar pe jumătate. Își dezmembra bucata de friptură pe care o comandase bine făcută și acoperită cu ketchup, dar tot avea impresia că îi e necredincios lui Mark dacă vorbește cu mine.

— Nu o să se supere nimeni pe Mark, i-am spus. Tot ce vrem este să aflăm unde este și să-l aducem înapoi dacă se poate.

— Aș vrea eu să *poată* fi adus înapoi.

— Nu crezi că se poate?

Jimbo a înmuiat o bucată de friptură bine făcută într-o băltoacă de ketchup.

— Nu vreau să te grăbești, am continuat.

A dat din cap și îmbucătura a dispărut în esofag. Ca orice băiat la vârsta adolescenței, Jimbo putea mânca asemeni unui împărat roman de trei ori pe zi.

— Ți-a spus că a coborât pe scara ascunsă în subsol.

— A treia scară ascunsă. Locul era plin de ele. Și… spuse

și se opri apoi făcându-se roșu la față.

— Și ce?

— Nimic.

Am renunțat pentru moment.

— Ce a găsit în subsol, Jimbo?

— Era în camera mică, prima. Erau vreo șase sau șapte, cred, povesti mai departe, dar se opri un moment și fruntea i se încreți plină de riduri. Chiar era un băiat foarte la locul lui. Știți chestiile alea unde oamenii își puneau lucrurile când urcau pe vapoare? Cutiile alea mari, care sunt ca niște valize, dar nu sunt de fapt? Cu lacăte.

— Cufere.

— Da, un cufăr. Era unul împins lângă perete. Avea și încuietoare, dar era deschisă. Așa că s-a uitat înăuntru. Și chestia aia, cufărul ăla era plin de păr.

— Păr?

— Păr de femeie, tăiat și pus acolo. Blond, șaten, roșcat.

— Nici nu-i de mirare că a vomitat.

Jimbo s-a făcut că nu aude.

— Doar că prima dată nu a priceput ce e, pentru că era tot adunat. Părea un fel de animal mare, mort. Așa că a băgat mâna și a luat un smoc. Era prins cu o substanță maro ce se desprindea la atingere.

— Aha, am spus.

— Și atunci a vomitat. Când și-a dat seama că avea în mână păr tăiat de la mai multe femei. Năclăit de sânge.

— Doamne Dumnezeule.

— Poliția a fost acolo, nu? De ce au lăsat porcăriile alea? Probabil că au luat o tonă de mizerii din casa aia.

— Bună întrebare, am spus deși credeam că știu răspunsul. În zilele acelea, nu se făcea testul ADN. Poate luaseră câte ceva din păr și l-au prelucrat cum au știut mai bine. În mod sigur ei spărseseră lacătul.

— Știi cine a locuit acolo, nu?

— Știu.

— De la plimbarea prin zonă și discuțiile cu vecinii.

— Asta era treaba mea. Eu mă ocupam de ce era afară, Mark de ce era înăuntru.

— Și ai ajuns să vorbești cu domnul Hillyard.

— Îi ciudat. Nu m-a lăsat să intru în casă până nu a avut accidentul ăla și dup-aia am văzut de ce. Maaamă! Are niște marfă înăuntru.

— Nu-i chiar așa de rău cum pare, am răspuns după ce aruncasem și eu o privire în sufrageria bătrânului. Să ne întoarcem la Mark.

— Chiar trebuie să fac asta? Știți ce a făcut tipul ăsta, Kalendar, nu aveți nevoie să vă spun eu.

I-am spus că aflasem doar la scurtă vreme de la dispariția lui Mark, când Tom Pasmore îmi spusese câteva detalii.

— Erau rude, el și Mark. Pentru că maică-sa avea același nume. Am aflat de la bătrânul Hillyard! Când i-am spus lui Mark, nu putea să-l întrebe pe taică-su că făcea crize de fiecare dată când deschidea subiectul. Așa că s-a uitat pe net. Și mamă, câte chestii despre tipul ăsta erau acolo. Oamenii ăia, parcă îi divinizează pe criminalii în serie.

— Și ce a găsit pe net despre Kalendar?

— Erau o groază de chestii. A dat de o genealogie pusă pe net de un tip din St. Louis și a deschis-o, a găsit un arbore genealogic.

— Era și el acolo bănuiesc.

— Toată familia lui. Așa a aflat că tatăl mamei sale și tatăl lui Kalendar erau frați. Deci ei doi erau veri. Așa că pentru Joseph Kalendar, Mark era…

— Vărul lui. Să ne întoarcem la ce făcea Mark înăuntru. Îmi închipui că a continuat să cotrobăie după ce a vomitat.

Știam deja de la Omar Hillyard că Mark se întorsese în

casă în fiecare zi dinaintea dispariției.

— Da, a continuat să caute. A găsit tot felu' de lucruri ciudate, o masă mare de fier, și chestia asta ca un fel de pantă ce venea de la etajul întâi și o grămadă de pete vechi de sânge. Dar…

Jimbo a vârât capătul unui cartof prăjit în ketchup. S-a uitat în jur, parcă fără țintă, la oamenii de afaceri care devorau fripturi și doamnele din suburbie ocupate cu salate, la marile mese lăcuite. În cealaltă partea a camerei, la barul lung, un bătrân într-un costum reiat, șifonat și un tip cu un tricou polo încercau să nu se holbeze prea tare la chelneriță, care nu fusese născută la ultima mea vizită în Fireside Lounge.

— Te tot oprești la fiecare cotitură.

Vârful limbii i-a alunecat între dinți și s-a încovoiat spre buza de sus. Ochii și-au pierdut concentrarea cu o secundă înainte de a-i întâlni pe ai mei.

— Ce fac?

— Vrei să spui ceva și te tot oprești.

A privit undeva înspre bărbia mea.

— Pentru binele lui Mark, ar trebui să-mi spui tot ce știi. De asta suntem aici.

Jimbo a dat din cap, nu foarte convingător.

— Ai spus că a găsit o pantă și o masă de metal. Pe siturile de pe net sigur scria că își tăiase în bucăți unele dintre victime înainte de a le băga în cuptor. A comandat masa de operație de la o firmă ce se ocupa cu echipamente medicale.

— Am văzut și noi, da.

— Apoi ai vrut să îmi mai spui ceva și te-ai oprit.

L-am privit cum se gândea ce opțiuni are. Mi-a aruncat o privire, pielea de pe pomeți i s-a întins și am știut că scăpase de o povară interioară.

— Mark a trecut prin toate camerele. Era o cameră de

operație și o alta unde erau vreo trei sau patru valize de nuiele. S-a gândit că acolo a pus hainele femeilor și polițiștii le-au luat pe toate.

— Poliția nu a inspectat locul ăla nici pe jumătate cât Mark.

— Nu. N-au găsit coridoarele.

Jimbo a mestecat bucata de carne în gură și a respirat adânc. Eram pe cale de a afla ce ascundea de mine de fapt.

— Așa că s-a dus sus – așa cum urci în mod normal. A găsit locul unde începea panta în pasajul secret dintre sufragerie și încăperea de luat masa. Kalendar, mă, le târa prin pereți și le arunca direct pe masa de operație. Parterul era la fel ca etajul. De acolo, puteai să o iei în sus pe scări și să ajungi oriunde în casă. Mark spunea că înainte să le omoare, Kalendar le tortura dându-le de înțeles că era acolo deși nu-l puteau vedea, a spus strâmbându-se. În sufragerie coridorul secret era în dulapul de paltoane sub scările normale.

Jimbo a ezitat și acum înțeleg de ce. Trebuia să fie sigur că vrea să continue.

— Un șifonier, asemeni celui din dormitor, am spus.

— Da. Așa părea.

Urma să-mi spună, dar nu până în ultimul moment. L-am îmboldit pe ultima sută de metri.

— Ce a găsit înăuntru – o altă cutie de lemn, ca la etaj?

A clipit. Nimerisem.

— Ce era înăuntru? Un jurnal? am spus fiind pe o cale complet greșită.

— Nu, nu era un jurnal, a mormăit Jimbo.

— A putut deschide cutia? am spus după ce mă străfulgerase un gând.

Jimbo a aprobat. Și-a mutat privirea de la mine și gura i-a tresărit un moment în ceva ce semăna unui surâs.

— Haide, Jimbo. Nu te mai învârti în jurul cozii. Ce era în cutie? O grămadă de oase? Un craniu?

— Nu, nimic de genul ăsta, a rostit zâmbind.

Eram așa de departe că îl amuza.

— Când a deschis cutia, punga lui de hârtie era acolo. Cu albumu' de fotografii și ciocanul și ranga. Și amărâtul ăla de sandviș cu pâine albă.

În partea cealaltă a sălii, ospătărița pufni în hohote de râs cristalin, ce te făceau să te gândești la un șirag de perle argintate. Ne-am întors capetele să-l vedem pe bătrân scuturându-se violent, fie de râs, fie de nervi. De unde priveam noi, părea că tremură ca un schelet îmbrăcat în costum.

Dacă era pus la încercare, Timothy Underhill putea recita întreaga ierarhie militară de la soldat la amiral. Aproape orice fost soldat putea să facă la fel, dar romanele lui se referiseră uneori la experiența din Vietnam și se străduise să înfățișeze totul corect. Cărțile lui mai vorbeau și de diferitele departamente de poliție de ici, colo și cu toate că fiecare dintre ele se recunoștea a fi o organizație paramilitară, semnificația gradelor era diferită de la un loc la altul.

Pentru a da exemplul cel mai simplu, își spuse Tim, să ne gândim la sergentul Franz Pohihaus, figura posomorâtă și autoritară din capul mesei în jurul căreia se așezase publicul său de șase persoane. În timpul trecerii micii lor procesiuni prin secție, ceilalți polițiști, toți la fel, nu păruseră să îi arate vreo deferență. Sergentul avea sub patruzeci și cinci de ani, și purta frumosul costum albastru ca un fel de armură delicată. Bicepșii îi umpleau mânecile și gulerul îi înconjura foarte strâns gâtul. Tim bănui că petrece o bună bucată din timp la sală. Încăperea nu avea ferestre și aerul putea a fum de țigară. Pohihaus transformase camera jerpelită într-un

centru de comandă.

— Să facem un tur în jurul mesei, să fim siguri că știm numele fiecăruia.

Privi spre cuplul cel mai aproape de el, spre stânga. Un tip umflat cu față roz, așezat lângă o blondă nervoasă sări de parcă fusese împuns cu un ac.

— A, suntem Flip și Marty Auslander, părinții lui Shane. Ne pare bine să vă cunoaștem.

— Bill Wilk. Tatăl lui Trey.

— Bună. Sunt Jennie Dell, mama lui Dewey.

Ochii bulbucați, de parcă ar fi fost ouă fierte, ai lui Bill Wilk se uitau în jur dintr-un cap ras cât o minge de bowling așezat pe trupul îndesat. Jennie Dell își împinse scaunul câțiva centimetri mai departe de el.

— Sunt Philip Underhill, tatăl lui Mark, și el e fratele meu Tim. Nu e din oraș.

— Pentru început, nu cred că fratele dumneavoastră are ce căuta aici, spuse Wilk, dar e decizia sergentului. Trebuia totuși să fie doar o întâlnire cu membri familiei.

— Eu sunt un membru al familiei, răspunse Tim.

Bill Wilk se încruntă la el un moment, apoi își învârti capul pe gâtul inexistent să se uite la familia Auslander.

— Numa' o întrebare: care din voi îi Flip și care-i Marty?

Pe fața roz apăru un zâmbet stânjenit.

— Eu sunt Flip, Marty e soția mea.

— După mine, cred că ar trebui să vă schimbați numele.

Pohihaus lovi masa cu palma.

— Domnule Wilk, opriți-vă și încetați.

— Mi-am pierdut fiul. Ce altceva îmi mai puteți face?

Sergentul îi surâse. Un zâmbet deconcertant, evocând fulgere și strigăte de durere.

— Vreți să aflați?

— Scuze, șefu', îngăimă el mai pierzând câțiva centimetri

din înălțime.

— Vreau să vă amintesc și dumneavoastră și tuturor de la masă că suntem aici pentru fiii dumneavoastră. Sau nepoți, rosti întorcând albastrul mat al privirii spre Tim, după care îi lăsă pe toți într-un moment de tăcere care păru să-i crească severitatea. Ceea ce vreau să vă spun reprezintă prima descoperire importantă din acest caz. Doream să o comunic dumneavoastră înainte de a o face publică.

Chiar și Bill Wilk rămase tăcut. Inconștient, Jennie Dell trase adânc aer în piept și își ținu respirația.

— Vă veți bucura să aflați că avem un nou martor ocular, doamna profesoară universitară Ruth Bellinger, din Madison, Wisconsin. Dânsa face parte din catedra de Astronomie-Fizică. Acum trei săptămâni era în oraș, în vizită la o soră și s-a întâmplat să stea pe bancă aproape de fântână în parcul Sherman când ceva i-a atras atenția.

— L-a văzut? răbufni Marty Auslander, aplecându-se pe după soțul ei ca să se uite la sergent. L-a văzut pe tip?

— Acum trei săptămâni omul nici nu-și începuse treaba, interveni Bill Wilk.

— Totul se va termina mult mai repede dacă îmi dați voie să vorbesc fără întreruperi. Puteți pune orice întrebare după ce termin, îi avertiză Pohihaus.

Marty Auslander se rezemă înapoi de spătarul scaunului.

Sergentul scrută cu privirea încăperea și pe toți cei prezenți.

— Ceea ce a atras atenția doamnei Bellinger a fost o conversație dintre un adolescent și un bărbat, probabil peste treizeci și cinci de ani. După spusele dânsei, era un om mătăhălos, de aproape un metru nouăzeci și doi, cu o constituție foarte solidă. Din motive personale, doamna în cauză este foarte sensibilă la prezența prădătorilor sexuali. I s-a părut că ceva de genul acela tocmai se petrecea în parc.

Bărbatul părea un pic prea îndatoritor. Tot „se dădea” la băiat după spusele dânsei și i s-a părut că adolescentul încerca să se împotrivească fără a părea nesimțit.

Doamna Bellinger s-a întrebat dacă datoria ei civică și o citez din nou „nu o obligă să intervină când se întâmplă așa ceva”. Bărbatul s-a uitat foarte clar în jur și dânsa s-a gândit că pare să verifice dacă acțiunile lui sunt observate. Ne-a spus că părea „sălbăticit”. Și acum vine partea cea mai interesantă. În aceeași secundă dânsa s-a ridicat și bărbatul a văzut-o. După ce a înaintat puțin, omul i-a spus ceva băiatului și s-a îndepărtat rapid.

— I-a văzut fața, spuse Flip.

— Băiatul la fel, continuă Marty.

— Acum trei săptămâni? mugi Bill Wilk. Și noi de ce aflăm de abia acum?

— Așteptați-vă rândul domnule Wilk, îl îngheță sergentul cu o privire.

— Doamna Bellinger l-a întrebat pe băiat dacă știe cum îl cheamă pe bărbatul cu care vorbise. Tot ce știa era numele mic, Ronnie, i-a spus adolescentul, își cumpărase un nou sistem audio și voia să scape de cel vechi plus o grămadă de cd-uri pe care nu le mai asculta. Prima dată l-a întrebat pe băiat ce muzică ascultă și după ce a aflat a răspuns: „Excelent! Mașina mea e aproape și casa mea e la doar cinci minute de aici.” Ronnie părea să fie mult prea dornic să își dea lucrurile, i-a spus băiatul și se tot gândise cum să scape de el când Ronnie a văzut-o ridicându-se de pe bancă.

— Norocos băiat, spuse Flip Auslander.

— Ați vorbit cu băiatul acesta, interveni soția lui.

— Ne-ar fi făcut mare plăcere, dar nu știm unde locuiește și nici nu și-a dat numele.

— De ce a durat atât de mult să spună ceva? se interesă Philip.

— Astronomii-fizicieni nu se uită toată ziua la știri, răspunse Pohihaus. Iar ziarul din Madison nu a acordat un spațiu prea mare articolului despre Ucigașul din parc. Doamna Bellinger a aflat de situația de aici abia acum două zile și ne-a dat imediat un telefon. Mare parte din după-amiaza de ieri a petrecut-o lucrând cu omul nostru care face portrete robot. Îmi închipui că astronomii sunt în general oameni cu un simț al observației dezvoltat. Doamna profesoară și-a amintit mult mai multe detalii decât martorii obișnuiți.

Bill Wilk vru să spună ceva, dar Pohihaus îi făcu semn să tacă și porni pe lângă masă spre ușă. Băgă capul afară și spuse:

— Stafford, suntem gata aici.

Când se întoarse, ținea în mâini un teanc de hârtii. Dădu două foi lui Philip Underhill și se îndreptă spre cealaltă parte a mesei să împartă și familiei Auslander, lui Bill Wilk și Jennie Dell. Mai avea încă două când reveni în capul mesei.

— Deci bănuim că e un portret destul de exact al lui Ronnie, spuse Pohihaus uitându-se la hârtie ca toți ceilalți. Credem că Ronnie e un tip foarte, foarte rău. Și mai credem că activează în zonă de mai bine de cinci ani.

Bărbatul din desen putea fi un actor ca Murray Hamilton sau Tim Matheson, artiști ce apar în program după program sau film după film, al căror nume nu-l poți ține niciodată minte și probabil că nici nu l-ai știut vreodată. Trăsăturile lui frumoase sugerau afabilitatea instantanee a unui om care lucrează în vânzări. Că ochii îi erau ușor prea apropiați și nasul un milimetru prea scurt erau un plus pe lângă talentul său de a socializa. Micile defecte îl făceau să pară prietenos. Probabil avea vreo slujbă unde venea în contact cu oamenii. Era tipul ce stătea lângă tine la bar și spunea: „Deci un rabin, un preot și un pastor intră într-un bar.“ Omului

acestuia i-ar fi foarte ușor să atragă băieți naivi în mașina lui.

— Cum adică, de mai bine de cinci ani? întrebă Bill Wilk.

— Da, pe ce bază afirmați așa ceva?

— Când doamna Bellinger a împins limita temporală în trecut, am început să verific și alte jurisdicții, doar ca să văd ce apare. Și iată ce am găsit.

Scoase o foaie de dedesubtul micului său teanc de hârtii. Era o listă scrisă la calculator.

— August 1998. James Thorn, un băiat de șaisprezece ani a fost dat dispărut în Auburn.

Auburn era un mic orășel la sud de Millhaven.

— Thorn fusese un elev bun care până la dispariție nici măcar nu stătuse toată noaptea în oraș, spuse, apoi plimbă degetul în josul listei.

— Un alt tânăr de șaisprezece ani. Luther Hardcastle, care trăia cu bunicii în Footeville.

Aceasta era o veche comunitatea agrară, acum devenită un orășel înconjurat de suburbii, cam la vreo cinci minute de Millhaven.

— Dispare în iulie 1999 și nu mai este văzut de atunci. După spusele bunicii, continuă ridicând privirea, băiatul avea un retard ușor și era foarte ascultător. Și iată partea interesantă. Ultima persoană care a declarat că l-a văzut pe Luther Hardcastle a fost un prieten de-al lui, Robert Whittle, care i-a spus ofițerului de poliție din Footeville cum l-a întâlnit pe Main Street în după-amiaza aceea și l-a invitat să asculte ceva cd-uri la el acasă. Luther era mare fan Billy Joel. I-a spus lui Whittle că vine mai târziu, înainte mergea acasă la Ronnie pentru că o să-i dea o grămadă de cd-uri cu Billy Joel. Din felul în care a spus-o, Whittle a presupus că Ronnie era un prieten al bunicilor lui Luther sau cel puțin o persoană pe care o cunoșteau.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Jennie Dell.

— Asta s-a întâmplat în 1999 și nu ați știut până acum? răbufni Flip Auslander neștiind dacă trebuie să fie furios sau neîncrezător.

— Ați fi surprinși cât de puțin comunică departamentele din diferite jurisdicții. Oricum, povestea lui Luther Hardcastle a pus lucrurile într-o cu totul altă lumină. Joseph Lilly de exemplu. Era un băiat de șaptesprezece ani care a dispărut în 2000. Apoi vine Barry Amoto, paisprezece ani, dispărut din South Millhaven în iulie 2001. Așa că avem tiparul acesta de unul pe an, de fiecare dată în lunile de vară, când băieții sunt în vacanță și e mult mai probabil să fie în oraș noaptea. În 2002 numărul crește un pic. Anul trecut doi băieți adolescenți au dispărut din regiunea Lake Park, Scott Lebow și Justin Brothers, șaptesprezece ani. Părinții au crezut că au fugit de acasă pentru că Lebow tocmai îi spusese mamei că e homosexual, iar părinții lui Justin știau despre orientările lui din perioada pubertății. Amândouă familiile au încercat să rupă prietenia băieților. Și noi am crezut că au fugit împreună, dar cred că trebuie să ne schimbăm părerea.

— Monstrul ăla a pus mâna pe ei, spuse Bill Wilk.

— Eu văd situația în felul următor, spuse Pohihaus. Ronnie trăiește în orașul nostru sau în apropiere de ani de zile. Are o slujbă bună și o casă proprie. E singur. Îi place să se considere heterosexual. E un bărbat foarte meticulos și un vecin foarte grijuliu și atent. În cea mai mare a timpului nu socializează. Vecinii nu au intrat niciodată în casa lui. Acum cinci ani s-a întâmplat ceva și nu a mai putut rezista ispitei de a-și pune în aplicare fanteziile. James Thorn s-a lăsat păcălit de povestea cu cd-urile și a ajuns îngropat undeva într-un loc ascuns, probabil undeva pe proprietatea lui Ronnie.

Uciderea lui Thorn l-a satisfăcut un an, după care a urmat

Luther Hardcastle. A fost și el îngropat lângă sau deasupra primului băiat. Vreau să punctez că Ronnie a fost în mai multe părți ale regiunii Millhaven pentru a-și selecta victimele și a continuat să facă așa până vara aceasta. Se ține de tiparul cu o moarte pe an. În vara lui 2000 pleacă la vânătoare iar și îl prinde pe Joseph Lilly. Un alt cadavru de sub podeaua subsolului. În 2001 un altul. În 2002 dă lovitura și are parte de două victime. Pofta lui devine tot mai mare. Anul acesta, rezistă până la terminarea școlii, dar apoi își pierde controlul cu totul. Omoară patru băieți în decurs de zece zile. Ceea ce vreau să evidențiez e că devine din ce în ce mai neglijent. Acum trei săptămâni a abordat un băiat în plină zi și singurul lucru care l-a oprit a fost că martorul nostru l-a speriat. A stat cuminte un pic apoi a luat-o razna.

Vorbele sergentului Pohihaus ar fi fost de nesuportat dacă nu ar fi fost spuse pe un ton de o autoritate impasibilă foarte puternică. Nimeni de la masă nu s-a mișcat.

— Orașul ăsta are nevoie de o interdicție de seară, spuse Philip și vocea lui se auzi de parcă venea de cealaltă parte a unei uși masive.

— O asemenea interdicție va fi instaurată în următoarele zile. Persoanele de șaisprezece ani și mai mici vor fi obligate prin lege să nu mai fie pe străzi la ora zece seara. Veți vedea cât de eficient e?

— Dar ce aveți de gând să faceți? se interesă Marty Auslander. Așteptați că poate-l prindeți înainte de a mai omorî vreun copil?

Restul întâlnirii degeneră într-o competiție de imprecații și puneri la zid. În vreme ce bărbații Underhill părăseau clădirea, Philip arăta așa de epuizat și lipsit de forță că Tim se oferi să-l ducă cu mașina acasă.

— La fix, îi replică Philip aruncându-i cheile.

Bill Wilk, Jennie Dell și cei doi Auslander se despărțiră de

frați și unul de celălalt fără o vorbă, înainte de a ajunge pe trotuar.

Din jurnalul lui Timothy Underhill, 25 iunie 2003

Ora șase. Fără a avea altceva de făcut (poate fără energia de a mă putea gândi la ceva), stau pe canapeaua verde și urâtă a copilăriei mele, mâzgălind în jurnalul acesta în timp ce mă prefac că sunt surd la zgomotul ce vine de la etaj. Philip plânge. Acum zece minute hohotea, dar a ajuns doar la un plâns încet și constant și aud suspine în loc de gemete. Ar trebui să mă bucur că poate să plângă. Nu asta am vrut, să arate un dram de emoție adevărată?

Acum, amândoi și toți ceilalți avem un nume și un chip pentru frica și suferința noastră. Ronnie, ce demon cu chip inofensiv. M-am întrebat cum arăta Joseph Kalendar. Puteam să caut pe google, pe computerul lui Mark, dar dintr-un motiv sau altul, nu mi-a venit să îmi bag nasul în intimitatea lui. Bineînțeles, poliția nu a avut astfel de scrupule și i-au scormonit computerul și e-mail-urile căutând un indiciu care să le spună ce i s-a întâmplat. De vreme ce Philip spune că l-au returnat fără niciun comentariu, presupun că nu au găsit nimic relevant.

Ceea ce înseamnă că au ignorat e-mail-urile pe care mi le-a trimis mie. Dacă aventura asta a lui îl făcea să se simtă ca într-una din cărțile mele, nu putea fi vorba de un mister obișnuit despre o crimă și o casă goală. Trebuia să aibă legătură cu locul acela și ceva ce i se întâmpla acolo. Un proces prin care trecea. Acest „ceva“ îl speria și-l încânta în același timp, într-un fel pe care nu l-ar fi simțit dacă ar fi fost vorba doar de munca de detectiv. Ceea ce îmi spune Jimbo confirmă presupunerile mele. Punga de hârtie a lui Mark ajunsese de la etaj la parter printr-o serie de coridoare

secrete din pereți. Mai devreme, albumul ajunsese din bucătărie în spațiul ascuns din spatele unui panou din dulapul de la etaj. Nu știu cum poți să nu conchizi că mai era *ceva* în casă cu el.

Grădini la distanțe imposibile
PARTEA A CINCEA

Capitolul 20

În căldura de sub scări, transpirația picura din părul lui pe sprâncene. Un moment privirea i se înceţoşă. Prin perdeaua de umiditate, o mână neclară pipăi înainte în întuneric spre forma estompată ce cu două secunde mai devreme fusese punga de hârtie. Mark își șterse ochii. Forma aceea deveni din nou punga. Chiar înainte ca degetele să i se strângă pe partea ei de sus știa că e cea pe care o lăsase în dulapul de la etaj.

O ridică, iar ciocanul și ranga se loviră unul de altul. Îi dădu drumul pe podea. Își simți stomacul foarte strâns, ochii îl dureau.

— Haide, mă! E imposibil, nu ai cum să fii aici.

O desfăcu și vârî mâna înăuntru, simți ranga pe încheietură și ciocanul căzu într-o parte a pungii. Atinse și coperta de plastic a albumului care ocupa cel mai mult loc. În spatele albumului sandvișul se topea în punga lui alunecoasă.

I se uscase gura. Micul spațiu din spatele dulapului se strânse în jurul lui, zdrobindu-l. Stângaci, deschise panoul ce ducea înăuntru, se întinse după lumină în partea interioară a ușii, mișcă balamaua și se împinse afară. Transpira abundent.

La capătul scărilor, scoase totul din pungă și aranjă obiectele în fața lui. Aerul avea culoarea gri deschis, înviorat de lumina ce venea de pe fereastră și transformat într-o strălucire prăfoasă care poleia funinginea de pe mâinile lui și stratul negru încrustat pe coperta albumului.

— Cum ai…

Mark privi în amândouă părțile și în sus pe scări.

Pereți înnegriți, lipsiți de soliditate: deodată avu senzația

că în spatele acestei însușiri nedeslușite a lucrurilor se afla o cu totul altă lume, și dacă ar reuși să treacă de straturile de văl, ar putea atinge tărâmul nou și mult mai plăcut.

— Aloo!

Îi răspunse doar tăcerea.

— E cineva aici?

Nicio voce, niciun zgomot de pas.

— Știu că ești aici, strigă cu voce tare. Arată-te!

Inima îi bătea să iasă din piept. Cât fusese în subsol, cineva ieșise din ascunzătoare – casa oferea foarte multe astfel de locuri – se dusese în dormitorul mare, ridicase punga plină și venise fie pe scara normală, fie pe una ascunsă până la parter unde deschisese seiful de lemn, lăsase punga acolo, închisese și dispăruse înapoi în măruntaiele nevăzute ale casei.

Se gândi că aparența casei se schimbase – iremediabil – și doar acum observase diferența enormă.

Ființa monstruoasă cu rât ce vrusese să-l sperie nu era interesată de jocuri. Creatura aceea nu voia decât să-l înfricoșeze pentru a se putea bucura de atmosfera înveninată pe care o crease. Altcineva, o ființă rapidă și tăcută ca o panteră, mutase punga dintr-un dulap în altul. În fiecare moment al înaintării prin pasajele secrete, ființa asta știuse exact unde se află el. Mark putea la fel de bine să sune într-o goarnă.

Cam tot ce știa despre acest altcineva mut se rezuma la faptul că este în casă, și îl numea „Prezența”. Bineînțeles, Mark își reaminti că mutarea pungii și a conținutului ei era singura dovadă pe care o avea despre existența acestei prezențe. Dar părea destul. Prezența îi mutase lucrurile, știind că le va găsi în noul loc, ceea ce însemna, o, vai, vai, că voia să știe că nu e singur.

Senzația înghețată care îi străbătuse pielea se potoli și

deveni conștient de tricoul ce i se lipea cald de piele. Praful creă un vârtej în lumina slabă ce intra pe fereastră. Cearșafurile întinse peste scaune și canapea părură să se miște. După ce se șterse la ochi și mai privi o dată, erau tot acolo acoperind mobila. Un abur alb se mișcă la periferia privirii lui. Când se întoarse să privească nu mai era.

●

Nu cu mult înainte de apus băieții stătură unul lângă altul, prinși în conversație pe banca cea mai apropiată de fântâna din parcul Sherman, sub privirea unui ofițer de poliție care se numea Quentin Jester. Acesta se chinui să audă ce vorbeau. Cele câteva vorbe pe care le prinse nu îi fură de niciun ajutor și nici nu-l scoaseră din starea de plictiseală, care îl cuprinsese iar, după terminarea unui incident scurt și tulburător. În afară de patru polițiști poziționați strategic și un boschetar împingând pe alee un cărucior de cumpărături plin cu sticle goale, în parc nu mai era nimeni altcineva.

Ceea ce polițistul Jester nu scrisese în raport și nu pomenise cu nicio ocazie ulterioară (mai puțin aceea oferită la Casa de Ko-Rec-Ție de colegul său ofițer de poliție și fost student la academie, Louis Easley), fu că puțin înainte ca boschetarul să intre în scenă din partea de est și primul băiat, cel roșcat, apoi celălalt să vină dinspre nord, un al patrulea străin îi atrăsese atenția profesională, nu doar prin mărimea impresionantă ci și din alt motiv, unul mai greu de exprimat în cuvinte.

— Părea că în tinerețe jucase fotbal american. Un singur lucru spun despre tipul ăsta: mătăhălos bine. Dar nu a jucat fotbal. Nu a jucat nimic. Tipul ăsta nu a jucat și punct, poate doar cu vreo două capete tăiate. Am avut senzația că „Nu miroase bine“, înțelegi?

Ofițerul povesti că nu-i văzuse niciun moment fața. Și deși

petrecuse ora și jumătate dinainte monitorizând mișcările celor câteva persoane care intraseră și ieșiseră din aria lui de control, nu reușise să-l vadă pe bărbatul acesta uriaș până când, fără vreun semn anume că se apropie, tipul se materializase în fața lui din neant, cu spatele întors. Jester urmărise mișcarea în iarbă a unei veverițe deosebit de grasă și vioaie, o ființă neatinsă de căldura care-i supăra pe oameni și când își întoarse privirea din nou spre alee și băncile goale, descoperise prezența acestui personaj masiv, acoperit cu o haină lungă, neagră care ajungea mult mai jos de genunchi. Avea picioare foarte mari, depărtate și înrădăcinate parcă în pământ, cu cizme grele, negre, își ținea drept capul uriaș și mâinile încrucișate pe piept. Parcă fusese sculptat dintr-o bucată gigantică de marmură neagră.

— Și cum o putut un bivol de-ăsta să se strecoare fără să-l vezi? întrebă ofițerul Easley.

— N-am idee și nici nu-mi pasă. Tot ce știam e că tipul ăsta e *acolo* și e problema mea. Am simțit că are de gând să facă vreo porcărie.

— Tu și cu mine, nu am ieșit din academie de destul timp să mirosim răii.

— Ai ști despre ce vorbesc dacă ai fi fost acolo. Nu purta hram bun, asta spun și uite-l în fața mea și tre' să fac ceva.

Louis Easley ridică amândouă sprâncenele și halba de bere, dar nu bău.

— Deci ăsta-i omul tău? Însuși domnul Sherman Park, în persoană?

— La asta mă gândeam. Mă apropii de el să pot măcar să-i văd fața. Aud un huruit venind spre mine de la intrarea pe bulevard, mă uit într-acolo și puștiul roșcat se împinge pe un skateboard. Când mă uit înapoi tipul nu mai e. S-a volatilizat. Parcă a alunecat într-o trapă în pământ.

— Mă, tare polițai mai ești tu, îi spuse Easley.

— Las' că n-ai râde dacă l-ai fi văzut și tu.

●

La câteva secunde după ce Jimbo ajunse la bancă alunecând pe skateboard și sări jos, polițistul care stătuse de partea cealaltă a aleii îi aruncă o privire ciudată și spuse:

— Amice, ai văzut vreun bărbat stând chiar aici când veneai încoace?

— Nu v-am văzut decât pe dumneavoastră.

— Aveai o vedere bună spre zona asta.

— Probabil.

— Unde stăteam când m-ai văzut prima oară?

— Acolo, arătă Jimbo spre un loc la marginea trotuarului la aproximativ un metru de fântână. Cam în locul unde un alt polițist le arătase, lui și lui Mark, fotografia cu Shane Auslander.

— Și când eram *acolo,* nu era nimeni aici?

— Nu până nu ați venit dumneavoastră.

— Mulțumesc, rosti ofițerul de poliție Jester și se retrase.

„Tipii ăștia își pierd mințile", spuse Jimbo pentru sine.

Când îl zări pe Mark venind cu mâna goală dinspre soarele puternic de pe Sherman Boulevard către umbra tremurândă aruncată de teii înalți pe aleile pietruite, simți un junghi de dezamăgire. De data asta el își adusese skateboardul și Mark nu, ceea ce era, își dădu el seama, mai rău decât recunoașterea faptului că amândoi le lăsaseră acasă. Pentru un moment simți că prietenul lui plecase într-o călătorie, iar el îi flutura un rămas bun de pe doc. Mark se apropie și expresia de nerăbdare de pe fața lui îi reaminti lui Jimbo că și el avea ceva nemaipomenit de anunțat, deși nu era așa de sigur că voia să-i dezvăluie ce aflase de la domnul Hillyard. Mark nu avea astfel de scrupule. Ochii îi străluceau și de abia se putea abține să nu alerge. Jimbo îl văzu privind skateboardul și considerându-l un amănunt fără importanță.

Durerea scurtă ce i-o provocă se stinse imediat în fața intensității mersului plin de avânt al lui Mark spre bancă și înclinării bruște a chipului impenetrabil îndreptat înspre el. Purta un tricou negru și blugi de aceeași culoare, iar fața îi părea curată și strălucitoare. Mirosea de abia simțit a săpun.

— Ai făcut duș înainte să vii?

— Nici n-o să-ți vină să crezi ce murdar am fost, răspunse Mark plin de exaltare. Fundul căzii a fost negru.

— Să înțeleg că ai găsit ceva.

Zâmbetul lui Mark se făcu mai mic și ochii i se îngustară. Jimbo nu putea descifra semnalele astea. I se părea că orice găsise prietenul lui era ori un rău de nenumit ori ceva neverosimil de bun.

— Tu ai găsit ceva?

— Am aflat una alta, dar începe tu.

Mark își îndreptă spatele, își puse o mână pe gură și se uită peste umăr spre ofițerul de poliție Jester. Acesta îi întoarse privirea fără nicio expresie.

— Păi e un loc destul de incredibil. Oricine a trăit acolo ultima dată probabil că a… Ești pregătit pentru asta?

— Știu deja câte ceva. Oricine a trăit acolo probabil că ce? continuă aruncând o altă privire înapoi spre Quentin Jester care se străduia din răsputeri să se uite în altă parte.

— Probabil că a omorât foarte mulți oameni.

Mark îi povesti lui Jimbo despre coridoarele secrete și explorarea subsolului, descoperirea cufărului și podeaua de beton îmbibată de pete de sânge.

— De asta nimeni nu suportă să se uite la casa aia. Chiar s-a întâmplat ceva groaznic acolo. Poate a construit patul ăla imens de lemn să le tortureze înainte de a le duce jos.

— Legăturile de la pat sunt mult prea mici pentru o femeie în toată firea, replică Jimbo știind mai mult decât era dispus să spună. Nu putea înțelege de ce era Mark într-o dispoziție

așa bună.

— Dacă ar fi femei mai mici, legăturile s-ar potrivi, rosti, iar bucuria lui aproape ascunsă pe care ar fi putut să o vadă doar Jimbo și poate tatăl lui sclipi un moment. Dar tu, Sherlock? Ce informații ziceai că ai?

Jimbo se simți împins spre marginea unei trambuline și obligat să sară.

— Cei mai mulți oameni de pe Michigan Street nu au nici cea mai mică idee despre locul ăla. Tot ce știu e că unii dintre vecini s-au înțeles să tundă peluza în față și în părți la fiecare două săptămâni, să nu arate ca o paragină. Au un fel de listă și lumea face cu rândul. Vreo două femei mi-au spus că bărbații lor urăsc locul ăla. Și speră să ardă într-o noapte. Cei doi Rochenko au fost amândoi acasă. La ei a fost unul dintre cele două locuri unde m-au întrebat de ce voiam să știu.

— Și unde a fost celălalt? Ah, pun pariu că știu. Și ce ai spus?

Jimbo se strâmbă la el.

— Că mă gândeam să fac un referat pentru anul viitor. Ei mi-au spus să aleg încălzirea globală. Domnul Rochenko spunea că are o senzație neplăcută despre casa de la 3323 și nu ar trebui nici să mă uit la ea dacă nu e neapărat nevoie.

— Pun pariu că ei nu se uită nici când tund peluza, spuse Mark uitându-se la el, iar Jimbo încercă să se încurajeze. Cealaltă persoană care te-a întrebat de ce ești așa de curios a fost bătrânul Hillyard, nu?

Jimbo încuviință.

— Bătrânul Hillyard ne-a văzut strecurându-ne în spate ieri și te-a văzut și pe tine dimineață.

— Sper că nu are de gând să spună cuiva? interveni cu o privire alarmată Mark.

— Nu, nu e genul de om. Bătrânul Hillyard e foarte diferit

de cum am crezut noi. E super dus.

— Ce i-ai spus?

— Același lucru, treaba cu proiectul.

— Te-a crezut?

— M-a întrebat dacă am impresia că e idiot. A zis că și dacă școala dădea proiecte pe vară, eram genul de puști care l-ar amâna până în ultima săptămână a lui august.

Mark râse, iar după o clipă Jimbo îl imită.

— Bine, bine. Așa că i-am spus că eram interesați de locul ăla, atâta tot. Și el a spus…

— A spus…

— Că e interesant că suntem interesați.

Mark își ridică bărbia și deschise gura doar cât să poată sorbi o gură de aer.

— Cel mai interesant era că *tu* ești interesat.

Capul lui Mark se întoarse și sprâncenele i se ridicară. Jimbo trebuia să-i spună acum. Ori adevărul ori inventa ceva.

— Sper că ai de gând să-mi explici și mie.

— Evident, l-am întrebat ce voia să spună, continuă Jimbo și se opri căutându-și cuvintele.

Mark se aplecă spre el.

— Deci?

Jimbo trase aer în piept.

— Prima parte o știi și tu. Omul care a locuit acolo a fost un criminal.

— Nu mai spune.

— Și cealaltă chestie… e că probabil era rudă cu maică-ta. Pentru că aveau același nume de familie. Înainte ca mama ta să se mărite, continuă, nedumerit de expresia de înțelegere crescândă de pe chipul prietenului său. Calendar? Ca ăla cu luni și zile, un calendar?

— Kalendar, spuse Mark pe litere numele. L-ai văzut doar

la casa funerară.

— Cred că nu am observat. Dar bătrânul Hillyard spunea că numele criminalului a fost Joseph Kalendar și nici nu știuse că era și numele de fată al mamei tale până nu a fost la tine acasă și l-a văzut pe cartoanele alea. Cu apusul și rugăciunea domnească.

— Și?

— Și era surprins, pentru că tipul ăsta Kalendar a fost foarte rău. A omorât toate femeile alea și pe propriul fiu. Bătrânul Hillyard i-a cunoscut pe oamenii ăștia.

— Oau! rosti Mark.

— Credeam că o să te superi. Dar parcă ești fericit să afli de Kalendar.

— Evident că sunt fericit. Tocmai mi-ai spus ce aveam nevoie să știu. Numele tipului și ce a făcut. El și mama erau rude. Poate a fost fratele ei! continuă și apoi îi aruncă lui Jimbo o privire plină de sălbăticie pură, cu ochii ieșindu-i din orbite. Joseph Kalendar e Omul Negru. Și el e motivul pentru care s-a omorât mama.

— Omul negru?

— Omul care e mereu cu spatele întors. Cel pe care l-am văzut la capăt pe Michigan Street.

— Și ce, crezi că e o fantomă?

Mark scutură din cap.

— Cred că e mai degrabă ceva ce oamenii *consideră* fantomă, spuse și se opri un moment pe gânduri. Ce s-a întâmplat cu Joseph Kalendar?

— A fost trimis la un spital de boli mentale și a fost omorât de un alt deținut.

— Pun pariu că putem să aflăm totul despre el pe internet.

Jimbo dădu din cap și apoi își aminti de ceva.

— Ce înseamnă, ceva ce oamenii consideră o fantomă?

— Voiam să spun că e ceva lăsat în urmă. Ceva destul de

real că uneori poate fi văzut.

— Eu nu pot să-l văd. Adică nu am putut. În ziua aia la tine în bucătărie, nu am văzut pe nimeni stând cu spatele la ușă.

— L-ai văzut cu două nopți înainte și te-ai speriat așa de tare că ai leșinat. El e ce a rămas în urma lui Joseph Kalendar. Poate eu îl văd mai des decât tine pentru că sunt rudă cu el. Și poate toată treaba asta cu Ucigașul din parc îl ațâță.

— Lucruri de astea nu se întâmplă. Nu rămân în urmă părți ale oamenilor. Singura persoană care vede oameni morți e Haley Joely Osmond sau cum l-o fi chemând.

— Haley Joely Osmond, mormăi Mark gândindu-se că nici asta nu suna așa cum ar trebui. Te înșeli. O grămadă de oameni văd persoane moarte – partea lăsată în urmă de ei. Nu crezi? Un prieten de-al tău moare și într-o zi mergi pe stradă, te uiți într-o vitrină și o secundă îl vezi acolo. A doua zi poate îl vezi urcând în autobuz sau trecând un pod. Asta e partea din el care rămâne în urmă.

— Da, lăsată în urmă în tine.

— În tine, sigur. Despre asta vorbeam.

— Da' tu nu ai auzit niciodată de tipul ăsta.

— Mama îl cunoștea. Probabil că și-a făcut griji din cauza lui, i-a fost frică de el. Cred că a fost o persoană importantă în viața ei! Nu crezi că ceva din chestiile astea ar fi putut trece în mine?

— Ești țicnit, replică Jimbo.

— Nu, nu sunt. Părinții îți transmit unele lucruri. Lucruri de care nu știu nici ei, mai ales alea le moștenesc copiii.

Ca pentru a pune capăt conversației, Mark se ridică și se uită în jur. Câțiva adulți se grăbeau spre casă prin parc. Ofițerul Jester cerceta foarte meticulos cu privirea un loc gol de partea cealaltă a aleii. Băieții observară deodată că aerul

începuse să se întunece.

Jimbo se ridică și el cu o atitudine un pic beligerantă.

— Asta nu explică de ce poți să-l vezi pe Joseph Kalendar, care-i mort de vreo douăzeci și cinci de ani!

Mark și Jimbo plecară cu un pas mai lent decât le stătea în fire pe aleea ce ducea înspre Sherman Boulevard.

— Nu cred că pot să-l văd pe Joseph Kalendar. Ți-am spus că îl văd pe Omul negru, partea rămasă în urma lui Joseph Kalendar. Așa cum ți-am spus mai înainte, probabil Ucigașul din parc l-a trezit și singura persoană care-l poate vedea sunt eu.

— Păi poate Omul negru e Ucigașul din parc, spuse Jimbo cu aerul omului care aruncă o speculație la întâmplare.

— Cred că e invers, că Ucigașul din parc e Omul Negru.

— Care-i diferența?

— Există un ucigaș adevărat, asta-i diferența. Omul negru nu poate lua oameni – nici măcar nu are față. Dar Ucigașul din parc poate să te omoare.

Au mers în pas de plimbare, străbătând Sherman Boulevard, fără să fie atenți la semafor ca de obicei.

— Nu aș fi surprins dacă și alți oameni l-ar vedea pe Omul negru ici-colo, în mici străfulgerări. Lucrurile devin destul de ciudate în partea asta a orașului.

— Tu devii din ce în ce mai ciudat. Am impresia că te-a înveselit să afli toate chestiile despre psihopatul ăsta, Kalendar! spuse uitându-se la fața lui Mark. Am dreptate, nu? Parcă ai fi euforic dintr-un motiv sau altul.

— Păi.

— Un cufăr cu păr și niște pasaje secrete nu ar avea așa un efect asupra ta.

— Păi, spuse Mark din nou, și apoi îi povesti cum găsise punga de hârtie în dulapul de la parter după ce o lăsase sus. Nu înțelegi ce se întâmplă?

Jimbo chiar nu avea nici cea mai mică idee.

— Cineva mi-a mutat punga, comentă el, iar veselia îi străluci în ochi.

— Kalendar? Omul negru?

Mark scutură din cap.

— Ea se joacă, Jimbo. Îmi spune „Sunt aici, de ce nu mă vezi?“

— E o ea?

— Cred că e fata aceea, cea pe care aproape am văzut-o prin fereastră în dimineața aia. Chiar și atunci se arăta deliberat. Și în dimineața asta am avut impresia că am văzut…

Jimbo se opri, apoi dădu din cap și porni din nou de-a lungul părții de vest a Sherman Boulevard spre West Burleigh Street.

— Tocmai ți-ai amintit ceva, spuse Mark.

— Nu, nu era nimic.

Mark continuă să-l privească întrebător.

— Când am fost în casă împreună? Am crezut că văd ceva mișcându-se. O mișcare, un fel de abur.

— Nu mai spune. Asta era. Înțelegi?

— Nu prea.

— Totul e altfel acolo. Totul pare să transmită altceva.

Jimbo oftă.

— Mâine ce vrei să fac?

— Să vezi dacă bătrânul Hillyard știe ceva despre o fată, o femeie tânără.

— Au murit o grămadă de femei acolo, ai uitat?

— Întreabă oricum.

— Kalendar nu avea fiice.

— Întreabă numa', bine?

— Dacă promiți să-mi spui ce se întâmplă, dacă e acolo și o întâlnești.

— Hai să mergem la tine.

— Ce vrei să facem acum?

— O să căutăm pe google informații despre Joseph Kalendar.

●

Ofițerul de poliție Quentin Jester se mișcă spre extremitatea unui pâlc de azalee ce creșteau la câțiva metri spre dreapta aleii. Pășise deja o dată în jurul lor simțindu-se și descurajat și supărat pe el însuși. Era mult prea cald pentru un om să stea toată ziua de lucru afară sub soarele arzător, așteptând un răufăcător care nu avea de gând să se arate vreodată la față. În căldura și lumina aia puternică și un polițist cu experiență și pregătire s-ar pierde cu firea. Ofițerul Jester își lăsase simțurile să-l încredințeze că văzuse același personaj masiv, cu părul negru, îmbrăcat în haina grea și bocancii butucănoși urmărindu-i pe puștiul roșcat și pe prietenul său. Instinctele lui profesionale intraseră în acțiune și pornise pe aleea pavată în urmărirea omului misterios, când acesta părăsi cărarea pășind în spatele pâlcului lung de azalee, după care dispăru din fața privirii, „cum dispare necuratul când se bășește vrabia și cântă cocoșul”, după vorba bunicul său. Quentin Jester putea vorbi despre enigma asta prietenului său Louis Easley după câteva beri la Casa de Ko-Rec-Ție, dar nu avea de gând să o pomenească vreodată în vreun raport.

●

— Mă, ai mai văzut una de aia până acum?

— Una de care?

— Una de aia, arătă Jimbo spre partea cealaltă a Sherman Boulevard, unde opt sau nouă mașini aliniate lângă contoare de parcare stăteau înfierbântându-se în soare. Spre mijlocul șirului era o camionetă Chevrolet roșie, iar Mark presupuse că despre ea este vorba.

— Da, oricât de ciudat ți se pare am mai văzu camionete roșii.

Jimbo scutura din cap cu vehemență și zâmbea cu gura până la urechi. Era într-o dispoziție bună după ce Mark îl scutise de a se mai apropia de casa lui Joseph Kalendar.

— Bine, recunosc, strălucește. De fapt strălucește foarte tare. E cea mai curată și sclipitoare camionetă pe care am văzut-o vreodată. Aș mânca un ou fript de pe capota ei.

— Nu vezi? se impacientă Jimbo. E singura camionetă din lume cu… cu…

— A, da, văzu Mark în sfârșit. Are geamuri fumurii.

— Geamuri ultimul trăsnet, frate. Cu geamuri de alea, pun pariu că de abia vezi ceva.

— Ce fel de tip are așa o camionetă?

— Unul plin de bani, răspunse Jimbo. Chestia aia stă numa' în garaj. E ca un fel de jucărie pentru proprietar.

Băieții înaintau încet pe Sherman Boulevard, privind camioneta de pe partea cealaltă a străzii în vreme ce se apropiau și treceau paralel cu ea.

— E vreun puști de bani gata. Vreun tip de douăzeci de ani care stă în casa gigantică a părinților lui pe Eastern Shore Drive și nu va trebui niciodată să se murdărească muncind sau să transpire lucrând în aer liber.

— Spre deosebire de noi. Fiii pământului.

Amândoi pufniră în râs. După ce trecură de camionetă, ceea ce fusese o diversiune plăcută, încetă să existe și o uitară cu totul.

Ajunseră în față la Sherman Diner și Jimbo se opri și se uită prin fereastra lungă.

— Vin și eu mai încolo, bine? Am stabilit să mă întâlnesc aici cu cineva la o Cola.

— Nu te cred, îl bâzâi Mark și apoi își aminti că Jimbo îi sugerase să vină la local cu o zi înainte. Cu cine?

— Lee Airlington, spuse Jimbo cam prea repede.

Lee Airlington era o fată foarte frumușică de la ei din clasă. Se zvonea că suferă de schimbări bruște de dispoziție și scria poezii într-un jurnal mare pe care-l ducea peste tot cu ea în ghiozdan.

— Hai și tu înăuntru. E cu Chloe Manners și ei tot timpul i-a plăcut de tine.

Mark șovăi. Voia să intre în local și să vadă despre ce vorbeau fetele, ce le trecea prin minte, dar în același timp voia să vadă dacă nu poate găsi o poză luată din față cu chipul lui Joseph Kalendar și detalii despre crimele lui.

— Du-te tu, distrează-te. Eu vreau să găsesc informații despre psihopatul ăla de văr al meu. Vino pe la mine când termini aici.

— În jumătate de oră ajung.

La capătul străzii, Mark își aduse aminte de camioneta roșie și aruncă o privire în urmă să o mai vadă o dată. Jimbo avea dreptate: oamenii care aveau astfel de mașini nu preferau geamurile fumurii. Înapoi pe stradă un Datsun azuriu întorcea în locul lăsat gol de camionetă. Păcat, se gândi, dar nu e o pierdere majoră – își dorea doar să-l fi putut zări pe afurisitul norocos ce-i era proprietar. Își întoarse capul să privească înainte și văzu o strălfulgerare de roșu aprins cu coada ochiului. Se uită spre dreapta și își dădu seama că în vreme ce el și Jimbo discutaseră, camioneta roșie făcuse o întoarcere în U și venise destul de aproape pe partea aceea de drum încât era deja în spatele lui. Așteptă să treacă de el, dar nu se întâmplă nimic.

Curios, se uită din nou peste umăr. Panoul gri-verzui al parbrizului reflecta razele soarelui direct în ochii lui. Clipind, își duse o mână la ochi. Tot ce putea vedea erau parbrizul și geamurile, tot ce era înăuntru rămânea invizibil. Camioneta continuă să rămână în spatele lui, dar înainta centimetru cu

centimetru în ritmul pasului lui.

Deodată Mark își dori să fi intrat în Sherman Diner cu Jimbo.

Apoi își spuse că nu are de ce să își facă griji. Se purta prostește. Tipul din spatele parbrizului era vreun puști de pe Eastern Shore Drive care reușise să se rătăcească pe străzile foarte întortocheate ale fostului cartier Pigtown. A te pierde în zona Sherman Park nu era dificil: unchiul Tim crescuse aici și totuși îi spusese că de abia a găsit Superior Street în prima zi. Șoferul camionetei avea să lase geamul jos și să ceară indicații. Se întoarse și începu să meargă cu spatele, așteptând să fie întrebat ceva.

Camioneta continuă să înainteze cu trei, patru kilometri pe oră păstrând distanța constantă de vreun metru între ei. Văzut de aproape, vehiculul arăta incredibil de curat și lustruit. Curbele capotei și aripile păreau un lichid topit. De-a lungul unei laturi și a ușii, roșul părea lăcuit în strat după strat astfel că în ciuda strălucirii băiatul putea privi tot mai adânc, de parcă s-ar uita spre fundul unui bazin. Neatinse de mizerie sau pietricele, cauciucurile aveau o sclipire de negru lichid. Se gândi că mașina asta nu fusese condusă niciodată pe ploaie, că nu văzuse niciodată noroi sau zăpadă, nu fusese lăsată niciodată pe mâna unui valet sau într-o parcare publică. Parcă ar fi fost o puma ținută ca animal de casă, care după ce fusese răsfățată și periată în fiecare zi a vieții sale îi era în sfârșit dat voie să exploreze lumea exterioară. Îi păru vie lui Mark – o ființă mare și periculoasă, o adevărată fiară.

Începea să se sperie. Știa că geamurile alea erau de vină. Dacă l-ar putea vedea pe șofer toată situația ar fi diferită.

Întoarse spatele mașinii și hotărî să se poarte de parcă nu s-ar întâmpla nimic neobișnuit. Oricum camioneta o va lua înainte imediat. Trebuia. După ce văzu că lucrul acesta nu se

întâmplă, se gândi că nu are motiv să se piardă cu firea decât dacă mașina îl va urmări și pe West Auer, pentru că nu exista niciun motiv să-l urmărească după ce va părăsi Sherman Boulevard. Înainta pe trotuar și se întreba dacă nu i se pare ciudat nimănui din apropiere că un vehicul urmărește un adolescent, ținând pasul cu el. De fapt ăsta era exact genul de lucru pe care l-ar face Ucigașul din parc.

Colțul cu West Auer era la vreo cincisprezece metri în față. Mark ar fi vrut să se uite înapoi, dar se gândi că cel mai bine e să ignore camioneta. Într-o secundă, în câteva secunde va prinde viteză și o va lua înainte pe Sherman Boulevard. Își mări pasul, nu cu mult, dar mașina se ținu de el cum peștele pilot nu se dezlipește de rechin. Băiatul mai mări pasul puțin, dar încă mergea normal, nu se grăbea prea tare, nici nu alerga. Se mișca doar un pic mai repede decât obișnuia. Se gândi că oricine l-ar privi nu avea deloc impresia de precipitare.

La vreo doi metri de West Auer camioneta o luă înainte până ajunse în câmpul vizual al lui Mark și rămase lângă el. Se uită o fracțiune de secundă la ea și continuă să pășească. Începea să devină un pic înfricoșător, dar se forță să țină pasul. Cu coada ochiului verifică să vadă dacă geamul nu era cumva lăsat în jos. Nu se întâmpla nimic, ceea ce era oarecum bine, poate șoferul încerca pur și simplu să-l sperie – era o teorie aproape posibilă, dacă șoferul era vreun tip bogat și plictisit de douăzeci de ani din Eastern Shore Drive sau Old Point Harbour. Cineva de genul ăsta s-ar distra de minune speriind un licean din Pigtown.

Pigtown… era o glumă, nu? Cine putea să ia în serios un loc cu astfel de nume?

Camioneta continuă să înainteze exact cu aceeași viteză ca el. Geamul nu coborî, dar Mark era convins că șoferul îl privea. Aproape că îi simțea privirea pe trup. Apoi își dădu

seama că o putea simți. Stomacul îi îngheță.

Ajunse la Auer și execută o frumoasă întoarcere militară spre dreapta, sperând să poată dispărea înainte ca tipul din camionetă să-și dea seama ce se întâmplă. Spre groaza lui auzi imediat sunetul roților făcând o întoarcere în spatele lui. Mark privi din nou spre ea cu coada ochiului și îi văzu capota alunecând lângă el. Când ajunse în câmpul lui vizual geamul din dreapta începu să coboare. „Nu, nu, își spuse, chiar nu vreau să am o conversație cu tine“. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, Mark o luă la goană gândindu-se să o ia printre clădiri și să ajungă acasă pe alee. Camioneta mări viteza, îl depăși și se opri puțin mai înainte. Ușa din dreapta se deschise un pic. Mark se opri, neștiind ce să facă. Șoferul nu avea de gând să alerge după el, asta era clar: voia să stea la volan și să îi spună ceva. Avea ceva de spus și îl alesese pe el. Dar nu voia să audă nimic de la omul acela. Făcu un pas înapoi.

Ușa din dreapta se deschise de tot, dezvăluind interiorul întunecos al camionetei și silueta masivă înghesuită la volan. Aveai impresia că te uiți spre capătul unei caverne. Șoferul era un om foarte, foarte mare, înveșmântat într-o haină care-l acoperea asemeni unei pături sau unei cape. O pălărie flască cu boruri largi îi acoperea capul. Părea cât un munte. Arăta uriaș. O mână mare ieși din faldurile hainei și-i făcu semn lui Mark să vină mai aproape.

— Nu trebuie să îți fie teamă, spuse o voce joasă, moale. Nu ești Mark Underhill? Știu că pare puțin ciudat, dar vreau să-i transmit un mesaj tatălui tău. Despre mama ta.

— Vorbiți cu el, replică Mark omului de la volan ce părea fără formă și fără chip – o bucată gigantică de carne echipată cu o mână și voce moale.

— Din păcate nu-l cunosc. Vino un pic mai aproape, te rog.

Undeva se trânti o ușă. Omul nedeslușit de la volan se întinse și-i făcu semn. Mark privi în direcția din care venea sunetul și-l văzu, ieșind pe verandă, o casă mai înainte, pe absolventul de la universitatea Michigan care îi numise pe el și pe Jimbo „sânge proaspăt". Camioneta pusese frână lângă bordură chiar în fața casei lui.

— Mă scuzați, aveți nevoie de ajutor acolo jos?

Înainte ca Mark să poată răspunde, omul chircit la volan zvârli mâna afară, trânti ușa mașinii și porni cu spatele cu toată viteza spre mijlocul străzii. Într-o clipă rula în trombă spre următoarea intersecție, după o secundă luă un colț și dispăru.

— Sfinte Dumnezeule, ce a fost asta? Ești teafăr?

— Omul ăla voia să-mi spună ceva despre mama.

— Nu mai spune, se holbă omul la el un moment. Știa cum te cheamă?

— Da.

— Nu i-am văzut numărul de înmatriculare, spuse bărbatul dând din cap. Tu l-ai văzut?

— Nu.

— Da, probabil că mai mult nu putem face. Dar oricum ar trebui să te ții departe de camionete roșii o vreme. Sun la poliție și le spun ce am văzut. Nu se știe niciodată.

Încă tremurând, Mark se întoarse acasă și intră pe internet să afle ce putea despre Joseph Kalendar.

●

Așa fură rezolvate crimele Ucigașului din parc, care erau mai numeroase decât bănuia sergentul Pohihaus. După un prânz demn de compătimire cu fratele său, Timothy Underhill hotărî să-i facă o vizită lui Tom Pasmore înainte de a se întoarce în camera sa de la Pforzheimer. Tom îl primi cu multă căldură, îi turnă o măsură de whisky și-l conduse spre vechea, dar frumoasa lui canapea din piele și rafturile de

echipament audio. De dragul vremurilor de demult, puse un cd cu cel mai bun album al lui Glenroy Breakstone, *Blue Rose.*

— A găsit poliția ceva nou în dispariția nepotului tău?

— Nu. Dar azi am descoperit că a petrecut foarte mult timp prostindu-se prin vechea casă a lui Joseph Kalendar.

— Crezi că e un amănunt relevant?

— Sunt convins că e. Sergentul Pohihaus a spus că va verifica, dar am impresia că spunea așa doar să-mi facă pe plac.

— Înseamnă că ești în grațiile lui, observă Tom. Sergentului Pohihaus nu-i stă în fire să facă pe plac oamenilor. Ar fi interesant să știm a cui e casa aia. Știi cumva?

— Nu cred că aparține cuiva.

— O, cu siguranță are proprietar. Hai că mă duc sus să mă joc puțin cu calculatoarele. Adresa e North Michigan Street numărul 3323, nu?

Tim aprobă.

— Nu durează mult.

Și așa s-a rezolvat cazul Ucigașului din parc: cu o singură întrebare și câteva combinații de taste.

Capitolul 21

Din jurnalul lui Timothy Underhill, 26 iunie 2003

Aceasta e una dintre zilele excepționale pe care le-am trăit vreodată și asta include Vietnamul. De dimineață, Jimbo mi-a spus secretul lui Mark, apoi Omar Hillyard mi-a spus secretul secretului. După-amiază am „asistat" la arestarea Ucigașului din parc. Și s-a mai întâmplat ceva remarcabil care m-a umplut de un optimism ce nu pare să își piardă din putere. Franz Pohihaus și Philip cred că misterul dispariției lui Mark a fost aproape complet elucidat, certitudinea finală urmând să vină odată cu descoperirea trupului. (Înainte ca asta să se întâmple, Ronnie Lloyd-Jones va trebui să-și recunoască vina și să-i spună lui Pohihaus unde a ascuns restul cadavrelor. Dar începând cu seara aceasta, nu pare să fie interesat să facă nici una nici alta.) Eu nu sunt de acord cu ei, dar măcar o dată îmi țin părerea pentru mine. Și chiar dacă trupul nepotului meu va fi găsit în curtea lui Ronnie Lloyd-Jones, trupul lui nu e tot ce a mai rămas din el. Mark i-a spus ceva lui Jimbo despre partea rămasă în urmă din Joseph Kalendar și asta îmi dă posibilitatea de a spune ceea ce știu: partea din Mark Underhill pe care a lăsat-o în urmă e cu *ea.*

●

Jimbo a încercat să fugă de mine când m-a văzut îndreptându-mă spre el, dar combinația de conștiință și puterea mamei l-au adus înapoi. Margo mi-a spus că e undeva în casă, iar sunetul făcut de ușa cu plasă care se trântea ne-a dus în bucătărie. Grăbindu-se pe alee, Jimbo s-a uitat peste umăr și a știut imediat că a fost prins. S-a oprit și umerii i-au căzut.

— Nu înțeleg ce se întâmplă cu tine, i-a spus mama lui.

— Ăăă, nu mai vreau să mai vorbesc despre Mark.

— Treci imediat înapoi, băiete.

— Aș fi vrut să rămână la New York, mormăi el întorcându-se deja pe alee spre curte.

— Îi vei spune tot ce știi domnului Underhill, i-a spus Margo. Nu vrei să-l ajuți pe Mark?

— Să-l ajut să facă ce?

Margo și-a întins brațul frumos înainte și l-a tras în casă.

— Cum îndrăznești să-mi răspunzi obraznic? Ai uitat că băieții ăia *au murit?*

Jimbo și-a dat drumul pe canapea ca o marionetă stricată.

— Bine, renunț. Ce vreți să știți?

I-am spus că știe ce vreau – tot ce i-a spus Mark despre experiențele din casa lui Kalendar.

Ochii i-au lucit.

— Ce mi-ai ascuns în discuția de la restaurant, Jimbo?

S-a fâțâit.

— E neimportant.

— De ce e neimportant, Jimbo?

— Pentru că Mark m-a mințit, a spus, dezvăluind motivul reținerii lui. Se simțea rănit de ceea ce crezuse că e falsitatea prietenului lui și nu dorise să știe și alții de ea. Era un gest de o loialitate incredibilă și în ciuda a ceea ce spusese Philip, m-am gândit că Mark a fost norocos să aibă un asemenea prieten.

— Povestește-mi despre minciuna asta. Nu o să mă facă să am o părere mai proastă despre Mark.

Jimbo s-a holbat în jos atât de mult timp încât am crezut că a adormit. Când a început în sfârșit să vorbească, nu și-a ridicat privirea până aproape de sfârșitul poveștii.

— Spunea că are senzația că e cineva în casă cu el. Îi spunea Prezența. Și spunea că e o fată. Și că avea de gând să

se întoarcă acolo în fiecare zi și să aștepte până o să se arate.

— A doua zi mi-a spus că a auzit-o mișcându-se în spatele pereților. Ascunzându-se de el. Fugind de fiecare dată când se apropia. Și în ziua următoare a spus că s-a întâmplat în sfârșit. A spus că a ieșit prin ușa secretă de sub scări și s-a dus direct spre locul unde o aștepta. Ea l-a luat de mână. O cheamă Lucy Cleveland și avea nouăspe ani. Mark spunea că era cea mai frumoasă fată din lume. Zicea că era atât de minunată că te durea să te uiți la ea.

Ea i-a spus că se ascunde de tatăl ei care i-a făcut lucruri oribile și ea a fugit. Demult. De atunci se ascunde în casa aia și în alte case goale din zonă. Doar că ea îi spunea Pigtown, așa cum se numea înainte.

La a treia vizită de la prima întâlnire, Mark și Lucy Cleveland au făcut sex – au făcut dragoste. Jimbo a folosit expresia „și-au tras-o“. Și-au tras-o – au făcut dragoste – pe patul gigantului, i-a povestit Mark lui Jimbo. A adăugat că Lucy Cleveland avea un dar de a găsi zonele cele mai confortabile pe patul hidos, iar dacă se poziționa în funcție de indicațiile ei parcă ar fi fost în propriul lui pat de acasă.

A doua oară când au făcut dragoste, Lucy Cleveland i-a spus să-și pună una din încheieturi în cătușele prinse de pat și după ce el a făcut întocmai a prins-o pe cealaltă de mâna ei. Mark i-a spus că a fost fantastic. A fi legat în felul acela făcea sexul și mai incredibil. Mark spunea că se simțea ca dus pe spatele unei păsări imense sau dus la vale de un râu uriaș.

— A vrut să stea toată noaptea cu ea, dar știa că taică-su va face urât. Spune-i lui taică-tu că stai la mine, i-am spus. Nu o să verifice. A făcut așa și a doua zi dimineață a venit la mine și maică-mea ne-a făcut clătite. După ce a plecat de lângă noi l-am întrebat dacă îi duce mâncare și lui Lucy. Și el mi-a spus: „Ea nu mănâncă.”

— Cum adică nu mănâncă. Toată lumea trebuie să mănânce. „Toată lumea, mai puțin ea“, mi-a spus Mark. „Nu înțelegi? Ea a fost *lăsată în urmă.*” Da’ totu-i așa o tâmpenie. Anul trecut Mark mi-a spus că a făcut sex cu fata asta super tare de la noi din clasă, Molly Witt. După aia a mărturisit că a inventat totul. Dacă a făcut așa o dată, putea și a doua oară. Și de data asta era o fată pe care nu o cunoșteam și era mai mare. Dar el era așa de fericit! Era complet îndrăgostit de Lucy Cleveland. Aproape că strălucea.

Jimbo era înnebunit de curiozitate. Pentru a accepta existența lui Lucy Cleveland, trebuia să o vadă și era nerăbdător să știe dacă era într-adevăr așa de frumoasă cum pretindea Mark. Jimbo știa instinctiv că nu va fi bine primit în casă dacă Lucy era acolo. Putea să plece din casă? Bineînțeles că putea, i-a spus Mark. Atunci du-o undeva unde pot să o cunosc și eu sau măcar să o văd. Mark a insistat că Lucy Cleveland va refuza să-l vadă, de fapt îi spusese lui Mark că nu vrea să cunoască pe nimeni altcineva pe lume în afara lui. Jimbo s-a gândit la o altă posibilitate. L-a rugat pe Mark să o ducă pe Lucy Cleveland la o plimbare, iar el va apărea discret pe partea cealaltă a străzii, nu va spune nimic și va dispărea așa cum a apărut.

Dar Lucy se temea să iasă din casă, și când își lua inima în dinți ieșea doar noaptea târziu. Se temea să nu fie văzută de tatăl ei.

Au făcut un compromis între toate posibilitățile și au aranjat o situație care să mulțumească pe toată lumea. La amiază, Mark va încerca să o aducă pe Lucy în sufragerie. Îi va spune ceva despre domnul Hillyard sau familia Rochenkos, iar ea se va apropia de el, adică de fereastră să privească spre locul de care vorbeau. Peste drum Jimbo va face tot posibilul să se ascundă într-un loc de unde să-i permită să vadă fereastra casei.

— Am ajuns acolo la doișpe fără zece. M-am retras lângă veranda domnului Hillyard, m-am ghemuit și am așteptat. Știam că bătrânul Hillyard își făcea somnul de după-masă și Skip era deja atât de obișnuit cu mine că nici nu m-a băgat în seamă. Câteva minute mai târziu, l-am văzut foarte slab pe Mark mișcându-se în capătul sufrageriei. A dispărut și a revenit. Părea că vorbește cu cineva. Am presupus că încerca să o convingă pe Lucy să vină și să se uite pe geam. Mi s-a luat o piatră de pe inimă, dacă vorbea cu ea înseamnă că era acolo.

Oricum la doișpe fix, Mark a traversat camera spre fereastră. Vorbea, dar nu era nimeni lângă el. A zâmbit cu gura până la urechi și a continuat să vorbească și să gesticuleze și să pară foarte fericit. Dar nu era nimeni cu el! Teatrul ăsta a mai continuat vreun minut sau două și apoi Mark s-a îndepărtat. Înainte de a dispărea s-a uitat peste umăr și a ridicat degetul mare triumfător.

Jimbo s-a uitat la mine în sfârșit și am văzut furie și durere imprimate pe fața lui sinceră.

— Mi-am scos celularul și am vrut să-l sun, dar al lui era închis. Așa că i-am lăsat un mesaj furios. Când în sfârșit m-a sunat eram încă nervos. „Ce a durat atât să suni?“ l-am întrebat. „Am fost ocupat cu Lucy, mi-a spus. „Ești un mincinos!”, „Mi-a spus că așa o să spui.” „Ce o să spun?”, l-am întrebat. „Că te-am mințit, nu poți să o vezi, asta-i tot, doar dacă vrea ea.” I-am spus că asta-i cea mai mare porcărie de care am auzit vreodată și mi-a spus că nu, nu, Lucy Cleveland nu era o persoană obișnuită. „Cred că nu”, i-am spus și i-am închis.

În noaptea aceea, noaptea dinaintea dispariției lui Mark, s-a dus la Jimbo să încerce să-i explice – să-i spună varianta lui. Lucy Cleveland nu era o persoană obișnuită. Nici nu era sigur ce era. Dar îl așteptase, el o adusese la viață. Tot ce știa

el e că Lucy Cleveland însemna totul pentru el și invers.

Jimbo nu a putut suporta să asculte asemenea chestii. A strigat la Mark. I-a spus că voia să-l facă să creadă că făcea sex cu o fată superbă de nouăsprezece ani. Era la fel ca faza aia cu Molly Witt, dar mai rău, pentru că voia să-l convingă că partenera lui de sex putea deveni invizibilă! Nici el nu ar fi putut inventa o minciună mai evidentă.

Mark i-a spus cât îi pare de rău dacă el crede așa ceva și a plecat acasă.

Până a doua zi dimineață, Jimbo a regretat că țipase la prietenul lui. Nu a dormit bine toată noaptea și s-a ridicat din pat mult mai devreme decât obișnuia. După ce o Margo plăcut surprinsă i-a făcut jumări de ouă, s-a întors în cameră și l-a sunat pe Mark.

— Bun, văd că vrei să fim în continuare prieteni.

— Îmi pare rău că am strigat la tine. Ce vrei să faci azi?

— Stau cea mai mare parte a zilei cu Lucy Cleveland. A scuze, am uitat, tu nu crezi că e reală.

— *Nu* e reală! a strigat Jimbo la el, dar a reușit să-și păstreze controlul. Bine, hai să zicem ca tine. O să ți-o pui toată ziua cu prietena ta imaginară sau doar o parte?

— Ce zici dacă vin la tine pe la șase jumate?

— Dacă poți să te rupi de la activități.

Restul zilei, Jimbo a ezitat între furie și un fel de iertare foarte nedumerită. I se părea că ideea asta a lui Mark fusese cauzată într-un fel pe care nu-l înțelegea de sinuciderea mamei sale. Poate folosea fantezia să o înlocuiască, poate era așa de dus încât credea propriile fantezii. Din nou Jimbo și-a dat seama că era important să aibă grijă de Mark atâta cât îi dădea prietenul său voie. La scurtă vreme după ce a apărut la ușă, undeva mai aproape de șapte decât de șase jumătate, a devenit clar că nu va accepta decât o cantitate mică de grijă.

Dar primul lucru pe care l-a observat Jimbo când a deschis ușa prietenului său a fost euforia ce-i strălucea pe față, și o cantitate aproape alarmantă de mulțumire și relaxare care radiau din el. Al doilea amănunt după faptul că Mark părea cel mai fericit tânăr de pe pământ a fost că starea asta avea un preț. Băiatul părea ușor mai bătrân, trăsăturile îi erau parcă mai clar definite și arăta atât de extenuat că ar fi putut adormi acolo rezemându-se de ușă.

— Ce face Lucy Cleveland? l-a întrebat Jimbo nereușind să-și ascundă sarcasmul din voce.

Dar chiar în fracțiunea de secundă în care a conștientizat neîncrederea în femeia aceasta invizibilă, a simțit gelozia revărsându-i-se în sânge. Jimbo ar fi făcut orice să cunoască și el extazul acela, să câștige acea extenuare spectaculoasă.

— Lucy Cleveland e nemaipomenit de bine. Mă lași să intru sau nu?

Jimbo a făcut un pas înapoi și Mark a intrat. Margo Monaghan era la cumpărături așa că băieții s-au dus în sufragerie, unde Mark a căzut pe canapea. Și-a ridicat genunchii și s-a ghemuit ca o pisică.

●

— Și asta a fost ultima dată când l-ai văzut? l-am întrebat pe Jimbo.

A dat din cap.

— Și ce dispoziție avea? În afară de fericirea de care mi-ai spus. Mai era și altceva?

— Mda, m-am gândit că părea să fie… nu știu care e cuvântul. De parcă nu putea să se hotărască ce să facă mai departe. Și l-am întrebat: „Cum te simți?“

— Obosit, dar fericit, mi-a răspuns după care s-a întins. Ai crede că pot să dorm noaptea, dar când mă pun în pat nu mă gândesc decât la ea și devin așa de entuziasmat că nu pot să adorm, a continuat și s-a uitat puțin în tavan. Trebuie să mă

gândesc la ceva. Am venit la tine să mă gândesc, dar nu pot să îți spun la ce.

— Mersi mult, i-am spus și mi-a zis că Lucy l-a rugat să facă ceva.

Mark a refuzat să-i spună lui Jimbo ce anume îi ceruse Lucy să facă, dar el a avut impresia – așa cum am și eu – că era ceva spre binele ei. Nu a mai vrut să spună nimic altceva în afară de faptul că se gândea la cele două posibilități care-i fuseseră înfățișate. Jimbo s-a întrebat dacă nu cumva se gândea să spună în sfârșit adevărul, că o inventase pe Lucy Cleveland să-și impresioneze prietenul. Dar când Mark a vorbit a fost despre cu totul altceva.

A chicotit și Jimbo l-a întrebat:

— Îi ceva nostim, mă?

— Mi-am adus aminte de un lucru.

— Sper să merite.

— Când eram în sufragerie așteptând-o să se arate – și nu știam nimic despre ea, nici măcar cum o cheamă. Atunci nu era decât Prezența. Tot ce știam era că e acolo cu mine și că se apropia. Stăteam jos în fața scărilor și toate prostiile mele erau înșirate acolo în fața mea. Ciocanul, lanterna și restul. Am simțit un miros foarte frumos.

Mark a știut, a înțeles că apariția subită a acestui miros delicios însemna că prezența din casă era pe cale de a i se arăta.

Mark a continuat:

— Nu mi-a venit să cred că nu-l recunoșteam. Era extrem de familiar, ca un fel de miros pe care-l simți în fiecare zi, dar foarte, foarte îmbietor. Am auzit un pas în spatele ușii din dulap, deci venise pe scările ascunse în jos și din moment în moment urma să iasă. Apoi am auzit panoul deschizându-se și ducând-o cu doi pași mai aproape de ușă. Atunci mi-am dat seama a ce mirosea – în secunda în care a deschis ușa și

a ieșit. Nici nu o să-ți vină să crezi ce era. Fursecuri de ciocolată! Atunci când sunt încă în cuptor, dar aproape coapte. Crescând și având deja culoarea aia maronie.

Pentru Jimbo ăsta a fost un semn sigur că Mark își pierduse mințile. O femeie frumoasă care mirosea a fursecuri de ciocolată? Putea să fie ceva mai ridicol?

Nu, i-a spus Mark, Lucy Cleveland nu mirosea a fursecuri de ciocolată. Ci a soare și iarbă crudă și pâine proaspătă. Aburul acesta era un anunț, ca o trompetă de fanfară. Însemna că era *aici*, că era *pregătită să își facă apariția.*

Jimbo nu a putut decât să se zgâiască la el.

Mark s-a ridicat de pe canapea și a spus că tatăl lui nici nu își dădea seama că nu mai vine acasă seara. A încetat să mai țină cont de termen. De fapt nici nu i-a mai dat vreo atenție lui Mark și amândoi pășeau prin casă asemeni unor planete la distanțe mari una de alta, legate doar de vestigii ale gravitației.

Jimbo l-a întrebat unde se duce acum și dacă nu voia companie.

Nu, i-a spus Mark. Ieșea doar, ca să se mai poată gândi un pic. O plimbare l-ar putea ajuta.

Undeva pe la 7:15 sau 7:30 ofițerul Jester l-a văzut pe nepotul meu așezat pe una din băncile aliniate pe cărarea care ducea la fântână. Părea că încearcă să dea de capăt unei probleme, buzele i se mișcau, deși polițistul nu era foarte interesat de ceea ce își spunea băiatul. Oricum nu putea să audă nimic.

Când Jimbo Monaghan a ajuns în acest moment al povestirii în care Mark se îndepărta și își lua rămas-bun, părea că de abia mai poate să continue. S-a muiat pe canapea ca un sac din care curgea grâul.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el după aceea?

Ochii băiatului au întâlnit privirea lui Tim și s-a uitat repede în altă parte.

— Toată lumea știe ce s-a întâmplat cu Mark. S-a dus în parcul Sherman și Ucigașul din Parc sau Omul negru, sau cum vreți să-i spuneți l-a prins. Nu se mai gândea la propria lui siguranță. Dar nu mă întrebați la ce se gândea, pentru că nu vă pot spune. Era pierdut în mica lui lume, a replicat și ochii uzi și roșii s-au întâlnit din nou cu ai lui Tim. Casa aia teribilă l-a terminat de tot, dacă vreți să știți părerea mea. L-a afectat, chiar de la început. L-a schimbat.

— Și Lucy Cleveland?

— Nu a fost nicio Lucy Cleveland, s-a răstit Jimbo părând uimitor de obosit. O fată splendidă de nouăspe ani se ascunde într-o casă goală și acceptă să facă sex cu un băiat de cincisprezece ani toată ziua? O fată splendidă de nouăspe ani pe care nu o poate vedea nimeni? Mda, așa ceva e la ordinea zilei. Poate în cărți.

— Exact, a răspuns Tim.

●

Skip poziționat sus pe scările din față uitându-se la Tim tremura din dorința de a ataca. Apoi bărbatul își dădu seama că animalul nu-și arăta dinții, comportamentul tipic al câinilor gata de atac. Tremuratul era un semn de bătrânețe, nu de violență. Probabil că îi era frig în mod constant. Probabil Skip petrecea toată ziua pe câțiva zeci de centimetri de verandă pentru că acolo bătea soarele. Tim întinse mâna și Skip îi dădu voie să-l scarpine pe cap.

— Sărmanul animal are o artrită așa de pronunțată că nici nu se mai mișcă. Doarme toată ziua doar în locul ăla unde bate soarele.

Tim nu auzise ușa de la intrare deschizându-se. Ridică privirea și-l văzu pe Omar Hillyard uitându-se la el prin ușa de plasă.

— Seamănă cu mine, a continuat Hillyard. Văd că te-ai hotărât să revii.

— Da. Sper că nu vă deranjează.

A urcat lângă câine. Sprijinindu-se în baston, domnul Hillyard a deschis ușa de plasă stângaci.

— Ocolește-l pe Skip și intră. O să se întoarcă la locul lui, dar îi va lua ceva timp.

Tim mai făcu un pas, iar câinele gemu sau oftă. Se uită în jos spre bătrânul animal. După ce Skip reuși să se întoarcă spre locul preferat cu fața, picioarele țepene începură să se miște spre destinație.

— Scoate un sunet extraordinar când se prăbușește în soare, îi spuse Hillyard.

Priviră împreună cum Skip șchiopătă spre partea cealaltă a verandei. Bătrânul câine se mișca asemeni unei mașinării neîndemânatice care fusese asamblată de o persoană ce nu consultase manualul. Ajunse în micul pătrat de lumină și se prăbuși în aceeași secundă și ateriză cu un pocnet clar. Scoase un sunet de mulțumire pură, ca un murmur venit direct din piept.

— Știu perfect cum se simte, comentă Hillyard.

Se dădu înapoi și Tim intră pe ușă spre sufrageria ce părea asemănătoare cu a lui Philip, exceptând mobila care era mai curată și mai nouă. Șontâcăind în spatele lui, Hillyard îi făcu semn spre o micuță canapea maro, îmbrăcată într-o catifea reiată destul de uzată.

— Locul ăla e încă destul de confortabil. Dacă stau aici îmi e mai ușor să îmi rezem cârja de taburet și mă ridic mai lesne.

Se instală într-un scaun cu spătar înalt și propti bastonul lângă el.

În amândouă părțile camerei, desene și fotografii cu bărbați tineri, cele mai multe nuduri, erau așezate pe pereți.

Două schițe așezate față în față înfățișau doi tineri excitați.

— Nu cred că ți-am spus, dar băiatul din stânga sunt eu, spuse Hillyard. În 1946, imediat după ce am terminat armata. Celălalt e amantul meu, George Olander. El a fost artistul. Eu și cu George am cumpărat casa asta în 1955, când oamenii foloseau termenul de „celibatar". Am spus lumii că împărțim casa și nu ne-a deranjat nimeni. George a murit în 1983, exact acum douăzeci de ani. Inițial prietenul tău Sancho a fost foarte debusolat de imagini, dar a hotărât să nu se gândească la ele și destul de repede și-a revenit complet.

— A venit să întrebe de Joseph Kalendar.

— Ca și tine. De fapt a venit să întrebe de casă, dar foarte repede conversația a alunecat spre Joseph Kalendar. Am ceai cu gheață în bucătărie dacă vrei.

— Nu, mulțumesc.

— Nu vreau să crezi că nu sunt o gazdă bună. Dar adevărul e că mi-am ieșit din mână. Din motive ușor de ghicit, George și cu mine nu am avut vecini în vizită, iar eu am continuat tradiția. Apoi am căzut și m-am rănit. Dar sunt oare obligat să dau jos toate pozele doar pentru că Monaghan cel mic vine pe aici?

— Cum vă mai simțiți?

— Mă fac bine. Nu s-a rupt nimic, din fericire. Mai multă cheltuială decât altceva.

Canapeluța pe care stătea Tim îi oferea o priveliște foarte bună spre casa lui Kalendar de peste drum.

— Nu v-am întrebat mai devreme dacă i-ați văzut pe băieți intrând în casă. Păreau obsedați de ea, mai ales nepotul meu.

— Am văzut tot, răspunse Hillyard. De unde stai tu și pe geamul de la bucătărie. L-am văzut pe nepotul tău și pe prietenul lui privind casa aia oră după oră. De fiecare dată îi

auzeam venind, din cauza skateboardurilor. Într-o seară au venit și au aprins o lanternă pe geam. Sancho a văzut ceva care l-a doborât în fund.

— Mi-a povestit.

— M-am tot întrebat dacă nu l-a văzut oare pe tipul celălalt.

— Hâm, făcu Tim simțind cum un lucru necunoscut până atunci aluneca într-un loc ce avea exact aceeași formă și mărime. Celălalt tip. Băieții îi spuneau Omul negru. Nepotul meu i-a spus lui Jimbo că e un fel de strigoi.

— O fi dacă strigoii sunt din carne și oase. Omul semăna cu Joseph Kalendar, doar că nu era chiar așa de mare. Se și îmbrăca la fel. Cu o haină lungă neagră.

— Și l-ați văzut pe omul ăsta? Ce făcea?

— Venea noaptea. Așa, ca băieții, s-a dus în spatele casei și a intrat. L-am văzut doar de vreo două ori. Chiar și atunci nu puteam fi sigur că nu visez.

— I-ați spus lui Jimbo despre omul acesta?

Hillyard scutură din cap, părând și afectat și plin de importanță.

— Nu mi s-a părut că ar fi treaba mea. De altfel nu puteam fi sigur că l-am văzut. Era destul de întuneric pe acolo și umbrele au un fel ciudat de a se mișca. Oricum băiatul voia doar să știe de domnul Kalendar și i-am spus din belșug, dar mai sunt la fel de multe alte lucruri pe care nu i le-am spus.

— Pentru că nu vi s-a părut că ar fi treaba dumneavoastră.

— Plus un alt motiv, spuse strâmbând un zâmbet spre Tim. Nu a pus întrebările potrivite.

— Ați fi dispus să îmi spuneți mie ce nu i-ați spus lui Jimbo?

— Dacă pui întrebările potrivite.

Tim îl privi exasperat.

— Voi încerca. Pentru început, de ce nu îmi spuneți și mie

ce i-ați spus lui Jimbo.

— Cam aceleași lucruri pe care ți le-am spus când ai venit prima dată. Omul era un psihopat ucigaș de primă mână. Le-a făcut felul membrilor familiei lui și Dumnezeu știe câtor alte femei. Și-a transformat casa într-un fel de cameră de tortură. Și-a dus băiatul cu el când pleca să violeze și să omoare femei și apoi l-a omorât și pe băiat! Pur și simplu un nebun. Nu că am fi fost surprinși. Nu ai spune că e ceva în neregulă cu un om care nu vrea să își arate fața.

Tim se gândi la instantaneele pe care le descrisese Jimbo.

— Niciodată? Nu era vorba doar de fotografii?

— Omului i se părea foarte neplăcut să își arate fața, de asta la un moment dat și-a lăsat o barbă mare și deasă. Cât a locuit aici, Kalendar purta o pălărie și avea ridicat gulerul hainei ăleia pe care o purta mereu. Uneori mergea așa de departe încât își punea mâinile în fața ochilor. Se întorcea mereu cu spatele la tine.

— Ați avut mult de-a face cu el?

— Ah, tocmai ai pus întrebarea potrivită. Am avut ceva contact cu el. Omul era un tâmplar foarte bun până la urmă. Când eu și George am avut nevoie de ceva rafturi noi, l-am chemat pe domnul Kalendar și a făcut o treabă minunată. Câțiva ani mai târziu am găsit putregai în câteva scânduri și în podea și am apelat tot la el. Ne-a făcut un preț bun și a înlocuit totul în foarte scurt timp.

— Din ce am auzit, trebuie să fi fost un tâmplar foarte bun. Cred că l-ați plăcut, de vreme ce l-ați angajat de două ori.

— Să-mi placă, se încruntă Omar Hillyard. Nimeni nu poate spune că mi-a plăcut domnul Joseph Kalendar.

— Dar a petrecut foarte mult timp în casa dumneavoastră.

— Avea prețuri mici și locuia peste drum. Altfel nici n-am fi vorbit cu el și cu atât mai mult nu l-am fi primit în casă.

— Aha, spuse Tim făcând apoi semn spre desenele și

tablourile de pe pereți. A avut vreo obiecție în privința situației dumneavoastră.

— Ura situația noastră. Avea obiecții religioase împotriva homosexualității, în mod sigur și altele. Dar după ce ne-a spus părerea lui, ne-a spus că se va ruga pentru noi și nu a mai fost o problemă. Problema era el. Problema era ceea ce făcea el.

— Cum ar fi?

— Joseph Kalendar făcea camerele să pară mai mici și mai întunecate decât erau. Atâta putere avea. Doar prin simpla prezență. Absorbea tot aerul din orice încăpere. Când erai în preajma lui, aveai impresia că duci pe umeri o povară imensă. Ce însemna povara asta nu știu. Ostilitate poate. Parcă un nor negru îl învăluia. Când erai în preajma lui te învăluia și pe tine. Simțeai toată furia aia închegată, ostilitatea și depresia chiar în momentele în care îți spunea că se va ruga pentru tine. M-am gândit de multe ori că probabil așa e răul. Maleficul din el învenina atmosfera și te făcea să te simți îngrozitor în preajma lui.

— Am auzit de astfel de oameni, dar numai în referințe psiho-analitice.

— Evident nu simți imediat. La început Kalendar părea un om obișnuit, dar taciturn de felul lui. Trebuia să-i dai voie să se apropie de tine ca să se manifeste efectul complet.

— Imaginați-vă numai ce înseamnă să fi în familia unui astfel de om.

— De asta dispariția nevestei nu a ridicat mari suspiciuni. Toți am crezut că a fugit să scape de el. Iar băiatul nu ar fi plecat niciodată. Era asistentul lui Kalendar în atelierul de tâmplărie de când fusese destul de mare să țină în mână un ciocan. S-a lăsat de școală. Îi era totalmente loial tatălui său. De asta Kalendar a ajuns să îl ia cu el în micile excursii. Desigur, după ce Myra a plecat puteau aduce corpurile

acasă, să scape de ele în cuptor. Acolo au găsit ce rămăsese din băiat – în cuptor.

— Și dumneavoastră erați aici. Locuind peste drum. Nu vi s-a părut nimic ieșit din comun? Ați fost vreodată suspicios măcar? Chiar dacă nu v-ați fi dus la poliție, măcar trebuia să bănuiți ceva.

— Kalendar mi s-a părut foarte ieșit din comun. Glumești? După ce mi-am dat seama că era nebun, tot ce făcea mi se părea rău.

— Trebuie să fi fost prezent când a salvat cei doi copii din casa vecină.

— Văd că ți-ai făcut temele. Dar nu era chiar vecină, era la numărul 3325, o casă de pe partea cealaltă a străzii. O familie neagră, Watkins, locuia acolo.

— Ați văzut ceva din ce s-a întâmplat atunci?

— Da, mai mult sau mai puțin.

— Sunt curios, s-a întâmplat înainte sau după adăugarea anexei și construirea zidului să o ascundă?

— O întrebare foarte bună. A salvat familia Watkins cu două zile înainte de a se apuca de zid. Probabil că a adăugat camera după aceea.

— De unde știați de camera anexată dacă nu ați fost niciodată în casă?

— Tund iarba acolo la fiecare două luni, nu? Sau cel puțin așa făceam până m-am procopsit cu piciorul ăsta beteag, și o voi mai face, asta îți spun sigur, se zbârli Hillyard.

— Scuzați, nu am vrut să insinuez nimic.

— Ce ai fi putut insinua?

— Nimic, spuse Tim puțin deconcentrat. Nu știu. Adică se pare că v-am supărat cu o întrebare nevinovată.

Îi trecu prin minte că Hillyard ar putea fi unul dintre cei care încercaseră să dea foc locuinței lui Kalendar.

— George obișnuia să-mi spună că sunt foarte sensibil

uneori fără motiv și probabil că s-a înrăutățit meteahna asta a mea. Vorbeam despre Kalendar și foc. Spune-mi, domnule Underhill. Ești scriitor. Nu ți se pare că episodul ăsta e puțin cam nepotrivit cu felul de a fi al omului pe care ți l-am descris?

— Un om foarte religios nu ar simți că e de datoria lui să salveze oameni dintr-o clădire în flăcări?

— Kalendar ura negrii. Nici măcar nu îi considera oameni. Am avut impresia că ar fi fost la fel de mulțumit dacă toată familia Watkins s-ar fi carbonizat.

— Fratele meu mi-a spus că a tot intrat, că era foarte hotărât să îi salveze.

Hillyard îl privi, cu o expresie de superioritate și satisfacție pe chip asemenea unei pisici cu vrabia în gură.

— Hai să îți spun ce s-a întâmplat și apoi îmi spui ce părere ai.

— Bine.

— Kalendar era în curtea din spate când a pornit focul. Flăcările au atins mai ales partea din spate a casei și a trebui să facă un ocol să ajungă la ușa din față, care a căzut jos cu totul. S-a năpustit înăuntru. Se auzea cum urlă chiar de la mine de pe verandă, dar nu puteam distinge cuvintele. În două, trei minute, ceea ce e o perioadă foarte lungă într-o casă în flăcări, a ieșit cărând una din fetele Watkins și ducând-o pe cealaltă de mână. Copiii urlau și se văicăreau. Părea un erou chiar și în ochii mei, eu care nu îl suportam. Am sunat la pompieri imediat ce am văzut fum și speram să ajungă camioanele la timp să îl salveze pe Kalendar și pe părinții copiilor. A lăsat pruncii pe verandă și a fugit înapoi. Fumul ieșea de pe ferestrele laterale, iar pe fereastra sufrageriei am văzut flăcări. A ieșit imediat, împingându-i pe domnul și doamna Watkins înainte. Apoi s-a întors și a alergat iar *înăuntru.* Urla un nume.

— Un nume?

— Lily! Lily!

— Cine era Lily?

Hillyard ridică din umeri.

— Atunci au ajuns pompierii și o grămadă dintre ei au intrat în casă cu furtunurile pornite și în câteva minute îl târâiau afară pe Kalendar felicitându-l pentru că salvase viața a patru oameni. Mie mi s-a părut extrem de dezorientat, de parcă nu era sigur de ce sunt toți oamenii ăia așa drăguți cu el. A plecat cât de repede a putut. Dar jurnaliștii de la ziarul local și reporterii tv au reușit să afle povestea oricum și au tras de ea atât cât le-a dat Kalendar voie. Un reportaj despre armonia rasială, o istorioară sentimentală. Asta se întâmpla la doar câteva luni de la marile revolte din Chicago și Milwakee, îți amintești – era în 1968. Plus evenimentele de la Detroit. Negrii își ardeau propriile magazine. A fost o tragedie hidoasă. Trebuie să îți amintești.

— Nu am fost în țară în 1968. Dar nu se poate spune nici că am scăpat de violență.

— Serios, spuse Hillyard, și se văzu din privirea lui că își pierduse interesul. Am participat la o groază de marșuri în 1968. Luptam împotriva rasismului și împotriva războiului.

— Domnule Hillyard amândoi suntem la fel de nefericiți de ceea ce se întâmpla în Vietnam.

— Bine.

Tim vedea însă că nu era bine. Omar Hillyard păstrase toate nobilele principii. Dacă a avut vreo medalie, a returnat-o guvernului în 1968 sau 1969. Când mărșăluia, avea o pancartă pe care scria *Veteranii împotriva războiului.* Nu putea să uite. Era încă enervat de oamenii ca Tim Underhill, care, credea el, conduseseră o armată măreață direct într-o mlaștină. Oamenii ca Underhill îi zgândăriseră mândria și nu

îi putea ierta.

— Dacă nu aș fi fost înrolat, aș fi mărșăluit cot la cot cu dumneavoastră.

— Bine, repetă Hillyard vrând să spună, *Subiectul ăsta e oficial încheiat.* Vorbeam de Kalendar și de presă. Când a refuzat să coopereze cu ei, l-au numit modest, un erou care se ferea de lumina reflectoarelor. Știi tu, o poveste frumoasă. Dar când au început să întrebe în stânga și-n dreapta de el totul s-a dezumflat repede. Cel mai antisocial om nu avea de gând să invite reporteri și fotografi la el în casă. A ridicat zidul ăla grotesc și toți am crezut că voia să se protejeze de jurnaliștii băgăcioși. În față putea măcar să îi vadă pe nemernici venind.

— Nu putea fi chiar sută la sută antisocial, insistă Tim și expresia domnului Hillyard se schimbă într-una de frustrare încăpățânată. Îi amintea lui Tim de fotografii ale lui Somerset Maugham la bătrânețe. Jimbo Monaghan a văzut poze cu dumneavoastră și alții socializând cu Kalendar la o tavernă lângă lac. A spus că părea o petrecere pe cinste.

Chipul lui Hillyard se relaxă.

— Cum o fi reușit să dea băiatul ăla de asemenea poze?

— El și Mark le-au găsit în casă.

— Pozele alea au fost făcute la o petrecere a vecinilor, iar toată tărășenia a avut loc la lacul Random, nu departe de Miliwaukee. Cineva avea o cabană acolo cu un doc și plajă. Cred că ăla a fost unul dintre puținele lucruri pe care le-a făcut Kalendar să o fericească pe nevastă-sa. Avea un motiv foarte întemeiat să o vrea veselă, dar cu toate astea era tot Joseph Kalendar. S-a străduit din răsputeri să se distreze, dar se prefăcea doar. S-a simțit groaznic. Și sentimentul general a fost mai mult sau mai puțin reciproc. Kalendar avea talentul de a ucide orice bucurie din apropierea lui. Sincer îmi era milă de el. Îl vedeam apropiindu-se de oameni

și încercând să ia parte la conversație, ceea ce însemna că stătea pur și simplu uitându-se la ceilalți, până când ei se îndepărtau unul câte unul, lăsându-l singur.

— Cum adică avea motiv să își facă nevasta fericită?

— Doamna Kalendar avea o burtă mare, mare. Probabil era în luna a șaptea sau a opta.

— Cu fiul lor, sărmanul nenorocit.

— Nu prea cred, spuse Hillyard cu un surâs iritant de suficiență. Petrecerea de la lacul Random a fost în 1965. În acel an Billy Kalendar avea patru ani.

— Nu înțeleg.

Omar Hillyard îi zâmbi mai departe.

— La o lună după petrecere, Kalendar a împrăștiat vestea că nevastă-sa pierduse sarcina. Nu voiau vizite, nici ilustrate cu gânduri bune. Poți să tragi și singur concluzia.

Capitolul 22

Din jurnalul lui Timothy Underhill, 27 iunie 2003.

Iată-l pe Omar Hillyard, supărat pe mine, dar spunându-mi totuși secretul, dându-mi cheia ce descuia ușa cea din urmă, cea mai ascunsă. Mi l-am amintit pe Philip spunându-mi că Myra Kalendar apăruse o dată la casa lor din Carrollton Gardens implorând-o pe Nancy să facă ceva pentru ea. *Ajută-mă să salvez viața copilului meu.* Spusese oare, *Ia-o de la mine?*

●

I-am explicat toate acestea lui Tom Pasmore la scurtă vreme după ce mi-am făcut apariția în imensa casă veche de pe Eastern Shore Drive, dar s-a abținut de la comentarii până când ne-am îndreptat sus pe scări spre camera computerelor unde avea înghesuit tot arsenalul.

— Deci în viziunea ta, nepotul tău a întâlnit-o în casă pe fiica lui Joseph Kalendar. A reușit cumva să apară în trup, a făcut dragoste cu el zi după zi și apoi l-a convins să o însoțească într-un fel de lume a spiritelor.

— Dacă o spui așa sună absurd.

M-a întrebat cum aș spune eu.

— N-aș spune nicicum. Dar gândește-te numai la cum se succed lucrurile. Joseph Kalendar chiar are o fiică pe care o ascunde de lume. Într-o dimineață devreme pe când ea are trei ani, se strecoară afară din casă și se ascunde probabil în grădina din spate sau pe alee. Kalendar se năpustește după ea și vede arzând casa de peste drum. Două fetițe locuiesc acolo. Nu e oare firesc ca Lily să le fi privit pe fereastră, să-și fi dorit să se joace cu ele? Kalendar așa crede, pentru că aleargă direct la casa în flăcări. După ce salvează pe toată

lumea, intră iar, căutând-o. După aceea construiește un zid enorm în curtea din spate pentru a ascunde următoarea construcție, o anexă oribilă unde o torturează pe sărmana fată.

Trei ani mai târziu, nevastă-sa face o încercare disperată de a-și salva fata, dar verișoara soțului ei, Nancy Underhill, o refuză. Philip nu i-ar fi permis să intervină și în mod sigur nu ar fi permis fiicei lui Kalendar să se mute la ei.

Apoi vine criza lui Kalendar. Omoară o grămadă de femei, fără îndoială printre ele și pe nevastă și fiică. În 1980 este arestat și condamnat. Cinci ani mai târziu un alt deținut îl omoară și povestea pare să se fi terminat.

Ajunsesem în camera computerelor. Tom aprinse luminile ascultându-mă, dând din cap. Nu voiam să fie de acord cu mine, voiam doar să vadă tiparul.

— Apoi vine partea interesantă. Acum trei săptămâni, nepotul meu, care nu știe nimic despre lucrurile astea, devine deodată obsedat de casa lui Kalendar. Mama îi interzice să se apropie de locuință. Cu câteva zile înainte, un ucigaș pedofil a răpit un băiat din parcul Sherman. Obsesia nepotului meu crește și într-o seară minte pe toată lumea în legătură cu planurile lui și încearcă să intre prin efracție în casă. Este respins de un fel de energie negativă oribilă. A doua zi mama lui se sinucide.

— Măi, măi, spuse Tom.

— Înțelege ceva din purtarea fiului ei. Își reamintește vina și ceea ce se întâmplă în zonă înrăutățește lucrurile. Nu poate să suporte. A doua zi fiul ei o găsește în cadă. Ce reacție crezi că poate avea un băiat de cincisprezece ani care găsește în cadă cadavrul gol al mamei?

Apoi Mark se întoarce iar și iar și descoperă toate modificările monstruoase pe care le-a făcut casei. După două zile îi spune prietenului său cel mai bun că simte prezența

unei tinere femei și în a cincea zi apare, și-și spune Lucy Cleveland. Ea se ascunde de tatăl ei, un personaj pe care Mark îl numește Omul negru și pe care l-a văzut de cel puțin două ori. Mark spune că Lucy are un plan, vrea ca el să facă ceva și băiatul are nevoie de timp să se gândească. Se duce în parc să hotărască ce face și de atunci nimeni nu mai știe nimic despre el.

— Foarte interesant, spuse Tom. Deci tu crezi că în timp ce era în parc, s-a hotărât să o însoțească pe Lucy Cleveland și – dacă am dreptate – să o protejeze de tatăl ei? Iar după ce s-a hotărât s-a întors în casa de la numărul 3323 și s-a predat ei.

— I s-a alăturat. Dar i s-a și predat, da.

— Crezi că va mai fi văzut vreodată?

— Sunt convins.

Nici atunci nu m-a lăsat inima să îi spun despre e-mail-ul pe care l-am găsit pe computerul de acasă, verificat cu ajutorul lui Gotomype.com. Pentru că nu e mort, e doar în altă parte.

— Îți iubești nepotul, Tim, nu-i așa?

Deodată lacrimile mi-au ars ochii.

— Cât din ceea ce mi-ai spus știe și poliția?

— Atât cât pot înțelege. Am încercat să le trezesc interesul pentru casă, dar s-au făcut că plouă.

— Eu unul cred că merită să ne uităm mai bine la ea. Să vedem ce găsim.

Tom se instală în fața unui computer conectat la o mașinărie care semăna unui prăjitor de pâine uriaș cu rânduri de beculețe roșii. Pe o parte scria VectorSystems, nu că aș ști ce înseamnă asta. Cabluri lungi duceau din prăjitorul gigantic spre mai multe cuburi negre, enigmatice, dintre care unele clicăiau și bâzâiau.

— Dar am să-l mai văd, i-am spus lui Tom.

— Dacă îi dă ea voie.

— Sigur, mai e și detaliul ăsta. Dar îi va da voie, nu voi mai vorbi cu el, dar îl voi vedea.

— Și îți va fi de ajuns doar atât?

— Aproape.

— Când se întâmplă îmi spui și mie?

— Va trebui să spun cuiva.

Mi-a zâmbit, a privit spre ecran și apoi din nou spre mine.

— Chiar vrei să continui?

Evident că voiam.

— Atunci vino în spatele meu să vezi și tu.

M-am mutat în spatele lui și l-am privit tastând 3323 *N. Michigan Street* într-un formular gol, deschis la vreun oficiu municipal care habar nu avea că Tom Pasmore scotocea prin arhivele lor. A apăsat *Enter.*

Într-o nanosecundă, pe ecran au apărut cuvintele:

Ronald Lloyd-Jones
159 Tamarack Way
Old Point harbor, IL 61725

— Ronnie al nostru locuiește într-o parte frumoasă a orașului, a spus Tom.

— Nu prea are sens. Milionarii nu prea se plimbă prin Pigtown.

Old Point Harbour era o suburbie cu tradiție dinspre răsărit, cu locuințe în stil Tudor, cu stâlpi gotici și imense case contemporane înghesuite în peisaje cu pădure, pe drumuri meandrate luminate de felinare ce semănau cu lămpile de gaz.

— Stai. Ce ai spus?

— Cred că am spus: Ronnie al nostru locuiește într-o parte frumoasă a orașului. Nu despre asta vorbim?

— I-ai spus Ronnie. E Ronnie! Tipul din parc.

— Ce tip din parc?

I-am povestit despre profesoara de astronomie, despre băiat și portretul robot.

— Incredibil. Sergentul Pohihaus ar fi trebuit să ia mai în serios casa aia, spuse și se întoarse din nou spre monitor. Mă întreb când a cumpărat Ronald Lloyd-Jones căsuța noastră? continuă el, apoi mai apăsă câteva taste și răspunsul apăru pe ecran într-o altă fereastră: 1982. E proprietarul casei de douăzeci și unu de ani. De fapt a cumpărat-o înainte să fie omorât Kalendar. Asta ar putea… hmmm.

— De ce ar cumpăra un tip din Old Point Harbour o casă pe Michigan Street.

Cred că mare parte din ce făcea Tom era ilegal. De fapt nu prea avea cum să fie altfel, dar trebuie să recunosc, era extrem de eficient. Jumătate de oră mai târziu știam mai multe despre domnul Lloyd-Jones decât știuseră părinții lui.

Ronald Lloyd-Jones s-a născut în Edgerton, Illinois, în 1950. A absolvit liceul Edgerton East în 1968. Și universitatea din Illinois unde a fost cu o bursă sportivă, ca membru al echipei de fotbal, în 1972. S-a căsătorit cu drăguța Edwina Cass, moștenitoare și orfană în 1975, iar ea a murit într-un accident cu barca în 1978. Lloyd-Jones a moștenit aproximativ douăzeci de milioane care s-au maturizat într-o sumă aproape dublă datorită pieței din anii nouăzeci și altor investiții. Portofoliul lui s-a plimbat pe la cinci firme de brokeri. Un contabil din Chicago s-a ocupat de facturile lui. Nu s-a recăsătorit și nu a avut copii. Garajul lui adăpostea un Jaguar Vanden Plas, o camionetă Chevrolet, și un sedan Mercedes. Un sistem de alarmă dintre cele mai performante îi păzea casa și cele patru hectare de teren din jur. Lloyd-Jones avea 6.337.408 de dolari în contul de la banca First Illinois, iar conturile lui de credit Visa,

Mastercard și American Express erau pline. Cumpăra o grămadă de lucruri online, mai ales muzică din anii optzeci și romane ale lui James Patterson. La doi metri și o sută șase kilograme era un bărbat masiv, avea diametrul gâtului de 45 de centimetri, în talie măsura 101 centimetri și purta pantofi numărul 45. Obișnuia să bea whiskey distilat o singură dată. Vizita situri porno de unde descărca poze pe care încerca să le șteargă a doua zi. Avea dinți perfecți. Avea o încăpere de arme cu pistoale vechi și puști în cutii de sticlă. O încăpere pentru muzică cu un sistem audio uimitor de scump și o cameră de vizionare cu un televizor imens cu plasmă. Doar boxele costaseră 250.000 de dolari. Nu aparținea niciunui club sau organizație socială. Nu se număra printre membrii niciunei biserici. Nu votase niciodată. Acest multimilionar deținea casa din Old Point Harbour, un apartament cu două dormitoare la intersecția dintre Park Avenue și East Seventy-eight Street, o minunată fermă în Perigord… și casa din Michigan Street, prima proprietate pe care o cumpărase.

Singura fotografie pe care Tom a reușit să o găsească a fost cea de la absolvirea liceului.

— Înainte de a se întuneca cred că ar trebui să facem o tură până în Old Point Harbour, ce zici?

— Tipul ăsta are un sistem audio incredibil și un munte de cd-uri. Chiar *e* Ucigașul din parc. Trebuie să anunțăm poliția.

— Întâi vedem cum arată Ronnie, apoi chemăm poliția. Nu vreau să explic departamentului de poliție, mai ales sergentului Pohihaus ce am făcut aici. Sper că-ți amintești destul de bine portretul ăla robot?

— Destul de bine.

— Îmi pare un motiv suficient.

●

Zece minute mai târziu, îl duceam pe Tom Pasmore înainte

pe Eastern Shore Drive în mașina închiriată de la Town Car. După douăzeci de minute trecusem de ultimul indicator din Millhaven și intram în Old Point Harbour. Peisajul se transformase în dealuri line acoperite ici colo de stejari și zadă. Ascunse, casele apăreau ca niște miraje printre copaci.

După ce citise o secțiune dintr-un alt jurnal de-al meu, Maggie Lah mi-a spus: „Scrii în jurnal de parcă ar fi ficțiune." „De unde știi că nu e", i-am răspuns.

Pe drum erau foarte puține indicatoare. Era una dintre acele comunități care nu voia să-i facă pe vizitatori sau pe furnizori să se simtă în largul lor. În înaintarea capricioasă spre nord, Loblolly Road intersecta două drumuri aparent anonime înainte de a traversa unul mai mare numit Carriage Avenue. Oricare din ele putea fi Tamarack Way.

— Mergi înainte, mi-a spus Tom. Avea o hartă a Old Point Harbour în minte, așa cum avea hărți a sute de orașe și orășele. După următoarele două străzi faci stânga și la primul colț e Tamarack Way.

— Acum fac dreapta sau stânga?

— De unde naiba să știu, nu memorez adrese.

La intersecția, fără niciun indicator, cu strada care el spunea că ar fi Tamarack Way, am cotit spre stânga și ne-am uitat cu atenție la numerele de pe cutiile poștale. Cineva făcuse o avere vânzând americanilor bogați din vestul mijlociu cutii poștale pe modelul celor supradimensionate și pictate cu teme din New England: faruri, bărci de pescuit homari, case de țară și plaje cu dune. Am trecut de numerele 85, 87, 88, 90.

Așa cum le place să spună ospătarilor de la Fireside Lounge, bună alegere.

— Văd că ești relaxat și binedispus.

— Ador partea asta. Acum văd dacă am avut sau nu dreptate.

Am mai înaintat pe Tamarack Way, uitându-ne cum cresc numerele de pe cutiile poștale.

— Sunt curios, ce ai de gând să faci când ajungem la 159?

— Intenționez să stau în mașină. Cine știe, poate avem noroc și îl găsim afară, transplantând păpădii.

Era îmbrăcat într-unul dintre costumele tipice Tom Pasmore, carouri gri deschis cu o vestă bleumarin și o cravată cu model, verde intens, cei mai frumoși pantofi din piele de crocodil pe care i-am văzut vreodată, și ochelari de soare, rotunzi și mari. Părea un conte danez încercând să se dea drept arhitect.

— Și ce mă vezi pe mine făcând în timp ce tu stai în mașină?

— Îți spun când ajungem acolo.

Numărul 159 a apărut pe o cutie poștală obișnuită pentru zona Old Point Harbour, o carcasă de aluminiu, destul de mare pentru a adăposti o armată de camioane de jucărie, împodobită cu imaginea unei biserici ascuțite și câteva rânduri de pietre funerare înclinate. Interesantă viziune. O alee largă și neagră ducea de la drum pe o buclă lungă spre o casă cenușie, imensă cu două etaje. Printre copaci, de abia se vedea licărirea unei ferestre circulare uriașe așezate deasupra frontonului baronial. Peluza avea o strălucire verde, nefirească.

— Se pare că nu muncește prin curte, a spus Tom. Întoarce și condu spre casă.

Am apăsat frâna.

— Probabil că ne urmărește fiecare mișcare, adu-ți aminte de sistemul de alarmă. Are camere pe toată aleea.

— Dar tu nu ai de unde să știi asta. Ești un turist într-o mașină închiriată și te-ai pierdut căutând casa vărului tău de pe Loblolly Road.

— Adică vrei să mă duc să sun la ușa tipului? am bâiguit

eu neîncrezător.

— Te gândești cumva la o altă metodă de a vedea cum arată?

— Da, de cealaltă parte a geamului de la camera de identificare. Și dacă vrea să știe cum îl cheamă pe vărul meu?

— Îl cheamă Arnold Trueright.

— Mai lasă-mă!

— Serios. Arnold Trueright e contabilul meu și locuiește pe Loblolly Road la numărul 304.

Dând din cap, am luat piciorul de pe frână și am luat-o pe drumul sinuos. Încet, casa ni s-a arătat privirilor. Semănând pe jumătate cu locuința lui Manderlay, pe jumătate cu a lui Bill Gates. Enorma fereastră rotundă părea o bășică bine lustruită.

Am ieșit din mașină știind că cel puțin o cameră, probabil două îmi urmăreau fiecare mișcare și mi l-am imaginat pe Ronnie fixându-mi chipul. A fost un moment profund neplăcut. Când am privit înapoi spre Tom Pasmore, el a fluturat mâna spre ușa de la intrare. O întreagă herghelie ar fi putut intra prin ea. Butonul auriu mat al soneriei era încastrat în centrul cadrului sculptat. L-am apăsat și nu am auzit nimic. L-am apăsat din nou.

Ușa s-a deschis pe neașteptate. M-am trezit privind chipul afabil și ochii vii și pătrunzători ai unui om solid, brunet, îmbrăcat într-un pulover albastru, o cămașă albă și pantaloni kaki. Zâmbetul lui frumos și alb și nasul aproape cârn îl făceau să pară foarte prietenos, inofensiv și dornic de a face pe plac. Descrierea pe care o făcuse profesoara Bellinger pentru portretul robot era la fel de exactă pe cât sperase sergentul Pohihaus să fie.

— Domnule, a spus el și a aruncat o privire scurtă spre locul pasagerului. Deodată a remarcat ceva pe chipul meu

sau în ochi. Da? Ne cunoaștem cumva?

— Nu, am spus alarmat. Un moment am avut impresia că păreți foarte familiar. Cred că mi-ați adus aminte de Robert Wagner așa cum arăta acum douăzeci de ani.

— Sunt măgulit. Vă pot ajuta cu ceva, domnilor? Sunt convins că ați sunat cu un scop la ușa mea.

— Ne-am rătăcit. Încerc să găsesc casa vărului meu pe Loblolly Road, dar am impresia că mă învârt în cerc pe lângă aceleași case.

— Care parte din Loblolly Road?

— Numărul 304.

A făcut un hmmm. Ochii îi erau luminoși, zâmbitori. Mi-am simțit măruntaiele reci.

— Apropo, cum se numește vărul dumneavoastră? Poate îl cunosc.

— Arnold Trueright.

— Arnold Trueright, temerarul contabil. Aveți dreptate, e pe Loblolly.

Mi-a dat indicații excelente înapoi de unde venisem. Apoi s-a uitat spre mașină și i-a făcut voios cu mâna lui Tom.

— Cine e prietenul dumneavoastră elegant? Un alt văr?

În graba mea de a mă îndepărta de câmpul de forță ce îmi îngheța sângele în vine am spus o prostie.

— Un alt contabil de fapt.

— Contabilii nu arată așa. Prietenul dumneavoastră îmi amintește de cineva… cineva destul de cunoscut aici în oraș, dar nu-mi pot aminti cine. Numele îmi stă pe vârful… spuse zâmbind încă în direcția lui Tom care dădu din cap. Propriul lapsus îl amuza. Nu contează. Nu e important. Aveți grijă de dumneavoastră.

— În mod sigur, am spus și m-am îndepărtat cât am putut de repede fără să mă dau de gol.

Lloyd-Jones a dispărut după ușa de fortăreață înainte ca

eu să ajung în mașină.

— El era, am spus. Ăsta e nemernicul care a încercat să-l agațe pe băiat în parc.

— Câteodată, spuse Tom, nu pot decât să mă minunez de propriul meu geniu.

Când am trecut pe lângă casa lui Arnold Trueright, o frumoasă imitație de conac victorian de pe Loblolly Road, Tom vorbea la telefon cu Franz Pohihaus. „A fost simplu", spunea el. „Am fost convins că locuința din Michigan Street are legătură cu dispariția lui Mark așa că ne-am uitat pe actele casei și am făcut o vizită proprietarului. Și ca să vezi, arată exact ca portretul robot al misteriosului Ronnie!" Părea un motiv suficient, nu era de acord?

Evident sergentul a fost de acord.

— Oamenii bogați nu sunt arestați la fel ca săracii. Va dura câteva ore până vor pune la punct toate detaliile. Dar până la urmă tot vor pune mâna pe el. Vor apărea cu un mandat de arestare și vor întoarce cu susul în jos casa aia. Lloyd-Jones nu va scăpa de cătușe. Nu contează cât de tare va țipa avocatul lui, tot va fi arestat, închis și condamnat pentru cel puțin câteva dintre crime, în funcție de ce vor găsi în casă. Nu va avea dreptul la cauțiune. Profesoara ta îl va identifica drept bărbatul pe care l-a văzut în parcul Sherman, iar mai devreme sau mai târziu poliția va descoperi și rămășițele. Îmi doresc să mai fie în vigoare pedeapsa cu moartea pentru oameni ca el. Oricum, datorită ție și mie își va petrece restul vieții singur într-o celulă. Asta dacă nu-i face careva felul în închisoare, un lucru destul de probabil de altfel.

— Aș vrea să fie și Mark aici să vadă. Mamă, mă simt în stare să alerg la maraton sau să sar peste o clădire. Ce se întâmplă acum?

— Pohihaus a promis că mă va ține la curent. Mă sună după ce termină toate procedurile cu Lloyd-Jones și o să-mi

spună dacă au găsit ceva incriminator la percheziție. După cum pare vor găsi destul să-l înfunde.

— De ce?

— Pentru că e foarte arogant. Cel puțin vom afla cu siguranță că e obsedat de Joseph Kalendar. De asta a cumpărat casa de pe Michigan Street. Și pun pariu că undeva în casă, în pod, într-un dulap sau într-un loc asemănător există un altar închinat lui Kalendar.

Mi-a cercetat expresia, s-a aplecat spre mine și m-a bătut ușor pe genunchi.

— Dacă nu te superi, aș vrea să facem o oprire în centru.

●

Tot drumul înapoi spre Eastern Shore Drive am văzut în fața ochilor chipul lui Ronald Lloyd-Jones. Șocul pe care l-am avut s-a diminuat foarte puțin odată cu kilometrii parcurși. Îmi zâmbise. Îmi spusese „Domnule" și îmi verificase povestea. Fusese foarte agreabil și dornic să ajute. Mă speriase extrem de tare. Căci pentru mult prea mulți oameni, un număr pe care nu puteam nici măcar să îl ghicesc, acel chip amuzat, îngrijit fusese ultimul lucru văzut pe lume. Ronald Lloyd-Jones se auto-numise însoțitor spre lumea cealaltă, și își iubise munca. După ce l-am cunoscut, eram și mai recunoscător că Mark era *altundeva*.

Ca dovadă menită să mă liniștească sau pentru vreun alt scop asemănător mi s-a arătat în mod minunat în vreme ce îl duceam pe Tom unde avea treabă. Adică să ia o beretă și o pălărie homburg dintr-unul din puținele locuri din America unde se mai găsesc asemenea lucruri. Identificarea unui criminal în serie, cumpărarea de pălării, iată o zi tipică pentru Tom Pasmore. Tocmai ne oprisem la un semafor la colțul dintre Orson și Jefferson, vizavi de micul parc unde văzusem în prima zi după întoarcerea în Millhaven, doi băieți care s-au dovedit a fi Jimbo și Mark. În momentul acela,

chiar înainte de schimbarea culorii la semafor, s-a întâmplat evenimentul remarcabil la care am făcut aluzie mai devreme, cel care mi-a dat o stare de bună dispoziție ce nu s-a estompat încă.

Fără să mă uit spre ceva anume, cu privirea liberă să colinde peisajul s-a întâmplat să văd geamul imens al unui Starbucks aglomerat. Tineri citeau ziarul la măsuțe sau tastau la laptopuri. Primul lucru care mi-a atras atenția a fost combinația uluitoare de frumusețe nepământeană și bogăția caldă a firii ce strălucea din toată ființa unei fete așezate la o măsuță de lângă fereastră. „Oricât ai trăi, a spus o voce în mintea mea, nu vei vedea vreodată ceva mai frumos."

Un fel de furnicătură electrică mi-a străbătut brațele. Un băiat – un tânăr – se apleca peste masă să-i spună ceva fetei. Am observat că purta bluze suprapuse ca Mark înainte să observ că *era* cu adevărat Mark. Și-a întors fața spre fereastră și în jumătate de secundă două lucruri au radiat, foarte clare în conștiința mea: părea mult mai matur decât fusese vreodată și era negrăit de fericit.

Era un dar. Nu singurul, ci primul. Mark și Lucy Cleveland a lui, al cărei nume adevărat îl știam acum, ieșiră din acel *altundeva* destul de mult cât să mi se arate în toată splendoarea noii lor vieți. Până la urmă, altundeva era aproape.

Semaforul s-a schimbat. Claxoanele au pornit să sune și să formeze ecouri în spatele meu și m-am convins să accelerez încet înainte spre Pforzheimer și Grand Avenue. Am făcut o buclă mare pe Prospect Avenue și de acolo pe Eastern Shore Drive, stradă care urma să ne ducă spre casă. Un strop din acea negrăită fericire își găsise loc în mine și am crezut că nu va mai pleca vreodată. Era *parte* din veșnicie. Acea minunăție la care fusesem martor îmi ardea în amintire.

Ceea ce am văzut atunci și acolo, pe Jefferson Street la aproximativ patru jumătate după-amiaza, păstrează încă puterea vâlvătăii în mine, în timp ce stau în excentrica și vasta sufrageria a lui Tom Pasmore așteptând vești de la sergentul Pohihaus sau de la unul dintre subordonații lui.

„Binecuvântat fie Mark Underhill, am spus în camerele răsunând ale minții și inimii mele, binecuvântată fie Lucy Cleveland, deși ei sunt acum în slavă și au puterea de a mă binecuvânta pe mine."

●

Și amănuntul acesta era tot o binecuvântare, dar îl ținusem secret din ziua în care Philip sunase să mă acuze că-i ascunsesem fiul în apartamentul meu. Aș fi putut spune „Știi ce Philip, la două zile după ce a dispărut, Mark mi-a trimis un e-mail", dar anumite detalii legate de acest mesaj m-au făcut să fiu reținut, cel puțin până ajungeam în Millhaven. „Subiectul" și „Expeditorul" ar fi trezit suspiciuni pe care nu le-aș fi putut clarifica și probabil că fratele meu și autoritățile și-ar fi pus întrebări serioase în privința autenticității lui. Câteva *alte* amănunte legate de el, de la frontiera conștientului meu, dăduseră o direcție căutării de până acum. Philip și sergentul Pohihaus l-ar fi descalificat, considerându-l o fraudă, așa că nu am pomenit nimănui despre el, până acum. După minunatul dar ce îl primisem, nu am mai putut rezista, trebuia să împărtășesc și altcuiva ce știam. Așa că i-am arătat lui Tom e-mail-ul „postum" de la Mark.

Pregătise paharele cu băutură. Eram așezați confortabil pe canapea în secțiunea cu echipamentul de sunet al camerei labirintice. Tom era întins pe o parte ca Henry Higgins, cu ochii închiși, ascultând muzica de pe cd-ul pornit câteva momente mai devreme. Mozart, sonate pentru pian poate, interpretate de Mitsuko Uchida sau Alfred Brendel, nu știu

care dintre ei – nu eram atent nici la muzică nici la ceea ce îmi spusese despre ea. Ar fi putut fi Little Richard, faimosul deschizător de drumuri al rock 'n roll-ului. De abia auzeam. Amețitorul sunet al aripilor de înger îmi umplea urechile.

— Vreau să-ți spun ceva care o să ți se pară puțin nebunesc.

Tom a deschis ochii.

— Când așteptam schimbarea semaforului lângă Cathedral Square, l-am văzut pe Mark în geamul de Starbucks. Era cu Lucy Cleveland.

— Vrei să spui Lily Kalendar.

— Nu contează cum își spune. Ar fi trebuit să o vezi.

— Era la fel de frumoasă cum i-a spus Mark prietenului lui să înțeleg.

— Nici nu-ți poți închipui.

— Dacă ai fi spus ceva, poate-i vedeam și eu.

— Nu cred că puteam spune ceva, eram atât de uluit și în același timp atât de recunoscător.

— Ești sigur că era Mark?

— Nu am cum să greșesc în chestiunea asta, Tom.

— Cum arăta?

— Mai matur, mai experimentat. Foarte foarte fericit.

— Să înțeleg că – *priveliștea* – asta nu a fost o întâmplare.

— Au vrut să îi văd. Voia să știu că e bine.

Apoi Tom a spus un lucru ciudat.

— Poate crezi că e bine pentru că Ucigașul din parc va fi arestat în seara asta.

Când a fost clar că nu înțelesesem remarca lui a adăugat:

— Pentru că ne va spune unde a ascuns cadavrele.

— Îmi pare rău, am spus, nu prea înțeleg.

— Locuri de odihnă și restul. Îngropăciuni făcute cum se cuvine. Sfârșitul speculațiilor pe care le fac familiile. Toată lumea se poate pregăti să îi plângă în liniște.

— Nu trebuie să-l plâng pe Mark, am insistat. Îl voi vedea din nou ici-colo. Mi se poate arăta. Și va fi mereu cu Lucy Cleveland.

— Cred că ai dreptate, a răspuns Tom, îl poți vedea oriunde.

— Ceea ce înseamnă, Tom, că nu a fost victima monstrului căruia i-am vorbit azi. Nu a fost maltratat și torturat. Nu a fost obligat să îndeplinească poftele psihopatului infam. Ce au pățit Shane Auslander și Dewey Dell și toți ceilalți nu i s-a întâmplat și lui Mark Underhill. Numele lui nu e pe listă.

— Înțeleg, a rostit Tom vrând de fapt să spună contrariul.

— Vei înțelege. Vreau să îți arăt ceva. Te deranjează dacă mergem în camera computerelor?

— Vrei să îmi arăți ceva pe calculator?

Deja se ridica.

— Trebuie să vezi ceva pe computerul meu.

M-a condus sus. Înăuntru s-a plimbat aprinzând luminile.

— Să folosesc unul anume sau nu contează? am întrebat.

— Folosește-l pe ăla cu care am căutat adresa.

M-am așezat în fața tastaturii și am scris Gotomype.com, un site care îmi permite să mă conectez la computerul de acasă din altă parte.

Site-ul s-a deschis și am scris numele de utilizator și parola. Monitorul s-a schimbat și mi-a cerut codul de acces, mult mai repede pe conexiunea TI a lui Tom. Am tastat-o.

Pe frumosul monitor cu diagonală de 48 de centimetri, a apărut monitorul meu de 43, ceva mai mic și mai urât decât în realitate, dar același.

— Fascinant! a exclamat Tom. Folosești toate programele alea?

— Bineînțeles că nu, am răspuns și am apăsat pe plicul ce deschidea Outlook Express.

Trei pătrimi din titlurile bolduite erau spam. **Marimea**

conteaza, Castiga 50.000 $ in trei zile lucrand de acasa, Posibili parteneri la tine in zona, Pachetul viagra gratis. Am risipit un moment cu ștergerea lor.

— Acum uită-te la ăsta.

Am făcut clic pe **Subiect: elpierduteapierduta; Expeditor: munderhill.**

— Vezi data?

— Hâm, a spus Tom. Pare să fie duminică, douăzeci iunie.

— Adică la două zile după dispariția lui Mark.

— Dumnezeule, și-a dus Tom o mână la gură și s-a aplecat spre ecran. Mare dreptate ai. Extraordinar.

E-mail-ul următor a apărut pe monitorul meu și al lui Tom:

From: munderhill
To: tunderhill@nyc.rr.com
Sent: vineri, 20 iunie 2003, 4:32 PM
Subject: elpierduteapierduta

shti ca ai făcut destul

odihneshtete batran scriitor

suntem aman2
in alta lume
atat de aproape

m

— Printează-l, mi-a spus Tom.

— Ar folosi imprimanta mea, nu a ta.

S-a strâmbat. Oricât de drăguț e, lui Tom îi place să se facă lucrurile cum vrea el.

— odihneshtete batran scriitor?

— Vrea să-mi spună să nu-mi fac griji.

— shti ca ai facut destul? Asta ce vrea să fie? Vrea să nu mai scrii?

— Am făcut destul pentru el. Am făcut tot ce trebuia.

— Nu există nume de domeniu. De unde l-a trimis.

— De oriunde se află.

— E uluitor – la două zile *după...*

— Eram în New York, înainte să știu de moartea mamei lui Mark și că trebuie să vin încoace, am văzut *el pierdut ea pierduta* scris cu un șablon pe trotuar. Cu vopsea neagră. Când m-am uitat mai târziu nu mai era.

— Procedeul ăsta se folosește pentru reclamă.

— Știu Tom. Încerc să îți spun ce am văzut. Nu i-am pomenit niciodată lui Mark lucrul ăsta.

— Cred că ți-a plăcut expresia. Cred că ai văzut-o pe trotuar și ți-a rămas în minte. Într-un fel sau altul i-ai spus lui Mark despre ea. Așa funcționezi tu. Așa funcționează toți scriitorii.

— Nu știi totul, am insistat.

Tom și-a îndesat mâinile în buzunarul jachetei și a îndoit gâtul. S-a încruntat la pantofi și a spus cu o voce relaxată și moale ca o mânușă veche.

— Tim, e adevărată chestia asta?

— La fel de reală ca orice alt lucru de pe lume.

Într-o după-amiază însorită și umedă de iunie, Mark Underhill stătea la baza scărilor într-o casă goală unde era sigur că locuiește cineva. Nu fusese niciodată goală, se gândise. O prezență fusese aici de la început. Era o prezență feminină și venise la el. Sosirea ei în casa asta, care la un moment dat văzuse punerea în practică a unor orori abominabile, de negândit, l-a aruncat de pe skateboard și l-a

înrădăcinat în mijlocul drumului în Michigan Street. Acum, în ultimele zile ale copilăriei lui, l-a încremenit pe loc. I-a șoptit direct în minte, în inimă și fără să audă a auzit.

Un pas ușor a răsunat de undeva de deasupra. Alți pași moi au urmat imediat. Ori în dormitor ori pe coridorul din spate, își spuse.

Tot acolo se deschise și se închise o ușă. Corpul lui Mark se încordase apoi se relaxase. Crezu că aude un râset îndepărtat.

Când se gândi la patul uriașului, de la două camere depărtare, toată casa se umplu de căldură și lumină. Hâda cameră cu patul răsună și vibră într-o notă adâncă și clară care doar acum o secundă se topise în podea și pereți. Un diapazon gigantic fusese lovit. Iar el fusese chemat să fie martorul acestui lucru, se gândi Mark, acest lucru care tocmai înceta să existe. Penele mărețe ale acestor aripi grandioase, băteau aerul și în tumultul trezirii lor un sentiment al pierderii învăluise totul. Inima i se umplu să dea pe dinafară.

Ascultă pașii mici și moi coborând scara paralelă cu cea unde stătea el, dar mai îngustă mai abruptă, îngrădită. Când se va arăta în sfârșit, dacă va îndrăzni de data asta, va ieși prin ușa dulapului, de la trei metri de el. Pașii continuară să foșnească asemeni unor tușe de penel. I se părea că îi aude coborând un pasaj din propria sa minte.

Casa din Michigan Street de la numărul 3323 împărțea cu el un trup care i se năzări și se contracta așa cum simțea el că i se strânge trupul în jurul nerăbdării. Micile mișcări de penel mai coborâră câteva scări și ajunseră la același nivel cu el.

Auzi sunetul de aripi bătând aerul, sângele i se năpusti spre urechi. Nu, se gândi, bat aripi adevărate, ale păsărilor care nu erau acolo, și nu fuseseră păsări niciodată.

Nu avea nici cea mai mică idee ce urma să i se întâmple. Venise aici și avea să primească orice. Dacă exista vreo consolare în fiorul înghețat care îi spunea că totul urma să se schimbe într-un mod de neimaginat, era că nu ajunsese să locuiască secunda acesta din întâmplare. Îl așteptase din clipa în care clădirea se înălțase în fața lui asemeni unui castel ridicându-se din valuri.

Tremurând își schimbă poziția, își strânse genunchii și își fixă privirea pe ușa dulapului. Se auzi un sunet ca lovitura înăbușită a unei mingi de fotbal, primul scârțâit abia auzit al clanței care fusese prinsă și întoarsă. În fracțiunea de secundă înainte ca ușa să înceapă să se deschidă, timpul se opri pentru Mark Underhill.

Firele de praf atârnau nemișcate în aerul încremenit.

Se auzi un sunet, slab la început, neidentificabil. În timp ce creștea în intensitate, crezu că e ceea ce rămâne în aer după ce nota de bas a dispărut deja…

Apoi i se păru că aude murmurul ca un bâzâit metalic a sute de greieri. Un zumzet neîntrerupt, lacom, insistent… erau greieri în Millhaven?

„Greieri? se gândi. Nici nu știu cum arată un greier!”

La trei metri spre stânga, ușa alunecă pe balamale și descuie, ca dintr-o odaie veche a minții sale, mirosul de fursecuri de ciocolată – mama lui făcea prăjituri și acum se umflau, se umflau, se umflau, pe tavă, topindu-se dincolo de limitele formei lor, împingând înainte și în afară. O siluetă mică se strecură în cameră.

În ziua aceea îi spusese cum o cheamă.

În următoarea, aruncă de pe ea veșmintele simple, îl

dezbrăcă și îl duse spre canapeaua acoperită cu cearșaf. După aceea, Mark avu impresia că fusese însemnat. Ținându-l de mână îl dusese la patul gigantului și îl învăță să se așeze în șanțurile și adânciturile care îi primiră pe amândoi atât de firesc de păru că refac construcția imensă de sub ei în timp ce se mișcă.

Nu îi putea spune lui Jimbo: „Am purtat trupul ei ca o a doua piele."

„E adevărat tot ce se întâmplă?" întrebase el.

„Cum nu se poate mai adevărat. Cât de aievea vreau să fie."

●

Timpul își schimbă felul lui vechi de când lumea apărând sub adevărata lui față. O singură oră trecu de parcă ar fi fost o lună alunecând lenește spre următoarea. Nu mai exista timp.

„Du-te acum, îi spuse, și te gândește. Lași lumea asta, vii cu mine sau vrei s-o părăsești împuținat de vreme? Căci toți ai tăi o lasă-n urmă odată."

„Grăbește, grăbește căci soarele înoată-n cerc și Omul negru vine. Dar tu poți să rămâi cu mine", i-a spus ea.

Mark se duse la prietenul lui cel mai drag și știu că va fi pentru ultima dată. Se plimbă până în parc în seara aceea văratecă și stătu pe o bancă familiară. Prima briză răcoroasă a nopții îi atinse obrazul. „Grăbește, grăbește", îi șopti și ea. Curând se ridică și plecă.

Capitolul 23

— Se pare că vrea să îți vorbească, rosti Philip. Știi bine. Ți-am spus deja.

— Ar fi drăguț să știu de ce.

Philip parcă la o stradă de sediul poliției unde cu nouăsprezece ore mai devreme lui Ronald Lloyd-Jones îi fuseseră luate amprentele, fusese fotografiat, deposedat de toate obiectele pe care le avea la el și acuzat oficial de crime multiple. Ofițerii de serviciu considerară că omul suportase toate aceste umiliri cu o doză stranie de umor. Refuzase să dea vreo declarație până la venirea avocatului, dar ce să vezi? Avocatul îi era plecat în vacanță, să joace golf în St. Croix și nu avea să revină decât peste trei zile. În condițiile date ceruse favoarea unei celule separate, mesele și folosirea hârtiei și a ustensilelor de scris la care avea acces prin lege, cu care așa cum spusese „putea începe să-și construiască apărarea". A, și mai e ceva – arestarea lui are vreo legătură cu cei doi domni care îi făcuseră o vizită în după-amiaza aceea, cerând indicații spre Loblolly Road? Primii câțiva ofițeri pe care îi întâlnise nu știau nimic, și dezgustați de captivul lor masiv și zâmbitor, ar fi tăcut și dacă ar fi știut să-i răspundă la întrebare. Al șaptelea ofițer pe care-l întâlni în decursul zilei aglomerate fu Franz Pohihaus. Sergentul îl informă că nu putea discuta cu el despre așa ceva.

— Atunci spuneți-mi, dacă tot credeți că aveți motive întemeiate să mă arestați, ați acționat în baza unei identificări făcute după un portret robot?

Pohihaus recunoscu existența portretului robot și a rolului pe care îl avusese în evenimentele zilei.

— Și martorul dumneavoastră a fost doamna aceea ciudată care m-a abordat în parcul Sherman când purtam o

conversație nevinovată?

— Orice e posibil, domnule.

— Asta mie îmi sună a răspuns afirmativ. Iar bărbatul care a venit la ușa mea verifica asemănarea mea cu portretul făcut de doamnă.

— Nu vă pot spune, domnule.

— Bărbatul acesta a venit însoțit de un altul. Dacă nu mă înșel este vorba despre Tom Pasmore.

— Nu vă înșelați.

— Sunt onorat.

Și cu asta se încheiase totul. Lui Ronald Lloyd-Jones i se dădu celula de o persoană, o masă de seară pe care o refuză și ustensilele de scris. A doua zi dimineață sergentul se întâlni din nou cu el în camera de interogatoriu. Lloyd-Jones se plânse că nu se poate spăla, iar Pohihaus îi spuse că nu va putea folosi dușul până la încheierea procedurilor. Iar dacă nu dorea să mărturisească totul în acel moment, dușul va trebui să aștepte până la sosirea avocatului său.

— Bine, dacă așa vreți să jucăm, i-a spus Lloyd-Jones. Dar în locul dumneavoastră aș face tot ce pot să mă asigur că prizonierul meu se simte foarte bine.

— Îmi păreți foarte bine, domnule Lloyd-Jones.

Acesta spuse că a avut timp să se gândească, mai ales la Tom Pasmore.

— Citesc și eu ziarele, ca toată lumea, și am o idee despre cum face domnul Pasmore micile lui miracole. Se folosește de acte publice și de registrele de la evidența populației, nu-i așa?

— Toată lumea știe asta.

— Mie mi se pare că talentul și priceperea la computere, coduri și parole ar putea să-i aducă multe necazuri. Dacă îndrăznește cumva să treacă de limita legală, tot felul de probe ar putea fi invalidate, nu-i așa?

Acesta fusese un moment neplăcut pentru sergent. Nu avea habar câte limite legale depășise Tom Pasmore.

— Ați fi dispus să îmi spuneți cine e celălalt bărbat, cel cu care am vorbit de fapt?

— Ați afla oricum la venirea avocatului așa că vă pot spune și acum. Se numește Timothy Underhill.

— Timothy Underhill, scriitorul?

— Exact.

— Glumiți, nu?

Pohihaus îi aruncă o privire atât de cruntă că ar fi ars genele unui om normal.

— Uitați tot ce v-am spus. Chemați-l pe Tim Underhill aici, vreau să-i vorbesc. Vreau să-i vorbesc acum. Și nu mai discut cu nimeni până atunci.

●

— Cred că vă cunoaște, îi spuse Pohihaus lui Tim în timp ce treceau prin labirintul de coridoare. Vă cunoaște cărțile, vreau să spun.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Reacția pe care a avut-o când i-am spus numele dumneavoastră.

Tim era puțin obosit de cursa prin sediul poliției. În grabă nu reușise să își dea seama decât de agitația sergentului și să vadă pe avizierele pe lângă care trecuseră obișnuitele cărți de vizită ale avocaților specializați în divorțuri. Pohihaus se opri în fața unei încăperi pe ușa căreia scria B.

— Vrea să vă vorbească între patru ochi. Eu, fratele dumneavoastră și locotenentul de la Omucideri vom urmări totul pe geam. Un aparat de înregistrare activat de voce va înregistra tot ce veți spune.

— Și ce vreți să fac?

— Lăsați-l să vorbească. Vedeți dacă reușiți să-l faceți să spună ceva despre nepotul dumneavoastră. Îl puteți întreba

despre Joseph Kalendar. Cu puțin noroc poate va divulga locul unde a ascuns cadavrele. Ce pot să vă mai spun? Cu cât spune mai mult cu atât mai bine.

— Acum e înăuntru? întrebă Tim simțind un fior de teamă irațională.

În ciuda curiozității, ultimul lucru pe care voia să-l facă era să intre în camera aia.

— Dați-mi voie să vă prezint oficial.

Deschise ușa și o secundă Tim simți un miros înțepător și amar, ca de fum. Controlându-și impulsul de a se întoarce să plece, păși în camera de interogatoriu în urma siluetei înalte și zvelte a sergentului, dreaptă ca firul cu plumb. Bărbatul aflat de cealaltă parte a unei mese mari, verzi se ridicase deja în picioare privindu-i cu un zâmbet plin de speranță. În afară de strălucirea din ochi și expresia de supărare amuzată, părea a fi un fan așteptându-și autograful.

— Cred că v-ați cunoscut, domnilor, spuse Pohihaus. Tim Underhill, Ronald Lloyd-Jones.

Acesta din urmă zâmbi larg și întinse o mână, hotărâtă și roz, pe care Tim o strânse fără tragere de inimă.

— Domnule Lloyd-Jones, știți că sunteți sub observație și conversația aceasta va fi înregistrată. Încă o dată vă reamintesc, orice spuneți poate și va fi folosit împotriva dumneavoastră. Și vreau să confirmați încă o dată că ați refuzat prezența avocatului la această discuție.

— Îi va veni rândul și lui Bobby mai târziu, răspunse Lloyd-Jones.

— Atunci vă las.

Imediat ce Pohihaus ieși, Lloyd-Jones îi făcu semn lui Tim spre scaunul din partea opusă a mesei.

— Să ne facem confortabili dacă tot suntem aici.

Nevrând încă să renunțe la controlul ce-l mai avea, Tim întrebă:

— Satisfaceți-mi curiozitatea. De ce ați vrut să mă vedeți?

— Îmi plac romanele dumneavoastră – ce alt motiv aș putea avea? Sunteți unul dintre scriitorii mei preferați. Luați loc, vă rog.

Se așezară.

— Drag prieten, aveți nevoie de o altă fotografie de autor. Dacă sergentul nu mi-ar fi spus cine sunteți, nu v-aș fi recunoscut niciodată. Și totuși cât e de veche fotografia aceea?

— Înțeleg că prea veche.

— Puneți-l pe editorul dumneavoastră să găsească pe cineva priceput, cineva cu stil. Aveți un chip frumos, să știți, ar trebui să profitați de el.

„Așa cum profiți tu de al tău“, își spuse Tim.

Exact ce voia să-l facă Lloyd-Jones să gândească, își dădu seama apoi. Nu era deloc interesat de el, voia doar să se amuze. O simplă detenție nu-l putea împiedica să continue să se joace.

— Îmi pare rău că nu am reușit să-l recunosc pe Tom Pasmore înainte de a pleca. Unul dintre cei mai importanți locuitori din Millhaven, nu credeți?

Tim aprobă. Întâlnirea asta începea să-l obosească foarte tare.

— Bănuiesc că dânsul a fost cu ideea că ar trebui să-mi faceți o vizită. Să mă comparați cu portretul robot.

— Da.

— Pe ce s-a bazat decizia asta?

— Numele dumneavoastră a apărut în căutările noastre.

Lloyd-Jones îi zâmbi cu sinceră simpatie, luminițe dansând în ochii lui ușor mijiți.

— Să zăbovim puțin asupra acestui lucru. Din ce am citit despre prietenul dumneavoastră, se inspiră, ca să mă exprim așa, din arhive publice. Aș fi foarte interesat să știu dacă

ceva din evidențele astea a adus numele meu în atenția domnului Pasmore și a dumneavoastră.

— Da, așa a fost.

— Tom Pasmore nu se dezminte. Și despre ce arhive este vorba? Cele de la fisc, altele de genul acesta?

— Am vrut să aflăm cine este proprietarul casei lui Joseph Kalendar și am dat de dumneavoastră.

Lloyd-Jones clipi și ceva din veselia de abia ținută în frâu se scurse de pe fața lui, dar își reveni aproape în aceeași secundă.

— A, da, desigur. Am cumpărat proprietatea asta ca o investiție și apoi nu am mai folosit-o în niciun fel. Să trecem la ceva cu mult mai important pentru mine. Iată-mă aici, identificat de dumneavoastră drept persoana pe care o bătrână a descris-o pentru un portret robot după ce un lucru neînsemnat i-a atras atenția. I s-a părut ciudat că am o conversație inofensivă cu un tânăr încântător în parcul Sherman. Recunosc, sunt bărbatul din portret, căci sunt cu siguranță cel ce purtase conversația cu băiatul. Dar cred că doar până aici se poate merge, nu-i așa?

Încăperea părea să fie un grad sau două mai caldă și mai întunecată puțin, de parcă becul își pierdea din putere.

— Se poate merge cu ce?

— Cu identificarea. O femeie mă vede în parc, un desenator de la poliție face un portret robot, dumneavoastră vedeți o asemănare cu mine… spuse, apoi se uită spre oglindă. Și ce dovedește asta, domnule sergent? Absolut nimic. În mod sigur nu poate constitui o bază destul de solidă pentru a mă aresta, doar dacă a flecări cu oamenii în parc e o infracțiune.

— Îmi închipui că există și alte informații.

Lloyd-Jones îl privi pe Tim ca pe un elev fermecător, dar puțin încet la minte.

— Nu pot să înțeleg de ce sunteți dumneavoastră și Tom Pasmore așa de interesați de căsuța aia din Michigan Street.

Tim scoase o fotografie din buzunar și o împinse pe masă spre Lloyd-Jones, care ridică expresiv dintr-o sprânceană și o privi amabil.

— Drăguț băiat. Fiul dumneavoastră?

— Nepotul meu, Mark Underhill. Vi se pare cunoscut? L-ați mai văzut?

— Să mă gândesc.

Trase fotografia mai aproape și se aplecă peste ea. Gândul că ar putea să o atingă îl făcu pe Tim să se îngrețoșeze.

Bărbatul îi zâmbi și împinse fotografia înapoi folosind intenționat doar vârfurile degetelor.

— Nu mi se pare cunoscut, dar nu pot fi sigur. Mai ales că e o fotografie așa de veche.

— Mark era fascinat de ceea ce numiți căsuța din Michigan Street. După spusele prietenului lui, a mers așa de departe încât a intrat prin efracție să arunce o privire. A găsit o grămadă de lucruri interesante. Și după puțină vreme a aflat și istoria ei.

— E foarte păcat. Îmi pare rău să aud așa ceva.

— Ce anume, domnule Lloyd-Jones?

— Vă rog, spuneți-mi Ronnie. Insist.

Tim se supuse la gândul că Franz Pohihaus privea din partea cealaltă a oglinzii.

— Dacă vrei.

— Bun. Bineînțeles, ceea ce găsesc regretabil e că nepotul dumneavoastră a încălcat proprietatea mea. Și fiindcă ați pomenit, trebuie să vă spun că deși nu l-am recunoscut din fotografie, am observat într-adevăr un adolescent care dădea târcoale casei uneori.

— Și cum de l-ai observat, Ronnie?

— Dinăuntru, cum altfel? Pe fereastră? Ocazional folosesc

locul acela ca refugiu. Îmi place să merg acolo și să îmi adun gândurile. E extraordinar de liniște. Stau pe întuneric și meditez, să-i spunem. Interesul nepotului dumneavoastră mă distrăgea extrem de tare. Într-o seară el și prietenul lui au mers atât de departe încât să aprindă o lanternă pe geam. Eram înăuntru chiar atunci și m-am *arătat* într-un fel. I-am speriat de moarte pe mucoși.

— Au mai fost și alte dăți când v-ați arătat nepotului meu?

Un zâmbet a ridicat ușor colțurile gurii lui Ronnie.

— Da, de câteva ori. O dată am stat pe deal cu spatele la el. Am făcut lucrul ăsta de vreo două ori. Speram să îl sperii, măcar un pic.

— Ați intrat vreodată la el în casă? În ziua înmormântării mamei lui, ați intrat în bucătărie?

Ronnie păru șocat.

— Vă rog, dați-mi voie să-mi exprim cele mai sincere condoleanțe pentru moartea cumnatei dumneavoastră. Dar nu, evident că nu. Nu aș face niciodată așa ceva.

— De ce credeați că stând cu spatele la el l-ar speria?

— Din cauza obiceiului lui Joseph Kalendar de a întoarce spatele fotografilor, cu fiecare ocazie. Îmi închipui că de asta erau băieții obsedați de proprietatea mea.

— Și dumneavoastră erați interesat de Joseph Kalendar, nu-i așa?

— Marea majoritate a locuitorilor de aici au fost interesați într-un moment sau altul.

— În 1980 poate, dar nu azi.

— Nu aș fi atât de sigur, Tim. Au uitat oamenii de Jack Spintecătorul cumva? Oamenii care au făcut lucruri ieșite din comun au tendința de a rămâne în memoria colectivă și după moarte. Nu crezi?

Zidurile păreau să se apropie, aerul mirosea urât deja. Furia și sentimentul descurajant de rău ce emanau din

Ronnie Lloyd-Jones îl făceau pe Tim să se simtă prizonier într-o peșteră cu el. Parcă Ronnie îi stătea pe piept.

— Până la un punct sunt de acord.

— Sunt foarte, foarte încântat să aud așa ceva, Tim. Vreau să-ți fac o propunere.

Tim știa despre ce „propunere" e vorba și i se făcu rău doar gândindu-se.

— Pot să fiu franc, Tim? Nu îmi doresc nimic mai mult decât să fiu franc în această discuție cu tine.

— Sigur, fii Frank. Eu o să fiu Dino.

Tim încerca din greu să se uite spre un punct de pe masă, dintre mâinile sale. Mușchii gâtului și brațelor începuseră să-l doară. Demult cineva folosise un briceag să zgârie un slogan în tăblia mesei. Copoi's dați naibii.

— Ești un scriitor excelent. Înțelegi tot felul de lucruri. Ai o minte pătrunzătoare. Și ești un povestitor înnăscut.

— Nu face chestia asta.

— Am putea să ne facem foarte mult bine reciproc. Vreau să consideri că discutăm despre un parteneriat. În secunda în care am auzit că tu ești omul care a venit la ușa mea, am înțeles de ce ai venit. Ești singurul om de pe lume care ar putea să-mi spună povestea cum se cuvine.

Înainte ca Tim să aibă timp să reacționeze, Ronnie Lloyd-Jones se plecă peste masă și-l forță, parcă printr-o vrajă malefică, să-i întâlnească privirea.

— Te rog înțelege-mă – nu mărturisesc nimic. Îți spun asta ție personal și pentru a clarifica situația. Sunt nevinovat de crimele astea din Sherman Park, deci bineînțeles că nu le pot mărturisi. Dar ceea ce pot face, și asta ar putea fi favorabil pentru toată lumea, este să descriu o anumită situație ipotetică. Ne gândim puțin la situația asta ipotetică?

— Nu cred că te pot opri, răspunse Tim.

— Să spunem că sunt Ucigașul din parc. Dacă aș fi vinovat

de toate crimele astea, aș putea să povestesc în detaliu fiecare crimă, chiar dinainte ca Ucigașul din parc să existe. Dacă aș fi vinovat de crimele astea, ai avea acces la toate cotloanele vieții mele. Și tot ipotetic vorbind, ți-aș spune unde sunt ascunse toate cadavrele. Chiar toate. Te asigur că vor fi un număr destul de mare.

— Imposibil.

— Tot ce vreau în schimb e o relatare care să prezinte ipoteticul meu punct de vedere. Ceea ce caut e obiectivitatea. Joseph Kalendar va avea și el un rol. Raportul spiritual, scara reușitei lui. Scara reușitei mele, plus o privire detaliată a psihicului meu. Dă-mi voie să îți ușurez decizia. Dacă accepți, își garantez o plată de un milion de dolari. Îți dau dublu dacă iese totul așa cum trebuie. Asta pe lângă orice sumă vei primi de la editori. Ei se vor da oricum peste cap pentru tine. Îți aduci aminte de Mailer și *The Executioner's Song?* Pot face minuni pentru cariera ta.

— Nu mai suport porcăriile astea oribile, răbufni Tim uitându-se peste umăr la oglinda din spatele lui. Am plecat, gata.

Câteva secunde mai târziu, sergentul Pohihaus intră în încăpere:

— Discuția asta a luat sfârșit.

●

Când Pohihaus îl conduse pe Tim afară din camera de interogatoriu, Philip nu se putu abține:

— Care-i problema ta? Voia să spună unde mi-a îngropat fiul!

— Domnule Underhill, spuse Pohihaus, iar autoritatea din tonul lui îl liniști imediat. Este foarte puțin probabil ca Lloyd-Jones să îi fi spus adevărul fratelui dumneavoastră. Ar fi inventat poveste după poveste și s-ar fi distrat pe cinste.

— Îmi pare rău să îți spun, dar nu aș fi acceptat să lucrez

cu el. Nici nu m-aș fi putut preface.

— V-ați descurcat foarte bine. Sunt foarte mulțumit de ceea ce s-a întâmplat, îl informă sergentul.

— N-am mai văzut pe nimeni care să refuze două milioane de dolari, continuă Philip. Ți-a făcut plăcere să arunci banii ăia pe apa sâmbetei.

Nemaiputând să se controleze, Tim izbucni în hohote de râs.

— Milioanele astea nu există, îi explică Pohihaus. Banii erau o momeală așa cum erau cd-urile pentru adolescenți. Domnul Lloyd-Jones știe că își va petrece restul vieții la închisoare și încerca să își găsească o ocupație. Plus orice ar mai fi putut câștiga dacă fratele dumneavoastră ar fi scris despre el. Haideți să intrăm aici, spuse deschizând ușa încăperii unde se întâlnise cu părinții băieților dispăruți.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, domnule sergent, spuse Philip.

— Faceți-mi pe plac, domnule Underhill.

Înăuntru și-au reluat locurile de data trecută, Pohihaus în capul mesei, Philip și Tim în dreapta lui.

Sergentul se aplecă să-l privească pe Tim.

— Ai observat când s-a pierdut Ronnie cu firea.

— Când am întrebat dacă a intrat în casa lui Philip?

— Da, ce rost a avut întrebarea asta? tună Philip.

Pohihaus îl ignoră.

— S-a întâmplat când i-ați spus că Tom Pasmore a aflat cine era proprietarul casei lui Joseph Kalendar.

— S-a găsit ceva în locuința lui? Fotografii de-ale lui Kalendar?

— Fotografii, tăieturi din ziar, chiar haine ca ale lui… Una dintre camere e un adevărat muzeu.

— Nu puteți condamna pe cineva pentru așa ceva, izbucni Philip.

— Condamnarea nu va fi o problemă. Am găsit fotografii cu băieți care păreau drogați, cu băieți legați și cu unii evident morți. E foarte clar că domnul Lloyd-Jones a presupus că nu va intra nimeni la el în casă. A păstrat portofele și ceasuri, articole de îmbrăcăminte.

— Ați găsit hainele lui Mark?

— În momentul acesta nu am identificat încă niciunele dintre ele. Dar o vom face foarte curând. Și nu e vorba doar de poze sau haine. Ronnie are cel mai fițos sistem video pe care l-am văzut vreodată și mii de cd-uri. Dar cele pe care le ținea lângă player fuseseră scrise cu un laptop echipat cu o cameră video. Așa cum sunt filmele de familie. Dar în cel pe care l-am văzut erau băieți care implorau să fie cruțați.

— I-a omorât în casa din Old Point Harbour? vru Tim să știe.

— Da, era un loc izolat, foarte potrivit.

— Ceea ce ne lasă cu întrebarea, de ce a fost așa de afectat că știam de casa lui Kalendar?

— Exact, spuse Pohihaus. Vreau să merg acolo să cercetez locul. Dacă promiteți că vă purtați cum trebuie puteți să mă însoțiți. Numai să nu puneți mâna pe nimic și să nu stați în picioarele oamenilor mei.

— Acum? se miră Tim. De fapt de ce nu.

— Doar nu vorbești serios, se răsti Philip.

— Și dumneavoastră sunteți invitat domnule Underhill, în aceleași condiții.

— Toată ideea asta e absolut ridicolă.

— Foarte bine. Mergeți acasă. Fratele dumneavoastră va veni să vă dea ultimele vești mai târziu.

— Philip?

— Nu mă interesează ce faci, bombăni fratele lui ieșind deja pe ușă.

Din jurnalul lui Timothy Underhill, 28 iunie 2003.

Unul dintre cele mai ciudate voiajuri din viața mea a fost drumul spre Michigan Street alături de sergentul Franz Pohihaus. Influența toxică a lui Ronnie Lloyd-Jones nu dispăruse complet și continuam să am impresia că mașina de poliție fără însemne era un cart, iar eu și Pohihaus eram o pereche de pitici gonind printr-un tunel subteran. Omul mă făcuse să mă simt deprimat și murdar, blocat complet. Probabil asta ar putea fi una dintre definițiile răului: darul cuiva de a-i face pe alții să se simtă întinați și împotmoliți. Philip nu era mult mai breaz, deși atunci, mai mult ca niciodată, l-am văzut ca pe băiețelul nevinovat, paralizat de brutalitatea fără sens a lui Babacu'.

Pohihaus a parcat pe mica alee, am ieșit și am luat-o prin spate. M-am gândit la Omar Hillyard, cocoțat pe canapeluța lui, privind tot ce făceam. Parcă ochii lui îmi sfredeleau ceafa.

Asemeni lui Mark, am intrat pe ușa de la bucătărie, dar nu am perceput nici măcar un iz al senzației pe care o avusese când intrase prima dată în casă. Eram aproape dezamăgit. Mă așteptasem pe jumătate să simt pânzele de păianjen ectoplasmice, mirosul oribil și câmpul de forță care mă respingea. În schimb, tot ce s-a întâmplat a fost că am intrat cu sergentul în bucătăria goală.

— Ronnie nu a petrecut foarte mult timp pe aici, observă Pohihaus. Spunea că a încercat să îi sperie pe băieți, nu? Dar de ce s-o fi deranjat oare?

— Poate că este aici ceva ce nu trebuia văzut.

— Așa cred și eu.

— Dar Mark a cercetat toată casa, i-am spus. Și nu a găsit nimic în afară de urmele lui Joseph Kalendar.

— Hai să aruncăm o privire la ce a lăsat Kalendar în urmă.

Spre deosebire de băieți, am început cu anexa și obiectul

pe care Mark îl numise „patul gigantului”.

— Dumnezeule mare, chestia asta e dezgustătoare.

— Kalendar a avut o fiică. A spus tuturor că nevasta lui a pierdut sarcina și a ținut copilul închis în casă, fără să știe cineva de el. Când avea vreo trei sau patru anișori, a încercat să fugă și a adăugat camera asta și patul ca să o poată tortura.

— De unde știi chestiile astea? Nu a existat nicio fiică.

— În mod oficial nu. Dar a existat.

— Și nu a știut nimeni de ea. E destul de greu de crezut.

— Dacă vrei să afli toată povestea vorbește cu un om pe nume Omar Hillyard. Locuiește peste drum din 1955.

Pohihaus mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— S-ar putea să îți urmez sfatul, spuse și mișcă legăturile cu un pix.

Imaginea lui Mark și a lui „Lucy Cleveland” mi-a revenit cu putere în minte: făcuseră amor aici pentru a înfrânge amintirea torturii sau pentru a împlini ceva necunoscut, dar cu același scop al izbăvirii. Ceea ce nu poți transforma, poți încorpora uneori exact așa cum este, cel puțin așa m-am trezit că gândeam. Oricare ar fi soluția, îți însușești lucrul acela, îl faci al tău.

Am colindat fiecare centimetru al casei împreună. Am văzut locul unde a fost Mark când a găsit albumul și gaura din perete pe care a făcut-o cu ranga. Asemeni lui, m-am plimbat pe coridoarele secrete, înguste din pereți. În sufragerie am văzut urme de pași în praf, ale lui Mark și Jimbo și o altă pereche ce aparținea probabil lui Ronnie Lloyd-Jones. Și am avut impresia că văd și minunatul picior gol al lui Lucy Cleveland cu scobitură adâncă.

Sergentul Pohihaus a fost uimit de pasajele secrete. Toate astea erau noi pentru el. Ciudățeniile adăugate casei de Kalendar nu figuraseră niciodată în dosarele despre crime,

pentru că rămăseseră ascunse până la venirea lui Mark.

În subsol, un adevărat furnicar, vechiul cuptor al casei era așezat lângă un sistem de încălzire pe ulei instalat probabil prin anii cincizeci și conectat la aceleași țevi.

Am găsit panta și „masa de operație" din metal pe care Mark i le descrisese lui Jimbo, coșurile goale și cufărul plin cu păr – moștenirea lui Kalendar.

— Asta îi plăcea lui Ronnie.

Pohihaus a încuviințat. Se mișca atent în jurul cuptorului, trecând pe lângă petele de sânge cu ochii în pământ. L-am privit cum s-a aplecat într-un loc neatins și s-a uitat la o urmă înnegrită de sânge de parcă s-ar fi așteptat să facă picioare și să o ia la goană, apoi s-a săturat de ele și s-a apropiat de cel mai vechi dintre cuptoare. A deschis ușa grea. A scos o lanternă de mărimea unui pix din buzunarul jachetei și a aprins-o în gura neagră a furnalului.

— Destul de curat.

M-am gândit că se purta ca un funcționar, dar am căutat să-i intru în joc.

— Nu a ars Kalendar unele dintre victime acolo?

— Exact așa a făcut, răspunse Pohihaus închizând ușa și continuând să meargă în vârful picioarelor pe lângă petele uscate de sânge. A îndreptat micuța lanternă spre podea și când lumina le-a atins au părut purpurii, de parcă ar fi fost lichide în mijloc.

— Nu ai crede că sângele are culoarea asta după treizeci de ani.

— Nu sunt așa de vechi. Unele dintre ele ar putea să aibă zece ani, dar cele mai multe sunt foarte recente.

— Cum se poate așa ceva? am întrebat neînțelegând.

— Nu a vărsat Joseph Kalendar sângele ăsta, ci prietenul tău Ronnie. Aici a adus unii dintre băieții răpiți. Fratele dumneavoastră bănuia că vom găsi așa ceva. De asta nu a

vrut să vină.

M-am uitat oripilat la podea.

— Următoarea întrebare ar fi unde a ascuns cadavrele.

Am avut impresia că fețele băieților morți se uitau la mine din betonul de sub tălpile mele.

— În mod sigur nu acolo. Toată suprafața asta e uniformă și intactă. Trebuie să verificăm afară.

Probabil că păream șocat pentru că m-a întrebat dacă mă simt bine.

suntem aman2 mi-am amintit.

Când urcam și-a scos celularul. Jumătate din conversație a fost codificată, dar am înțeles că cerea o echipă pentru cercetarea locului crimei în Michigan Street plus încă doi polițiști.

— Păreți puțin debusolat. Dacă vreți să mergeți la fratele dumneavoastră cât mă ocup eu aici de treburi înțeleg. Sau poate vreți să vă întoarceți la Pforzheimer. O să-l rog pe unul dintre oamenii mei să vă ducă.

I-am spus că sunt bine, dar exageram.

— Nu vă trimit acasă dacă vreți să mai dați o mână de ajutor, dar familia dumneavoastră a fost implicată și s-ar putea să vă fie greu.

— Nepotul meu e bine sănătos.

— Fratele dumneavoastră nu pare să vă împărtășească părerea, a spus sergentul scrutându-mă bine și eram sigur că în mintea lui soarta lui Mark fusese pecetluită demult.

— Philip a renunțat imediat după dispariția lui Mark. Nu a putut suporta incertitudinea necunoscutului. Așa că a încetat să se întrebe, a ales o variantă.

— Înțeleg.

— Și-a îngropat propriul fiu. Și nu am să-l iert niciodată.

— Dacă nepotul dumneavoastră e bine, unde se află?

— N-am nici cea mai mică idee.

Stătea în capul scărilor, chiar lângă ușa de la bucătărie. Unele dintre urmele de pași erau ale lui Mark celelalte aparțineau altei persoane.

— Haideți să mergem în spate.

Am ieșit pe treptele rupte. Insectele bâzâiau în iarba înaltă.

— Avem câini care pot lua mirosul cadavrelor, dar până una alta să vedem ce putem face singuri.

— Priviți buruienile astea, nu a fost nimeni îngropat aici, oricum nu în ultima vreme.

— S-ar putea să aveți dreptate domnule Underhill, a spus coborând în iarba ce-i ajungea până la brâu. Dar și-a omorât victimele aici, cel puțin pe unele dintre ele. Și dacă ținem cont de veneraţia lui pentru Joseph Kalendar există șanse destul de mari să găsim ceva.

Am coborât și eu și m-am prefăcut că știu ce caut.

Cărarea bătătorită de Mark și Jimbo, apoi doar de Mark ducea spre treptele de lemn și ușa de la bucătărie pornind din partea de sud. Alte urme nu mai erau.

— Dacă a târât cadavrele aici, iarba ar fi lăsată la pământ, s-ar vedea o urmă, o cărare.

— Nu renunțați așa de repede, mă îmbărbătă Pohihaus lărgindu-și nodul de la cravată și ștergându-și fruntea cu batista.

În ciuda acestor gesturi părea neatins de căldură. Părul meu era ud de transpirație și mi se lipise de cap.

— Știți cum puteți afla dacă ați dat de un loc unde sunt ascunse cadavre?

L-am privit.

— Împingi o lopată în pământ. Un băț funcționează la fel de bine. E nevoie doar de o deschidere. Mirosul se adună sub pământ și așteaptă să iasă la suprafață.

— Super. Totuși cred că nu a putut îngropa nimic aici. Am vedea ceva urme.

Pohihaus a început să cerceteze solul îndreptându-se spre partea din spate a curții unde era zidul. Se mișca încet și ținea privirea ațintită spre pământ. Eu m-am uitat ici-colo, convins că nu voi găsi nimic. După o vreme mi-am dat seama că sergentul se mișca în linie dreaptă aproape doi metri, apoi se întorcea pe călcâie și venea pe același drum înapoi. Trasa o linie, care apoi urma să se lege de alte linii până ce fiecare centimetru din pământul acoperit de buruieni va fi cercetat.

— Puteți pleca dacă vreți. În câteva minute va fi plin de polițiști aici.

I-am spus că dacă el nu renunță, nu renunț nici eu.

Echipa de la criminalistică a ajuns și după ce a făcut prezentările, Pohihaus a intrat cu ei să le arate subsolul și petele de sânge. Polițiștii s-au adunat și s-au pregătit să delimiteze locul și să împiedice accesul civililor.

— Acum ar fi bine să vă retrageți domnule Underhill, mi-a spus.

Bărbații în uniformă pe care mi-i aminteam din parcul Sherman au împărțit partea din față a curții pe din două. Eram convins că își pierdeau timpul. Voiam să-l văd pe Pohihaus cum recunoaște că a greșit.

Un criminalist pe nume Gary Sung, care îmi fusese prezentat drept ofițer în training, a apărut pe ușa din spate, i-a făcut semn lui Pohihaus și a discutat ceva cu el timp în care a arătat de mai multe ori spre zid. Habar nu aveam despre ce vorbesc așa că i-am ignorat. Mă rezemam de zidul casei, chiar la marginea curții cu vegetație luxuriantă.

Cei doi polițiști din parc, Rote și Selwidge au privit ceva și l-au chemat pe sergent. Acesta a mers până în locul unde stăteau și au cercetat ceva tocmai descoperit. Mi-a făcut semn să mă apropii. Când am ajuns acolo, am văzut ce ascunseseră buruienile. Cineva hotărâse să curețe o fâșie de vreun metru lățime ce se întindea dintr-un capăt în altul.

Pământul fusese întors acolo de mii de ori, iar suprafața era toată fărâmițată, solul moale, iar rezultatul era o bucată de curte cu pământ cafeniu de unde doar câteva buruieni reușiseră să iasă. Fâșia aceea fusese cultivată.

— Mă întreb, dacă aici e locul, cum a...?

— Dacă am înțeles bine ce mi-a spus Gary Sung, imediat trebuie să-l vedem răsărind din pământ chiar... *acolo.*

— Din pământ? m-am mirat.

Deodată am înțeles ceea ce el știa de douăzeci de minute.

Am auzit un mârâit și sunetul pământului și al pietrelor căzând într-o groapă. Exact în zona pe care mi-o arăta sergentul, o bucată de pământ cu iarbă se înălță și căzu într-o parte, dezvăluind chipul transpirat al lui Gary Sung.

— E întuneric aici! ciripi el.

M-am apropiat de capul lui care ieșea încet din pământ în timp ce urca scările sculptate în sol.

— Îți vine să crezi ce a făcut dementul ăsta? spuse Sung sărind afară cu o cazma portabilă în mână. A săpat un tunel și l-a ascuns, iar intrarea e pitită în spatele unei uși pe care nu o vezi!

Mark nu observase ușa din podeaua subsolului. Eu și sergentul o ratasem de asemenea, doar Gary Sung o găsise și era euforic.

— Deci acu' știm! Tre' să fim atenți.

— Foarte atenți, a încuviințat Pohihaus, apoi a privit spre mine. Echipa Materiale Periculoase se ocupă de astfel de lucruri, trebuie să îi chem. Cred că vom dărâma zidul ăsta hidos, să avem loc de manevră.

S-a îndreptat spre zona de cultură lăsată în paragină.

— Gary, dă-mi te rog unealta aia.

Gary Sung traversă doi metri de pământ și i-o întinse cu mânerul înainte.

— Veniți aici, mi-a spus.

M-am apropiat. S-a pus pe vine lângă fâșia de pământ, a băgat cazmaua și a dat la o parte un pic de sol și apoi încă un pic.

— Aha, a spus.

M-am aplecat și am simțit duhoarea ce ieșea din mica deschizătură pe care o făcuse, moarte, putregai și amoniac, mirosul unui proces primordial. După o secundă am avut impresia că o să mi se impregneze în piele.

Scriu de mai bine de o oră și nu mai pot continua. Oricum un excavator înaintează chiar acum pe alee, făcând un zgomot cât o șleahtă de motocicliști.

Tim puse jos pixul și se gândi la ce va face mai departe. Îmbrăcat în costumul gri a la directorul Battley, cu cămașă albă și cravată, Philip anunțase că nu intenționează să „piardă vremea" prin curtea din spate „căscând ochii" la polițiștii care dărâmau zidul de beton și căutau cadavre. Cât timp Tim fusese ocupat cu jurnalul, se plimbase prin casă, aprinzând și stingând televizorul, ridicând câte o revistă și punând-o jos. Pe la ora trei, urcă la etaj și reapăru zece minute mai târziu fără cravată.

— Sper că nu ai de gând să te duci să te uiți, îi spuse, părând ciudat de dezbrăcat fără cravată, asemeni unui om pe care-l vezi pentru prima dată fără ochelari.

— Nu fac decât să dărâme un zid, îi răspunse Tim.

— Am vrut să spun după aia.

Era evident că suferea și tot la fel de evident era că nu știa cum să facă față unei asemenea emoții.

— Oricine poate doborî un zid. Și eu pot doborî un zid. Chiar și tu ai putea doborî un zid. Vorbesc de partea care vine după. Poate tu vrei să te zgâmboiești la ce se întâmplă, dar eu nu. Sunt foarte serios.

— Să mă zgâmboiesc? se miră Tim.

— Frivolitatea e un lucru tipic pentru tine, nu-i așa? se răsti și se năpusti spre bârlogul lui.

— Nu am mai auzit niciodată cuvântul ăsta. A se zgâmboia. Philip alege să nu se zgâmboiască.

Sufrageria păru să păstreze ceva din tensiunea micului discurs al lui Philip și din plecarea lui însoțită de nervi. Tim simți nevoia să se miște, să meargă undeva, dar nu voia să-l lase singur pe Philip, chiar și numai pentru că i se va reproșa mai târziu. Apoi își aminti de calculatorul lui Mark – același de pe care îi scrisese unchiului – era încă la el în cameră așteptând să fie folosit. Cu ajutorul bunului Gotomype.com și a laptopului lui Mark, va putea să se zgâmboiască la e-mail, să vadă dacă a primit vreun mesaj interesant și să șteargă spamul înainte de a înghiți totul. Va fi un mod de a-și umple timpul: spamul folosit la distragerea atenției.

— Philip, spuse el lângă ușa ferecată, mă duc sus să îmi verific e-mail-ul pe computerul lui Mark. Te deranjează?

I se răspunse că poate face ce dorește.

În cameră, Tim se așeză pe scaunul lui Mark și deschise capacul laptopului cu un clic. Se simți puțin vinovat, de parcă ar încălca intimitatea nepotului său. Imediat monitorul se aprinse. Pictogramele erau aranjate în rânduri ordonate pe un fundal verde închis. Tim apăsă una dintre ele și trecu prin inevitabilele comenzi și întârzieri înainte de a reuși să se conecteze.

Pe o conexiune dial-up, programul se mișca dureros de încet, iar serverul avea o zi proastă și dădea mereu eroare. După trei încercări reuși în sfârșit să ajungă la computerul lui. Folosind mouse-ul lui Mark, mută cursorul spre pictograma de la Outlook Express de pe ecranul lui și apăsă o dată. Avu impresia că urmărește râul Mississippi cum formează o meandră: totul înota într-un curent leneș,

arămiu. Titlurile bolduite ale mesajelor noi apărură pe ecran. Cinci, șase apoi o coloană lungă care după primul șters începu să crească asemeni popcornului care pocnește în punga pusă la microunde. Partea de jos a ecranului arătă 24, apoi 30, apoi 45, apoi 67. Și rămase acolo, toate boabele explodaseră.

Urmări cu greutate lista lungă de expeditori, sărind peste **Depravații** și **PE Doctor** și **Afaceri Virtuale** și prenumele femeilor pe care nu le cunoștea pentru că nu existau, și fu aproape propulsat de pe scaun surprins de numele **munderhill. Munderhill** îi trimisese un mesaj bătrânului său sfătuitor și confident tunderhill, un e-mail cu mesajul **pt tine, uita-te.** Nu avea dată.

Tim apăsă pe el și blestemă încetineala conexiunii și programul leneș.

În sfârșit mesajul apăru în fereastra din partea stângă jos.

Expeditor: munderhill
Destinatar: tunderhill@nyc.rr.com
Trimis:
Subiect: pt tine, uita-te

drag:) unchiu meu
batran scriitor
vezi linku asta
lostboylostgirl.com
e pt tine
sa vezi 1 data
sa stii
ai & vei avea dragostea noastra

m & lc

Ezită el oare, se gândi măcar puțin? Mută cursorul deasupra textului albastru subliniat și făcu dublu clic, dublu clic, dublu clic.

Un alt Mississippi, maro și tulbure puse stăpânire pe monitoare. Cel din Grand Street și cel al lui Mark din Millhaven, și cât dură, Tim Underhill, cunoscut și sub numele de tunderhill, se aplecă înainte atât de aproape încât ar fi putut aburi ecranul dacă ar fi respirat. Pe monitorul lui, apoi pe cel al lui Mark apăru întâi fereastra din internet explorer cu url-ul.

În partea de sus a ferestrei interioare au coborât cuvintele PREZENTAT DE lostboylostgirl.com. Dedesubt scria: Doar o singură vizionare! Dreptunghiul Windows Media Player a apărut mai jos, dacă ăsta era, și fără întârzierea obișnuită pentru încărcare s-a umplut imediat de lumină și culoare. Deci Tim urma să vadă un filmuleț. Bara de sub îi spuse că filmul avea un minut și douăzeci și două de secunde, dintre care una se topise deja în neant. O plajă aurie cu palmieri arcuiți și întinderea albastră a oceanului apărură în mica fereastră. Un film, o imagine de webcam? Trebuie să fie un webcam, se gândi Tim, difuzând informație pentru o singură persoană dintr-o lume unde nu existau webcamuri. A auzit sunetul slab al valurilor și vântul prin frunzele largi de palmier. Inima i s-a strâns în piept.

Cerul strălucitor s-a întunecat deasupra apei. Din colțul stâng a apărut întâi un cap blond, apoi unul brunet. „Lucy“, lc și Mark, intrând mână în mână în cadru, lăsând în nisip urmele picioarelor lor goale. Îi dădură o impresie, abia simțită că se grăbesc. Se auzi foșnet. Din stânga nori negri și grei se apropiară dinspre mare, lumina roșiatică învăpăiase porțiunea senină a cerului. Grăbiți, grăbiți, globul se-nvârte. Vântul șuieră și le flutură hainele, de fapt mai degrabă niște zdrențe, însă atât de frumoase. Mișcându-se repede, fără să

fugă totuși, ocupară pentru câteva secunde mijlocul ecranului, apoi se mișcară spre dreapta, către margine. O negură clocotitoare acoperise partea cea mai îndepărtată a cerului și o rază de un roșu strălucitor se bifurcă deasupra, îndepărtată, dar apropiindu-se. Bara de jos arătă un minut și două secunde.

Se opriră, îndrăgostiții, în mijlocul plajei și se uitară spre freamăt și apa întunecată care se rostogolea spre ei. Ah, stați, vai, grăbiți-vă. *Aveți grijă dragii mei*:).

Picioarele lor frumoase porniră să alerge, zdrențele fură ridicate de vânt. Tim nu le putu vedea fețele, dar știa sigur cine sunt. Erau de neuitat. Prin fereastra de la Sturbucks, chipul acela minunat, expresia de zeiță: nu trebuia să o revadă pentru a și-o aminti.

Acum tot cerul se întunecă, sfâșiat ici-colo de un roșu intens. Mai rămăseseră doar treizeci și două de secunde. Păreau o eternitate. Luxul acestor treizeci și două de clipe, îi vor ajunge tot restul vieții. Dar timpul se porni pe goană, necruțător, și el cel pierdut, și ea cea pierdută alergau spre marginea micii ferestre. Tim Underhill se aplecă spre ecran urmărindu-le mișcarea, de parcă ar putea, sărman bătrân părăsit, să absoarbă fiecare particulă, fiecare fir de praf și fiecare celulă a ultimelor secunde, care rămăseseră doar paisprezece, treisprezece, zece, șase. Capul lui Mark se întoarse și trunchiul i se răsuci mai puțin de un sfert de întoarcere, dar destul ca zâmbetul lui să strălucească și privirea lui să o întâlnească pe cea a lui tunderhill, cu puterea unei explozii înăbușite, răsunând din centrul pământului – patru secunde, ploaia se năpusti asupra lor și fugiră spre nevăzut, neant, dispărură definitiv.

De abia avea aer, tremura.

Dreptunghiul playerului cu butoanele și tastele lui dispăru în griul din spatele verdelui de pe monitorul lui Mark. Tim

apăsă x-ul din colțul drept al monitoarelor. Situl ar fi trebuit să dispară și să-i arate fereastra cu e-mail-ul. În schimb se prăbuși în sine nelăsând în urmă decât impresia unui geam ce se făcuse țăndări. Pe monitor apăru culoarea albastră semn al morții hard-discului și a vizitelor la expertul local. Rămase acolo încă o secundă poate și apoi se topi, se dezintegră într-un gri, de parcă se arsese o siguranță.

O vreme Tim continuă să apese pe butonul de întoarcere și să dea dublu clic pe toate celelalte elemente de pe monitor. Apoi observă că bara verde a site-ului Gotomype.com era încă prezentă și în partea de sus și în partea de jos a monitorului lui Mark. Încercând să-și controleze panica, reuși să iasă din program și să închidă computerul nepotului său.

Prin fereastra închisă a dormitorului se auzea sunetul metalului care zgârie piatra și motorul ambalat. Gemu, se prinse de cap, se aplecă peste tastatură, gemu din nou. Apoi, cu nevoia de dramatism satisfăcută, Tim se ridică de pe scaun și se îndreptă spre fereastră. Imediat în spatele gardului de lemn lăsat la pământ, un excavator galben aproape la fel de lat cât toată aleea împungea cu gheara enormă în rămășițele zidului lui Kalendar. Bucățile de beton pe care le atingea cu vârful se prefăceau în mănunchiuri de praf, iar cele mai de sus zburau în sus și se prăbușeau pe mașină și pe alee. Prin praf, o porțiune din fâșia maro începu să se vadă.

Tim își scoase telefonul din buzunarul de la jachetă și tastă un număr din Grand Street de la numărul 55. De vreme ce toți erau prieteni apropiați și fiecare petrecea foarte mult timp în apartamentul celorlalți, aproape nu conta cine răspunde la telefon. Întâmplarea făcu să fi format numărul lui Vinh și răspunse Maggie Lah. Îi spuse să urce să arunce o privire calculatorului lui și apoi să-l sune de pe telefonul lui fix. Când îl sună îi spuse că mașinăria părea să se fi stricat

de tot. Nu răspundea în niciun fel. Era moartă complet. O rugă să îl sune pe Myron, vecinul expert și să-i spună că avea o urgență cauzată de Gotomype.com, pe care Myron i-l instalase.

Jos pe alee, excavatorul aduna bucăți de beton în căușul cupei și le depozita în spatele unei camionete, coborând tot mai mult. Polițiști în uniforme, patru bărbați în costume galbene și detectivi cu jachete sport viermuiau în jurul curții lui Kalendar și pe alee. Sergentul Franz Pohihaus privea cum este dărâmat zidul de după gardul de lemn al lui Philip. Spre uimirea lui, Philip era lângă el.

Myron sună să spună că urca treptele în casa din Grand Street.

— Ești cel mai tare, îi spuse Tim.

— Tot în voiaj?

— Exact.

— Bun, am intrat în apartament, spuse Myron. Să vedem. Ești sigur că e băgat în priză?... Da e în priză. Și foloseai programul pe care ți l-am instalat?

— Da. Și vreau să mă întorc la ultimul site pe care l-am văzut. Vreau să mă întorc unde eram când m-a lăsat computerul.

— Ușurel. Stai să dezbrac mașinăria asta să vedem cum se prezintă înăuntru.

Vreun minut jumătate, Myron își făcu de lucru cu șurubelnița și scoase carcasa.

— Na, acum să mă uit la... Dumnezeule mare! Maggie, uită-te și tu.

Tim o auzi pe femeie chicotind.

— Ce-i așa de nostim?

— Hard disk-ul tău, omule... Parcă ar fi explodat. De-a dreptul se bălăngăne, e deformat. Și e fierbinte! De la ce o ajuns așa? Nu a fost programul de vină.

— Știu, spuse Tim. Am spus așa doar ca să te aduc repede la mine.

Myron a fost de acord să pună un nou hard disk înainte de întoarcerea lui Tim la New York a doua zi.

— Care era site-ul la care voiai să te întorci?

— Nu-i important. Vorbim mâine, bine?

Tim închise telefonul și se întoarse la fereastră. Se simțea profund zdruncinat și ciudat de gol pe dinăuntru după ceea ce se întâmplase. Mark, Lucy: fugind de furtună, aproape goi, ca Adam și Eva. Se părea că până și în lumea aceea siguranța era fragilă și avea un preț. Totuși bucuria lor radiase spre el din monitorul deschis cu forța. *Cerul roș de scăpătat, marinarul e-ncântat,* își aminti Tim, *cerul roș de la trezie, ia seama la ce va să vie.* Vechiul Almahah al fermierului uitase să menționeze cazul cerului roșu în miez de zi, când frumosul Adam în zdrențe și frumoasa Eva în zdrențe grăbeau, grăbeau.

Privi excavatorul râcâind mai departe și decantând în camioneta plină ultimele rămășițe din zidul de doi metri jumătate al lui Kalendar. Docil ca un stagiar, Philip Underhill nu se îndepărtase de Franz Pohihaus.

●

Tim dădu drumul ușii de plasă să se trântească în urma lui. Philip întoarse capul pentru a-i arunca fratelui său privirea unui căpitan către un lider de pluton care venise cu întârziere la instrucție. Înțelese că tot ce văzuse trebuia să păstreze pentru sine.

Bărbatul roșcat și gras din cabina buldozerului strigă:

— Scuzați, domnu' sergent. Domnu' sergent! Mă scuzați.

— Da?

— Să încep cu pământul acum? Avem loc.

— Încet și cu mare grijă. Mai vreau un om acolo. Thompson! Pune mâna pe lopată și muncește odată cu

Dozier, te rog.

Unul dintre bărbații în costum galben ca de astronaut și bocanci greoi tropăi înainte.

— Băieți, voi intrați în acțiune de cum apare ceva, mai adăugă Pohihaus.

Îi aruncă lui Tim o privire impenetrabilă.

— O știre de ultimă oră, spuse părând cu totul închis în sine, ca o creatură ghemuită sub propriile aripi. Lloyd-Jones și-a făcut felul, continuă și furia îl învălui ca o ceață roșie. A ieșit din joc.

— Nu se poate, spuse Tim și văzu în privirea cruntă și satisfăcută a lui Philip că știa deja.

— Acum vreo oră, Lloyd-Jones s-a omorât în celulă. Și-a sfâșiat cămașa în două, a legat un capăt de gât și celălalt de una din barele patului apoi s-a rostogolit jos. N-ai crede că așa ceva poate funcționa, dar a mers.

— A scăpat atât de ușor, spuse Philip. Pervers nemernic.

— Cred că și-a dat în sfârșit seama că fratele dumneavoastră nu va scrie o carte despre el, veni replica lui Pohihaus.

Excavatorul pufni și se opri cu o mișcare bruscă. Thompson, care se retrăsese încet cu fața dinaintea excavatorului în timp ce îndepărta felii subțiri de pământ, strigă.

— Sergent! Am găsit unul!

Toți trei bărbații din capătul curții lui Philip Underhill se îndreptară spre alee peste gardul lăsat. Ofițerul de poliție Thompson trecu lama lopeții peste fâșia de pământ, apoi se aplecă. Cu mănușa de astronaut trase la vedere o mână umană cenușiu verzuie, apoi tot antebrațul, îmbrăcat într-o mânecă albă.

— Aia nu e mâna lui Mark, spuse Philip.

Pohihaus le făcu semn să se îndepărteze. Frații se

retraseră înapoi în curtea lui Philip și priviră cum primul adolescent mort își începea drumul spre lumina zilei.